CONTINUAREA ROMANULUI FENOMEN
UNUl PINTRE NOI MINTE
JOCUL „ADEVĂR SAU PROVOCARE”
DEVINE UN PERICOL MORTAL
TU *CE AI ALEGE?*

UNUL DINTRE NOI

URMEAZĂ

Karén M. McManus
NEW YORK. TIMES *BESTSELLE*
R**Karen M. McManus**
UNUL DINTRE NOI URMEAZĂ

Original: *One of Us Is Next* (2020)
virtual-proiect.eu

H E R G B E N E T 2020

Traducere din limba engleză de:
CRISTINA NEMEROVSCHI

PARTEA ÎNTÂI

Vineri, 6 martie

REPORTERUL (stă pe marginea unei străzi, iar în spatele ei se vede o clădire mare, albă, tencuită cu

stuc): Bună dimineaţa. Sunt Liz Rosen de la Ştirile Channel Seven, relatez în direct de la liceul Bayview, unde elevii încă încearcă să-şi revină după pierderea unuia dintre colegii lor, ieri. Este a doua moarte tragică a unui adolescent din ultimele optsprezece luni în acest orăşel, iar atmosfera din faţa şcolii este una de şoc şi de senzaţie puternică de déjà vu.
(Camera se fixează pe două fete. Una are chipul împietrit, cealaltă plânge.)

FATA CARE PLÂNGE: Pur şi simplu... e atât de trist. Uneori ai senzaţia că liceul ăsta e blestemat, ştii? Mai întâi Simon, acum chestia asta.
FATA ÎMPIETRITĂ: Nu seamănă deloc cu ce s-a întâmplat cu Simon.
REPORTERUL (îndreaptă microfonul spre fata care plânge): Eraţi apropiaţi, tu şi elevul decedat?
FATA CARE PLÂNGE: Nu foarte apropiaţi. De fapt, aproape deloc. Adică... eu sunt doar boboacă.

REPORTERUL (se întoarce spre cealaltă fată): Dar tu?
FATA ÎMPIETRITĂ: Nu cred că ar trebui să stăm de vorbă cu dumneavoastră.

Cu zece săptămâni înainte

Reddit, Răzbunarea e a mea, listă de discuţii Subiect început de către Bayview2020

Bună. Aici e grupul unde obişnuia să

posteze Simon Kelleher? - Bayview2020

Salutare. Unul şi acelaşi. - Darkestmind

De ce v-aţi mutat aici? Şi de ce nu prea

mai sunt postări? - Bay view2020

Prea mulţi jurnalişti şi băgători în seamă aterizaseră acolo. Aici avem mai multe măsuri de siguranţă. Ne-am învăţat lecţia dată de prietenul nostru Simon. Pe care bănuiesc că-l ştii, dacă mă iau după pseudonimul tău? - Darkestmind

Toată lumea îl ştie pe Simon. Mă rog. îl

ştia. Totuşi, n-am fost chiar prieteni. -

Bayview2020 Bun. Şi ce te aduce aici? -

Darkestmind

Nu ştiu exact. Am dat pur şi simplu

peste topicul ăsta. - Bayview2020 Prostii. Ăsta e un forum dedicat răzbunării şi nu e aşa simplu de găsit. Eşti aici cu un scop. Care e el? Sau ar

trebui mai bine să te întreb pe cine vizezi? - Darkestmind
Pe cine. Cineva a făcut un lucru oribil. Mi-a distrus viaţa şi nu doar pe a mea. Şi nu a păţit ABSOLUT NIMIC. Iar eu nu pot face nimic în legătură cu asta. - Bayview2020
La fel şi în cazul meu. Avem multe în comun. E al naibii de frustrant când persoana care ţi-a distrus viaţa îşi vede mai departe de treabă ca întotdeauna. Ca şi cum nici nu contează ce a făcut. Dar tind să te contrazic legat de concluzie. Mereu e ceva de făcut. - Darkestmin

dCapitolul unu

Maeve

Luni, 17 februarie

Sora mea crede că sunt o pierde-vară. Nu mi-o spune direct - nu mi-o scrie în mesaje, dar se simte plutind în spatele a tot ce-mi zice.

Te-ai uitat pe lista facultăţilor pe care ţi-am trimis-o?

La jumătatea clasei a unsprezecea nu e prea devreme să te hotărăşti. De fapt, e un pic chiar târziu.

Am putea merge să vedem nişte campusuri când

vin eu acasă la petrecerea burlăciţelor, pentru Ashton, dacă vrei.

Ar trebui să te înscrii Şi la una care iese din zona ta de confort.

Ce părere ai despre Universitatea din Hawaii?

Ridic ochii din mesajele primite pe telefon şi întâlnesc privirea întrebătoare a lui Knox Myers.

— Bronwyn crede că ar trebui să merg la facultate în Hawaii, îl informez şi aproape se îneacă cu

empanada pe care şi-a îndesat-o în gură.

— Măcar îşi dă seama că şcoala aia e pe o insulă, nu?, mă întreabă el, întinzându-se după paharul cu apă rece şi golindu-l pe jumătate dintr-o înghiţitură.

Empanadas de la Café Contigo sunt legendă urbană în Bayview, dar sunt periculoase dacă nu eşti obişnuit cu mâncarea foarte condimentată. Knox, care s-a mutat aici din Kansas la începutul şcolii generale şi încă mai adoră supa cremă

de ciuperci la caserolă, în mod cert nu e obişnuit cu excesul de condimente.

— A uitat oare că urăşti plajele?

— Nu urăsc plajele, protestez eu. Doar că nu ador nisipul. Sau soarele. Bine, nici valurile sau meduzele.

Knox ridică tot mai mult o sprânceană, la fiecare cuvânt al meu.

— Uite ce e, tu m-ai forţat să mă uit la *Monştrii din adâncuri,* îi amintesc.

Fobia mea faţă de ocean ţi se datorează.

Knox a fost primul meu iubit, vara trecută. Eram amândoi prea lipsiţi de experienţă ca să ne dăm seama că nu suntem atraşi unul de celălalt. Ne-am petrecut cea mai mare parte a relaţiei uitându-ne împreună la Science Channel, chestie care ar fi trebuit să ne ajute să înţelegem mai repede că ne potrivim mai mult ca prieteni, decât ca iubiţi.

— Gata, m-ai convins. E şcoala ideală pentru tine. Abia aştept să citesc eseul pe care îl vei trimite când te vei înscrie la ei.

Se apleacă spre mine şi ridică vocea, pentru a-şi sublinia cuvintele.

— Anul viitor.

Suspin şi bat cu degetele pe marginea mesei. Café Contigo este o cafenea argentiniană, cu pereţii vopsiţi în albastru şi tavan de tablă. în aer se simt arome dulci, condimentate. E la mai puţin de un

kilometru de casa mea şi a devenit locul preferat unde îmi fac temele de când Bronwyn a plecat la Yale şi camera mea a devenit brusc mult prea liniştită. îmi place aspectul prietenos al cafenelei şi faptul că nimeni nu protestează dacă stau trei ore la masă şi comand o singură cafea.

— Bronwyn crede că sunt rămasă în urmă cu alegerea facultăţii, îi spun lui Knox.

— Mda, păi, Bronwyn probabil că avea dosarul de

înscriere la Yale pregătit încă de la grădiniţă, nu? Stai calmă, avem destul timp.

Knox e de o seamă cu mine - are şaptesprezece ani şi este mai în vârstă decât majoritatea colegilor noştri. în cazul lui, părinţii l-au mai ţinut acasă pentru că nu părea îndeajuns de dezvoltat pentru vârsta lui. în cazul meu, pentru că mi-am petrecut jumătate din copilărie în spital, experimentând tratamente pentru leucemie.

— Cred că ai dreptate, spun şi mă întind să iau farfuria lui Knox şi s-o aşez peste a mea, dar dărâm solniţa din greşeală şi cristale albe se împrăştie pe masă.

Aproape fără să-mi dau seama ce fac, iau cu degetele câteva grăunţe şi le arunc peste umăr. Să alung ghinionul, cum m-a învăţat Ita. Bunica mea are o tonă de superstiţii: unele de origine Columbiană, altele pe care le-a dobândit după treizeci de ani de trăit în

Statele Unite. Le preluasem şi eu într-o vreme, când eram mică, în special în perioadele de boală. *Dacă port brăţara din mărgele pe care mi-a dat-o Ita, nu mă va durea când îmi vor lua sânge. Dacă am grijă să nu calc peste nicio crăpătură din duşumea, numărul de globule albe va ieşi normal. Dacă mănânc douăsprezece boabe de strugure la miezul nopţii de Anul Nou, nu voi muri în anul ce vine.*

— în orice caz, nu va fi sfârşitul lumii dacă nu vei

merge la facultate imediat după liceu, spune Knox.

Se ghemuieşte în scaunul lui şi îşi dă la o parte o şuviţă de păr şaten de pe frunte. Knox e zvelt şi osos, aşa că până şi după ce şi-a mâncat ce avea în farfurie, plus o jumătate din porţia mea, încă mai pare înfometat. De fiecare dată când mă vizitează, unul dintre părinţii mei (sau chiar amândoi) încearcă să-l hrănească.

— O grămadă de lume nu merge direct la facultate.

îşi aruncă privirea prin local, înainte să şi-o fixeze pe Addy Prentiss, care iese pe uşa bucătăriei cu o tavă pe care o ţine în echilibru cu o singură mână.

O urmăresc pe Addy croindu-şi drum printre mesele de la Café Contigo, lăsând în faţa clienţilor farfurii cu mâncarea cerută. Face asta cu uşurinţă. De Ziua Recunoştinţei, când a apărut reportajul special al lui Mikhail Powers, intitulat *Cei patru din Bayview: unde sunt ei acum,* Addy a fost de

acord să dea primul ei interviu. Poate şi fiindcă a avut o presimţire că producătorii aveau de gând până atunci să o prezinte ca pe indolenta grupului - sora mea ajunsese la Yale, Cooper a obţinut o strălucită bursă sportivă, chiar şi Nate urma nişte cursuri la o facultate de stat. Nu era prea flatant să fii prezentată în presă complet diferit faţă de cum fusese ea obişnuită, ca o regină a frumuseţii.

— Dacă ştii exact ce vrei să faci după ce termini

liceul, minunat, spusese ea, cocoţată pe un scaun de bar la Café Contigo, cu tabla neagră în spate, pe care erau trecute ofertele zilei. Dar dacă nu ai nici cea mai vagă idee, de ce să dai o avere pe o diplomă care nu-ţi va folosi la nimic? Este perfect în regulă să nu ai viaţa planificată în cele mai mici detalii la doar optsprezece ani.

Sau la şaptesprezece.

Trag cu ochiul la telefon, aşteptând un alt mesaj de la Bronwyn, în care să mă bată

la cap. îmi iubesc sora, dar perfecţionismul ei uneori este greu de suportat.

Clientela de seară a început deja să sosească, ocupând şi ultimele mese, iar cineva dă drumul televizorului uriaş, unde urmează meciul de deschidere al sezonului de baschet. Când tava cu farfuriile şi cănile e aproape goală, Addy se opreşte şi inspectează cu o privire întreaga cafenea, zâmbind când îmi surprinde privirea. îşi croieşte drum spre masa

noastră din colţ şi pune între mine şi Knox o farfurie cu alfajores, nişte biscuiţi cu cremă de caramel în mijloc, specialitatea cafenelei Contigo. Sunt singura prăjitură pe care Addy a învăţat să o prepare, după nouă luni de când lucrează aici.

Eu şi Knox ne întindem spre farfurie în acelaşi timp.

— Mai vreţi şi altceva?, ne întreabă Addy, dându-şi după ureche o şuviţă de păr roz deschis.

Anul trecut a schimbat câteva culori de păr, dar nimic din ce nu seamănă cu rozul sau movul nu rămâne prea mult timp pe şuviţele ei.

— Să comandaţi acum, dacă e. Toată lumea lasă lucrurile baltă imediat ce începe Cooper aruncările - în aproximativ cinci minute, spune Addy şi se uită la ceasul de pe perete.

Clatin din cap, iar Knox se ridică, scuturându-şi firimituri de pe hanoracul lui preferat, gri.

— Sunt suficiente astea, dar trebuie să fug până la baie. îmi ţii locul, Maeve?

— Nu-ţi face griji, spun şi îmi împing geanta pe scaunul lui.

Addy se întoarce spre televizor şi aproape scapă tava din mâini.

— Oh, Doamne! Uite-1!

Pe ecranele televizoarelor din restaurant apare aceeaşi imagine: Cooper Clay, alergând pe marginea terenului, făcându-şi încălzirea pentru primul lui meci cu echipa facultăţii.

Tocmai l-am văzut pe Cooper de Crăciun, în urmă cu mai puţin de două luni, dar arată mai masiv decât mi-l amintesc. Cu maxilarul proeminent şi arătos ca întotdeauna, dar cu o strălucire de oţel în privire, pe care nu i-am mai văzut-o până acum. E adevărat, până în clipa asta îl văzusem aruncând doar de la depărtare.

Nu pot auzi ce spun reporterii, pentru că murmurul e în creştere în cafenea, dar pot să bănuiesc

- debutul lui Cooper e ştirea zilei, acum, atât de important încât o televiziune locală a decis să difuzeze meciul din campionatul facultăţilor. Sigur, o parte din faimă vine odată cu zvonurile despre *Cei Patru din Bayview*. La fel, faptul că a recunoscut fără ocolişuri că e gay, unul dintre foarte puţinii jucători care nu s-au sfiit să-şi afirme orientarea sexuală. Dar şi fiindcă e un sportiv cu adevărat remarcabil.

Se fac pariuri dacă va ajunge în campionatul naţional încă dinainte să termine primul an de facultate.

— Superstarul nostru e pregătit să-şi împlinească destinul, spune Addy, admirativă, când Cooper îşi aranjează şapca, acolo, pe ecrane. Mai am câteva comenzi de luat, apoi vin să stau cu voi.

Porneşte spre bucătărie, cu tava la subraţ, însă atenţia tuturor e îndreptată acum doar la meci, nimeni

nu pare să se mai gândească la mâncare.

Ochii mei rămân lipiţi de televizor, deşi acum cadrul a trecut de la Cooper la un antrenor al echipei, care dă un interviu. *Dacă va câştiga Cooper, anul ăsta se va dovedi unul bun, în cele din urmă.* încerc să-mi alung din minte gândul imediat ce el apare, pentru că nu mă voi putea bucura de meci dacă îl transform şi pe el într-unui dintre pariurile mele cu destinul.

Un scaun scârţâie zgomotos lângă mine şi o jachetă neagră de piele, familiară deja, îmi atinge braţul.

— Ce mai faci, Maeve?

Ochii lui Nate Macauley fixează grămada de sare vărsată pe masă.

— Pfff, masacrul sării. Suntem blestemaţi acum, aşa e?

— Hahaha, zic, vrând să fiu ironică, dar scăpând totuşi un zâmbet.

Nate mi-a devenit ca un frate de când el şi Bronwyn

au început să iasă împreună, cu un an în urmă, aşa că bănuiesc că-i firesc să mă las tachinată de el. Chiar şi acum, când ei doi *iau o pauză,* pentru a treia oară de când sora mea a plecat la facultate. După ce vara trecută şi-au făcut un milion de griji legate de cum va funcţiona o relaţie la distanţă, sora mea şi iubitul ei şi-au construit un tipar din a fi nedespărţiţi, apoi de a se certa şi chiar separa, după care să se împace pasional. Tiparul ăsta pare, în mod

ciudat, să fie pe placul amândurora.

Nate rânjeşte, apoi ne scufundăm într-o tăcere plăcută. E cumva natural să fiu în preajma lui, la fel şi în preajma lui Addy şi a celorlalţi prieteni ai lui Bronwyn. *Prietenii noştri,* spunea ea mereu, dar nu e întru totul adevărat. Au fost mai întâi amicii ei, şi nu s-ar fi împrietenit niciunul cu mine dacă nu ar fi existat sora mea.

Coincidenţă, primesc fix în clipa asta un mesaj de la ea.

A început meciul?

Curând, tastez eu. *Cooper e pe margine, se încălzeşte.*

Mi-aŞ fi dorit să fie difuzat de ESPN ca să mă uit Şi eu!!!

Canalul Pacific Coast Sports nu poate fi prins din New Haven, Connecticut, şi de altfel din niciun loc aflat la o distanţă de peste trei ore de San Diego. Nu au nici transmisie Online.

Ţi-l înregistrez eu, îi spun.
Ştiu, dar nu e acelaşi lucru. îmi pare rău ©
înghit şi ultima bucată din biscuit, privind liniile care îmi spun că Bronwyn tastează. Ştiu ce o să mă întrebe. Sora mea tastează cu viteza fulgerului, nu ezită decât dacă ştie că intră într-un subiect de care ar trebui să se ţină departe. Iar acesta nu poate fi acum decât unul singur.
Nate este acolo?
Poate că sora mea nu mai stă la un perete distanţă de

mine, dar asta nu mă împiedică să-i fac zile fripte puţin.
Cine?, scriu.
Mă uit la Nate.
— Bronwyn te salută, îi spun.
Ochii lui albaştri se aprind pentru o secundă, dar expresia îi rămâne impasibilă.
— Spune-i că o salut şi eu.
înţeleg, cred. Oricât de mult ai ţine la o persoană, lucrurile se schimbă când acel cineva dispare fizic din peisaj o perioadă lungă. Simt

şi eu asta, într-o anumită măsură. Atâta doar că eu şi Nate nu suntem în acel punct în care să putem vorbi despre sentimentele noastre - amândoi suntem deschişi doar faţă de Bronwyn, în rest nu împărtăşim prea mult despre noi cu nimeni altcineva.
Mă strâmb la el.
— Nu e sănătos să-ţi reprimi sentimentele, îi spun.
înainte ca Nate să-mi poată da replica, se întoarce Knox, iar Addy îşi trage şi ea un

scaun pentru a sta la masa noastră. Odată cu venirea lui Addy, îşi face apariţia şi o farfurie cu chipsuri tortilla, apetitive din şuncă şi brânză, plus chimichurri - versiunea de nachos de la Café Contigo.
Mă uit în direcţia de unde a aterizat farfuria şi întâlnesc ochii căprui ai lui Luis Santos.
— Gustări pentru meci, mă lămureşte el, aruncându-şi pe umăr prosopul care fusese sub farfurie.

Luis e cel mai bun prieten al lui Cooper de la Bayview High, partenerul lui la toate meciurile, până anul trecut, când au terminat liceul. Părinţii lui Luis deţin Café Contigo, iar el lucrează aici part-time, în paralel cu facultatea pe care o urmează. De când mi-am transformat masa asta din colţ în a doua mea casă, îl văd pe Luis mai mult decât îl vedeam în liceu.
Knox se întinde entuziasmat spre nachos, ca şi cum nu tocmai ar fi dat gata acele

empanadas şi biscuiţii de mai devreme.

— Vezi că frige, îl avertizează Luis, care se aşază pe scaunul de lângă mine.

Mă gândesc imediat că remarca i se aplică mai degrabă lui decât gustărilor - da, am o slăbiciune pentru tipii sportivi care arată bine. îmi scot la iveală timiditatea pe care o aveam la doisprezece ani. Ai crede că m-am învăţat minte, după ce anul trecut pasiunea mea pentru un jucător de baschet

s-a transformat într-o postare umilitoare pe site-ul lui Simon Kelleher, însă nu este aşa.
Nu mi-e neapărat foame, dar iau oricum un chips de la fundul grămezii.
— Mulţumim, Luis, spun, lingând sarea.
Nate se strâmbă.
— Ce spuneai despre sentimente reprimate, Maeve?
Faţa mi se încălzeşte, dar nu găsesc un răspuns mai bun decât să-mi îndes chips-ul în gură şi să mestec ostentativ,

uitându-mă fix şi urât la Nate.
Uneori, jur că nu ştiu ce vede sora mea la el.
La naiba, am uitat de sorămea. Cu un sentiment de vinovăţie, mă uit la feţele triste pe care mi le-a trimis Bronwyn, ca răspuns la întrebarea mea ironică.
Glumesc. Nate pare trist, arată rău, o consolez eu.
Nu arată, pentru că Nate oricum ştie să-şi mascheze perfect emoţiile. Dar bănuiesc că e trist, totuşi, şi se gândeşte la Bronwyn.

Phoebe Lawton, o altă ospătăriţă de aici şi colegă de liceu cu noi, împarte pahare cu apă, apoi se aşază în capul mesei noastre chiar când un jucător din echipa adversă aruncă mingea. Pe ecran apare din nou faţa lui Cooper, pregătit.

— Haide, Coop, murmură Luis, şi mâna lui se strânge din instinct, de parcă încă ar mai purta mănuşa de baseball. Joac-o pe asta.

Două ore mai târziu, toată cafeneaua e plină de entuziasm şi zumzet, după

evoluţia aproape perfectă a lui Cooper. Cal State Fullerton Titans este la trei puncte distanţă, dar nimănui nu-i prea pasă acum de scor, după spectacolul senzaţional şi plin de pasiune oferit de Cooper.

— Mă bucur aşa mult pentru el, radiază Addy. Avea nevoie de asta după... ştiţi voi. După tot ce s-a întâmplat.

Tot ce s-a întâmplat. Pare banal spus.

Simon Kelleher a decis să-şi însceneze propria

moarte în urmă cu optsprezece luni şi să pună totul în cârcă surorii mele, lui Cooper, Addy şi Nate.

Episodul special din Ziua Recunoştinţei al emisiunii Mikhail Powers Investighează a reluat întreaga poveste în detalii chinuitoare, de la planul lui Simon de a-i aduce pe toţi la un loc în camera de detenţie şi până la secretele plănuite să iasă la iveală pe aplicaţia lui, *Despre Asta,* pentru ca oamenii să creadă că unul

dintre cei patru a avut motive să-l ucidă.

M-am uitat la acel episod împreună cu Bronwyn, care venise acasă în vacanţă. M-a purtat înapoi în trecut, în urmă cu un an, când povestea ajunsese de interes naţional şi aleea noastră de acces era tot timpul blocată de maşinile reporterilor. întreaga ţară a fost pusă la curent cu felul în care Bronwyn a furat răspunsurile la test, pentru a lua notă mare la chimie, cu Nate care vindea droguri în

timp ce era eliberat de probă după ce fusese prins vânzând droguri, şi cu faptul că Addy şi-a înşelat iubitul, pe Jake - care s-a dovedit a fi un mizerabil agresiv ce în final a devenit complicele lui Simon. Cooper a fost acuzat pe nedrept că ar recurge la steroizi, apoi dat în vileag că este homosexual înainte să apuce să le spună el familiei şi prietenilor.

Chestiile astea au fost oribile, dar nu la fel de rele cu a fi suspectat de crimă.

Investigaţia a urmat cursul plănuit de Simon, cu excepţia părţii în care Bronwyn, Cooper, Addy şi Nate nu s-au întors unul împotriva celuilalt, cum estimase Simon, ci şi-au luat apărarea. E greu de imaginat cum ar fi arătat seara de azi dacă ei n-ar fi facut-o. Mă îndoiesc că ne-am fi uitat acum în extaz la loviturile de maestru ale lui Cooper, sau că Bronwyn ar fi ajuns la Yale. Nate mai mult ca sigur ar fi în închisoare. Iar Addy - nu-mi face plăcere

să mă gândesc unde ar fi Addy. Probabil fiindcă mă tem că nu ar mai fi printre noi deloc.

Sunt scuturată de un fior şi Luis îmi surprinde privirea. Rădică paharul spre mine, cu aerul unui tip ce nu are de gând să-şi umbrească bucuria de a fi asistat la triumful celui mai bun prieten al său.

— Pentru karma, zice el. Şi pentru Coop, care i-a învăţat pe toţi meserie în primul lui meci din facultate.

— Pentru Cooper, spune lumea într-un glas.

— Trebuie să punem la cale o excursie, să mergem să-l vizităm! exclamă Addy.

Se întinde şi-l bate cu mâna pe umăr pe Nate, care pare deja pe picior de plecare.

— Planul te include şi pe tine. Nu încerca să te scoţi.

— Toată echipa de baseball o să vrea să vină, spune Luis.

Nate se strâmbă, cu un aer resemnat, ştiind că Addy e o adevărată forţă a naturii

când vine vorba să-l facă să socializeze.

Phoebe, care s-a tras mai aproape de mine şi de Knox pe măsură ce oamenii au plecat, se întinde şi îşi toarnă apă

— Bayview e atât de diferit fără Simon, dar... într-un fel... nu chiar. Ştiţi?, şopteşte ea. Nu-i ca şi cum oamenii au devenit mai amabili după ce şi-au revenit din şoc. Doar că nu mai avem *Despre Asta* să ne spună ce lucruri oribile s-au întâmplat.

— Nu-i ca şi cum n-au existat încercări, mormăie Knox.

După moartea lui Simon, au apărut ca ciupercile o grămadă de aplicaţii care o imitau pe a lui. Câteva s-au fâsâit în mai puţin de o săptămână, dar una dintre ele, *Simon Spune,* a rezistat mai bine de o lună, toamna trecută, până ce şcoala a decis că trebuie să se implice şi să o închidă. Nu prea a luat-o nimeni în serios, totuşi, pentru că persoana care o înfiinţase -

unul dintre acei elevi şterşi a căror existenţă nici nu o remarci - nu a postat vreo bârfa care să nu fi fost cunoscută deja.

Cam asta era ce-l făcuse special pe Simon: ştia secrete la care nu s-ar fi gândit nimeni. Avea şi răbdare, aştepta momentul potrivit pentru a arunca bârfa, speculând drama şi durerea rezultată din dezvăluirea secretului. Se pricepea să ascundă şi cât de mult îi ura pe toţi de la Bayview High; singurul loc

unde îşi lăsase sentimentele
să iasă la iveală fusese acel
forum dedicat răzbunării,
peste care dădusem căutând
indicii legate de moartea lui.
Mi se făcuse rău fizic în timp
ce-i citeam replicile. încă
mai am fiori uneori
când îmi amintesc cât de
puţin pregătiţi fusesem să ne
punem cu o minte diabolică,
aşa cum era a lui.
Totul s-ar fi putut sfârşi
complet diferit. Tragic.
— Ia uite, mă aduce Knox
înapoi în prezent, şi clipesc

până când reuşesc să-mi fixez privirea pe chipul lui. Suntem doar noi trei, absorbiţi de conversaţie. Cred că nici măcar colegii noştri care erau într-a douăsprezecea anul trecut nu au stăruit aşa mult asupra poveştii cu Simon.

— Nu mai fi atât de serioasă. Trecutul e trecut, bine?

— Da, spun eu, apoi mă răsucesc pe scaun când aud un suspin colectiv străbătând cafeneaua.

îmi ia un minut să-mi dau seama ce s-a întâmplat, apoi inima îmi devine grea - băiatul care l-a înlocuit pe Cooper a pierdut o rundă, şi acum avantajul de trei puncte al echipei Cal State s-a spulberat. Echipa adversă s- a năpustit asupra marcatorului şi este în extaz. Cooper, deşi a jucat ca un zeu, nu a apucat să se bucure de victoria ce părea sigură.

— Nuuu, mormăie Luis, îngropându-şi capul în mâini. Ce rahat!

Pare că suferă fizic de
această nereuşită.
Phoebe se strâmbă.
— Mare ghinion. Dar nu a
fost cu nimic vina lui Cooper.
Ochii mei caută persoana de
la masa noastră de la care
mă aştept oricând la o
reacţie sinceră - pe Nate.
Priveşte sarea împrăştiată
pe masă şi clatină din cap,
ca şi cum ar şti pariurile pe
care le fac cu mine însămi. îi
traduc gestul în cuvinte.
Nu înseamnă nimic, Maeve.
E doar un joc.

Sunt convinsă că are dreptate. Dar, chiar şi aşa, mi-aş fi dorit să fi câştigat
Cooper

.Capitolul doi

Phoebe

Marţ, 18 februarie

Partea raţională a creierului meu ştie că mama nu se joacă cu păpuşile. Dar e foarte devreme, sunt obosită şi încă nu mi-am pus lentilele de contact. Aşa că, în loc să-mi forţez privirea ca să văd mai bine ce se întâmplă, mă reazem de masa din bucătărie şi întreb:

— Care e treaba cu păpuşile?

— Sunt figurine de pus în vârful torturilor de nuntă, spune ea, luând una din mâinile fratelui meu în vârstă de doisprezece ani, Owen, şi întinzându- mi-o mie.

Reprezintă o mireasă, îmbrăcată în alb, cu picioarele încolăcite pe mijlocul mirelui. Un artist în mod clar subevaluat a reuşit să le picteze pe feţe expresii pline de dorinţă.

— Foarte stilat, elegant chiar, spun eu.
Ar fi trebuit să mă gândesc că au legătură cu vreo nuntă. Săptămâna trecută, masa era plină de cartonaşe folosite ca invitaţii, iar cea de dinaintea ei, cu diferite aranjamente florale.
— Asta-i singura în stilul acesta, spune ea, defensiv. Bănuiesc că trebuie să acoperi întreaga paletă de gusturi. O poţi pune în cutie?
Face un gest spre o cutie, cu pereţii protejaţi cu bule de

aer. Las să cadă acolo statueta reprezentând cuplul fericit, apoi îmi torn apă de la robinet într-un pahar, pe care-l dau gata din două sorbituri.

— Figurine pentru tort, deci, spun eu. Credeam că oamenii nu mai vor aşa ceva.

— Sunt nişte mostre de la Golden Rings, zice mama. încă de când s-a alăturat comitetului local de planificare a nunţilor, cam o dată pe săptămână aterizează astfel de cutii la uşa apartamentului nostru.

Mama le pozează, îşi face notiţe cu ce îi place şi ce nu, apoi le împachetează la loc şi le trimite următorului membru din comitetul de organizare.

— Unele sunt chiar drăguţe. Cum ţi se pare ăsta?

îmi arată un cuplu în care mirii par să danseze vals.

Ochesc nişte gofre pe masă, aşa că le iau şi le arunc în prăjitorul de pâine, să le încălzesc.

— Nu ştiu dacă omuleţii ăştia de plastic pe care-i pui

pe tort sunt chiar stilul lui Ashton şi Eli. Parcă voiau o nuntă cât mai simplă?

— Uneori nu ştii exact ce vrei până ce nu ţi se arată mai multe variante, zice mama. Meseria mea e să le deschid ochii.

Biata Ashton. Sora mai mare a lui Addy a fost vecinul ideal încă de când ne-am mutat în apartamentul de vizavi de ea, vara trecută - ne-a făcut recomandări legate de restaurantele care livrează cea mai bună mâncare, ne- a

arătat care automate de spălat rufe îţi înghit banii degeaba, ne-a dat invitaţii la concerte, pentru că ea lucra ca designer la Centrul de Artă din California. Nu avea habar ce o aşteaptă când a ajutat-o pe mama să-şi pornească o afacere în organizarea nunţilor, şi chiar nici când i-a acceptat ajutorul în planificarea nunţii ei cu Eli Kleinfelter.

Mama a sărit deja calul bine de tot. Vrea să facă o impresie frumoasă, mai ales că Eli este acum o

celebritate locală. El a fost avocatul care l-a apărat pe Nate Macauley când i s-a înscenat moartea lui Simon Kelleher, iar acum lui Eli i se iau tot felul de interviuri în legătură cu câte un caz care este pe val. Presa adoră faptul că avocatul o ia de soţie pe sora unuia dintre Cei Patru din Bayview, aşa că aduce mereu în discuţie nunta ce se apropie. Treaba asta reprezintă reclamă gratis pentru mama, care a fost menţionată în San Diego Tribune. în decembrie, a

avut un articol dedicat în Bayview Blade. Cel din urmă a devenit tabloid în toată regula, aşa că titlul articolului a fost: *După o pierdere sfâşietoare, o văduvă îşi dezvoltă o afacere aducătoare de fericire.*

Am fi supravieţuit şi fără să ni se amintească de trecut.

Totuşi, ar trebui să le fiu recunoscătoare lui Ashton şi Eli, pentru că nunta lor e proiectul care a facut-o din nou pe mama să fie implicată în ceva şi

entuziasmată de munca ei, după ani buni.

— Ţi-au luat foc gofrele, mă anunţă Owen calm, îndesându-şi-le pe ale lui în gură, îmbibate în sirop.

— Rahat! spun eu şi icnesc de durere când degetele îmi ating metalul fierbinte. Mama, luăm şi noi cândva un prăjitor mai de Doamne ajută? Ăsta a înnebunit complet. Fie nu porneşte, fie îţi arde pâinea în câteva secunde. Sprâncenele mamei se unesc a îngrijorare, gest pe care-l

face mereu când vine vorba despre a cheltui bani.

— Am observat şi eu. Dar cred că ar trebui să încercăm să-l curăţăm, înainte de a-l înlocui pur şi simplu. îţi dai seama că sunt acolo firimituri vechi de zece ani.

— îl curăţ eu, se oferă Owen, împingându-şi ochelarii pe nas. Şi dacă nu merge aşa, îl desfac în bucăţele. Pariez că îl pot repara.

îi zâmbesc, absentă.

— Cu siguranţă, geniule. Trebuia să mă fi gândit şi eu la asta.
— Nu vreau să te joci cu aparatură electrică, Owen, obiectează mama.
Owen pare jignit.
— Dar nu m-aş *juca.*
Se aude o uşă. Sora mea mai mare, Emma, iese din dormitor şi se îndreaptă spre bucătărie. E o chestie cu care încă nu m-am obişnuit, de când stăm în apartament - felul în care eşti mereu la curent cu tot ce fac ceilalţi, nonstop. Nu ai unde să te

ascunzi. Nu seamănă cu fosta noastră casă, unde fiecare avea propriul dormitor, un birou care mai târziu a devenit camera de jucat a lui Owen, o sufragerie, plus subsolul tatei.
îl aveam şi pe tata.
Mi se pune un nod în gât, în timp ce Emma îşi plimbă privirea peste figurinele de plastic împrăştiate pe masa din bucătărie.
— încă se mai folosesc chestiile astea de pus pe tort?

— Sora ta a întrebat exact acelaşi lucru, spune mama. Mereu i-a plăcut să scoată în evidenţă asemănările dintre mine şi sora mea. Ca şi cum ele ar putea reface legătura strânsă pe care o aveam pe când eram copii.
Emma scoate un sunet de neîncredere, iar eu mă concentrez pe gofrele mele când se apropie de mine.
— Poţi să te dai la o parte?, mă întreabă politicoasă. Am treabă la blender.

Mă dau mai spre margine, uitându-mă la Owen cum ia din grămada de jucării o mireasă cu părul roşcat închis.

— Asta seamănă cu tine, Emma, spune el.

Toţi copiii din familia Lawton avem părul mai mult sau mai puţin roşu. Al Emmei e castaniu-arămiu, al meu este roşcat spre portocaliu, iar al lui Owen, un blond căpşună. Tatăl nostru era cel care ieşea cel mai tare în evidenţă din mulţime, cu părul atât de portocaliu

încât în liceu i se spunea Cheeto, de la pufuleţii cu brânză care aveau aceeaşi culoare cu părul lui.
Odată, pe când eram la zona de restaurante din mall-ul oraşului, tata s~a dus la baie, şi când s-a întors a dat peste un cuplu în vârstă care ne cerceta intrigat părul nostru, aprins, al copiilor, în contrast cu pielea măslinie şi pletele brunete ale mamei noastre. Tata s-a aşezat lângă mama, şi-a pus braţul pe după umerii ei şi a zâmbit cuplului în vârstă.

— Uitaţi, acum parcă avem mai mult sens împreună, nu?, spusese el.
Iar azi, la trei ani după ce el a murit? Parcă nu mai avem pic de sens.

Dacă ar trebui să aleg partea din zi pe care Emma o detestă cel mai tare... ar fi o provocare, pentru că în ultima vreme nu îi mai plac multe lucruri. în orice caz, să o luăm pe prietena mea Jules de acasă, în drum spre şcoală, se numără printre chestiile pe care le detestă cel mai tare.

— Oh, Dumnezeule, spune Jules, cu respiraţia tăiată, când se urcă pe bancheta din spate a maşinii noastre Corolla, veche de zece ani.
îşi azvârle rucsacul pe banchetă, lângă ea, apoi îşi scoate ochelarii de soare şi îmi aruncă o privire supărată.
— Phoebe, eşti o nesuferită.
— Ce? De ce?, întreb confuză.
Mă foiesc pe scaun, netezindu-mi fusta când mi se ridică pe pulpe. După ani

întregi în care am încercat şi am dat greş, mi-am găsit în sfârşit piesele de îmbrăcăminte care se potrivesc cel mai bine tipului meu de corp. O fustă scurtă, evazată, de preferat cu un model ţipător. Un top cu decolteu în V sau cu umerii liberi. Botine cu tocul pătrat.
— Centura, te rog, spune Emma.
Jules îşi prinde centura, dar nu mă scapă din priviri.
— Ştii şi tu de ce.
— Pe bune că nu ştiu, protestez.

Emma iese din sensul giratoriu şi se îndepărtează de casa cu aspect modest a lui Jules, care e doar la o stradă depărtare de unde locuiam noi înainte.
Cartierul unde am stat noi nu e nici pe departe cel mai înstărit din Bayview, dar cuplul tânăr care a cumpărat fosta noastră casă s-a arătat încântat să înceapă o viaţă nouă aici.
Ochii verzi ai lui Jules, contrastând cu pielea ei maronie şi părul negru, au un efect dramatic sporit.

— Nate Macauley a fost la Café Contigo seara trecută şi tu nu mi-ai dat mesaj!
— Ah, bine...
Pornesc radioul, pentru ca mormăielile mele să se piardă pe fundalul celui mai nou hit al lui Taylor Swift. Jules a fost mereu îndrăgostită de Nate - şi de tiparul băiatului periculos şi misterios, dar nu l-a văzut ca pe un posibil iubit până ce Bronwyn Rojas nu s-a cuplat cu el. Acum, dă târcoale asemeni un vultur de fiecare

dată când cei doi se despart. Ceea ce m-a făcut să jonglez între diferite tabere de când am început să lucrez la Café Contigo şi m-am împrietenit cu Addy, care, evident, se află în Echipa Bronwyn.

— Unde mai pui că el iese în lume atât de rar, geme Jules. O oportunitate pierdută. Ai eşuat ca prietenă, Phoebe Cea Zăpăcită. Nu e frumos.

Scoate un gloss de buze de culoarea vinului roşu, apoi se apleacă pentru a se vedea în oglinda retrovizoare.

— Cum părea să fie? Părea că şi-a revenit după Bronwyn?

— Păi, ce să zic... nu-i uşor să-ţi dai seama. N-a prea vorbit cu nimeni în afară de Maeve şi Addy. Mai mult cu Addy.

Jules îşi strânge buzele, cu o expresie de panică pe chip.

— Oh, Doamne! Crezi că sunt acum împreună?

— Nu. în mod clar, nu. Sunt amici. Nu toată lumea îl găseşte irezistibil, Jules.

Jules îşi bagă gloss-ul la loc în poşetă şi-şi reazemă capul de geamul maşinii.
— Aşa crezi tu. E aşa sexy, de îmi vine să leşin.
Emma opreşte la semafor şi se freacă la ochi, apoi se întinde spre butonul de sonor al radioului.
— Trebuie să închid chestia asta. îmi pocneşte capul.
— Eşti pe cale să te îmbolnăveşti de ceva?, o întreb.
— Doar obosită. Orele mele de meditaţii cu Sean

Murdock s-au prelungit aseară.
— Nu mă surprinde, mormăi eu.
Dacă te uiţi după semne de inteligenţă la Liceul Bayview, cu siguranţă n- ai cum să le găseşti la Sean Murdock. Dar părinţii lui sunt plini de bani, aşa că nu-i deranjează să arunce cu ei în poala Emmei, în speranţa că notele ei şi seriozitatea ar putea să devină molipsitoare şi să se îndrepte şi Sean la un moment dat.

— Ar trebui să te angajez, Emma, spune Jules. Chimia o să fie un coşmar pentru mine semestrul ăsta dacă nu primesc un pic de ajutor. Sau dacă nu urmez exemplul lui Bronwyn Rojas şi fur răspunsurile.

— Bronwyn a facut-o cu stil, îi amintesc, iar ea îmi loveşte scaunul cu piciorul.

— Nu-i lua apărarea, spune, posacă. îmi distruge viaţa amoroasă, nu vezi?

— Dacă vrei într-adevăr să-ţi dau meditaţii, am o

fereastră weekend-ul ăsta, zice Emma.
— Chimie în *weekendl* Jules pare oripilată.
— Nu, mulţumesc.
— Bine, atunci. Deci nu vorbeai serios.
Sora mea respiră parcă uşurată.
Emma este doar cu un an mai mare decât mine şi Jules, dar în cea mai mare parte a timpului pare mai mult de vârsta lui Ashton Prentiss, nu de a noastră. Nu se comportă ca la şaptesprezece ani, ci mai

degrabă ca la douăzeci şi ceva. Nici măcar acum, când a trimis cererile de înscriere la facultăţi şi tot ce are de făcut e să aştepte răspunsurile, nu se poate relaxa complet.
Parcurgem restul drumului în tăcere, iar când ajungem în parcare îmi bipăie mobilul. Mă uit în jos, să citesc mesajul.
Ne vedem la tribune?
N-ar trebui să răspund provocării. Chiar dacă mintea mă avertizează că am fost deja atenţionată de două

ori că am întârziat numai luna asta, degetele mele tastează *OK.* Deschid uşa pe partea mea şi sar imediat ce opreşte.
Emma ridică sprâncenele.
— Trebuie să ajung repejor pe terenul de fotbal, spun, aruncându-mi rucsacul pe un umăr.
— Păi, ce să faci acolo? Doar nu vrei să întârzii din nou?, zice Emma şi îşi îngustează ochii căprui. Sunt exact că ai tatei. împreună cu părul roşu, ochii ei sunt singura

trăsătură pe care noi două o avem în comun, în rest, Emma e înaltă şi subţire, eu sunt scundă şi am forme proeminente. Părul ei e scurt şi drept, de abia îi ajunge la umeri, în timp ce ai meu e lung şi cârlionţat. La soare, eu mă bronzez, ea se umple de pistrui. Acum suntem albe la piele, pentru că e februarie, şi îmi simt obrajii cum mi se înroşesc. Privesc în jos.

— E pentru... E legat de teme, mă bâlbâi.

Jules rânjeşte şi coboară şi ea din maşină.

— Aşa i se spune mai nou?

Mă întorc repede pe călcâie şi o tulesc, dar tot simt pe umeri, ca o mantie, greutatea dezaprobării din privirea surorii mele.

Emma a fost mereu cea serioasă dintre noi, dar, pe când eram mici, nu conta aşa mult. Eram atât de apropiate, încât aveam conversaţii întregi fără să vorbim. Mama glumea că avem amândouă abilităţi

telepatice, dar nu era vorba despre asta. Doar ne cunoşteam atât de bine, încât fiecare expresie a feţei celeilalte era la fel de clară ca un cuvânt.

în ciuda diferenţei de vârstă, eram apropiate şi de Owen. Tata ne spunea Cei Trei Amigos, şi fiecare poză din copilăria noastră arată la fel: eu şi Emma de o parte şi de cealaltă a lui Owen, ţinându-ne de mână, zâmbind larg. Păream de nedespărţit şi chiar am crezut că aşa şi eram. Nu m-

am gândit niciodată că tata era lipiciul care ne ţinea apropiaţi.

Ruptura a fost atât de subtilă, că nici nu mi-am dat seama de ea imediat. Emma a fost cea care s-a retras prima, îngropându-se în teme. Mama a spus că e felul surorii mele de a ţine doliu, aşa că am lăsat-o în pace, deşi mi-aş fi dorit să ne împărtăşim una alteia durerea. Eu am compensat prin a mă arunca în toate activităţile sociale pe care le-am putut găsi - mai ales

după ce băieţii au început să fie interesaţi de mine. Owen, la rândul lui, s-a refugiat în lumea jocurilor pe calculator. înainte să-mi dau seama, fiecare s- a retras pe drumul lui îngust ca un coridor şi a rămas acolo. Ultima noastră poză împreună, făcută de Crăciun, ne înfăţişează aşezaţi lângă brad, aliniaţi în ordinea înălţimii, cu mâinile încleştate în faţă şi zâmbete chinuite. Tata ar fi fost foarte dezamăgit de poza aia.

La fel de dezamăgit ar fi fost şi de mine la scurt timp după ce am făcut fotografia, mai exact de ceea ce am făcut la petrecerea de Crăciun dată de Jules. Una e să o tratezi pe sora ta politicos şi rece, ca pe o străină, şi alta e să... faci ce am făcut eu. Când mă gândeam la Emma înainte, simţeam un fel de însingurare, dar acum simt doar vină.

Şi uşurare că ea nu-mi mai poate citi sentimentele pe chip, ca pe vremuri.

— Stai!
Sunt aşa de pierdută în gândurile mele, că aş fi intrat direct într-un stâlp din tribuna stadionului, dacă o mână nu m-ar fi oprit. Mă trage într-o parte cu putere, iar telefonul îmi cade pe jos.
— Rahat, spun, dar buzele lui Brandon Weber le apasă pe ale mele înainte să mai pot articula şi altceva. îmi trag umerii în spate, până ce şi rucsacul îmi cade pe jos, lângă telefon. Brandon încearcă să-mi descheie cămaşa şi, pentru

că ăsta e exact scopul pentru care sunt aici, îl ajut s-o facă.

Mâinile lui Brandon înaintează pe pielea mea dezgolită, trecând de dantela sutienului, în timp ce-mi gâfâie la ureche:

— Dumnezeule, eşti atât de sexy.

Şi el este. Face parte din echipa de fotbal a liceului şi Bayview Blade adoră să-l numească *următorul Cooper Clay,* fiindcă e atât de talentat încât facultăţile au început deja să se bată pe el.

Totuşi, eu nu cred că este o comparaţie potrivită. Pe de o parte, talentul lui Cooper este greu de egalat, în al doilea rând, Cooper e un băiat de zahăr, în timp ce Brandon în esenţă chiar este un mizerabil.
Măcar se pricepe al naibii de bine să sărute. Toată tensiunea îmi dispare din corp când mă împinge într-o bară a peluzei. Simt nişte scântei datorate nerăbdării. îmi trec o mână pe după gâtul lui şi îl trag spre mine, iar pe cealaltă o folosesc ca

să mă joc cu nasturii de la jeanşii lui. Fac un pas în spate şi calc pe ceva tare.
— Telefonul, spun şi mă desprind din îmbrăţişare. O să călcăm pe el şi o să-l spargem.
— îţi cumpăr unul nou, spune Brandon, cu limba în urechea mea.
Nu-mi place chestia asta - de ce or crede băieţii că e sexy? - aşa că mă
trag mai departe de el. în buzunarul din faţă al pantalonilor lui Brandon se aude sunetul de primire al

unui mesaj şi rânjesc spre umflătura de acolo.
— Ăla e telefonul sau te bucuri aşa mult că mă vezi?
Trag cu ochiul la mobilul meu, ridicat între timp de pe jos.
— Ah, sper că e o glumă? Iarăşi asta?
— Ce?, întreabă Brandon şi îşi scoate şi el telefonul.
— Un mesaj de la un număr necunoscut. Şi ghici ce spune?
Citesc cu o voce dramatică:
— *Vă e dor de Despre Asta? Mie cu siguranţă îmi*

este. Haide să jucăm ceva nou. Nu-mi vine să cred că e cineva dispus să reia mizeria asta, după ce am primit cu toţii avertisment de la directoarea Gupta.
Ochii lui Brandon fixează ecranul propriului mobil.
— Am primit şi eu acelaşi mesaj. Ai văzut că are şi un link?
— Da. Nu da click! Probabil e un virus sau…
— Prea târziu, râde Brandon.
în timp ce el e preocupat de ecran, analizez tabloul din

faţa mea. Un băiat de peste un metru optzeci, cu păr blond închis, ochi verzi-albăstrii şi buze pline pe care orice fată ar ucide să le aibă. E atât de frumos, încât te aştepţi să-i crească în orice secundă aripi şi o harpă în braţe, apoi să se ridice în zbor.
Nimeni n-o ştie mai bine decât o ştie chiar el.
— La dracu', aici e un roman întreg, se plânge el.
— Dă-mi să văd.
îi apuc telefonul, pentru că n-am de gând sub nicio

formă să deschid link- ul ăla şi de pe al meu. îndrept mobilul în direcţia opusă soarelui ca să pot citi. Este un site care imită logo-ul aplicaţiei Despre Asta, îl imită într-un mod grosolan. E un text lung chiar sub logo.
Fii atent la mine, Bayview High. O să explic regulile o singură dată, citesc acolo. *Aşa se joacă Adevăr sau Provocare. O să contactez unul singur dintre voi, pe rând, Şi nu aveţi voie să spuneţi nimănui că sunteţi*

cei aleşi. Nu stricaţi elementul-surpriză. Mă voi supăra, Şi nu sunt prea amabil când mă supăr. Aveţi 24 de ore să-mi trimiteţi alegerea voastră, după ce v-*am contactat. Dacă alegeţi Adevăr, voi dezvălui un secret de-al vostru. Dacă alegeţi Provocare, vă dau o sarcină de făcut. În orice caz, ne vom distra puţin Şi vom rupe rutina vieţilor voastre plictisitoare.*
Brandon îşi trece o mână prin păr.

— Vorbeşte doar în numele tău, fraiere.
— *Haide, Bayview, Ştii că ţi-a fost dor de asta.*
Mă încrunt după ce termin de citit.
— Crezi că le-a trimis mesajul tuturor din liceu?
Cel mai bine ar fi să nu sufle nimeni o vorbă, dacă mai vrem să ne păstrăm telefoanele.
Toamna trecută, după ce directoarea Gupta a reuşit să închidă şi ultima încercare a unui imitator al lui Simon, ne-a anunţat că

instituie un regulament cu zero toleranţă - dacă auzim şi un zvon despre ceva asemănător cu *Despre Asta,* ne va interzice accesul cu telefoane mobile în incinta liceului. Şi va exmatricula pe oricine nu respectă regula. Am fost cu toţii cetăţeni model de atunci, cel puţin în privinţa bârfelor online. Nimeni nu şi-ar putea imagina cum am supravieţui unei zile întregi la liceu fără telefoanele noastre. De *ani* nici nu se mai pune problema.

— Nu-i pasă nimănui, spune Brandon, cu o nepăsare forţată. Unde rămăsesem noi?
Mă trage spre el. încă îmi ţin telefonul în mână şi, pe neaşteptate, bipăie. Arunc ochii la ecran şi este un mesaj, tot de la un număr necunoscut.
De data asta, mobilul lui Brandon rămâne silenţios, în buzunarul jeanşilor.
Phoebe Lawton, tu eşti prima! Trimite-mi alegerea ta: să dezvălui un

Adevăr sau vei accepta o Provocare

?Capitolul trei

Knox

Miercuri, 19 februarie

Inspectez raftul de lângă mine plin cu haine, cu un început de teroare existenţială. Urăsc supermarket-urile. Sunt prea colorate, prea gălăgioase, prea aglomerate de obiecte de care nimeni nu are cu adevărat nevoie. De fiecare dată când sunt nevoit să intru într-unui mă gândesc cum cultura consumeristă e

doar o distragere a atenţiei, scumpă şi dăunătoare pentru planetă, de la faptul că toţi vom muri în cele din urmă.

Apoi mă rezum la a-mi bea cafeaua frappe de şase dolari, pentru că, în definitiv, şi eu sunt doar un alt participant la şarada asta.

— Patruzeci şi doi şi şaizeci de cenţi, scumpule, îmi zice femeia de dincolo de tejghea când îmi vine şi mie rândul.

Am cumpărat un portofel nou pentru maică-mea şi

sper că l-am nimerit bine. Cu toate instrucţiunile ei, chiar şi scrise, arată la fel ca alte douăzeci de portofele negre. Mi-a luat prea mult timp să mă decid şi acum am mai şi întârziat la muncă.

Probabil că nu contează, însă, pentru că Eli Kleinfelter nici nu mă plăteşte, nici nu îmi observă prezenţa, în unele zile. în orice caz, grăbesc pasul după ce plec de la mall, luând-o pe o scurtătură. După ce arunc o privire în urma mea ca să mă asigur

că nu mă vede nimeni, mă apropii de gardul improvizat care delimitează un şantier în lucru.

Urma să se construiască o parcare aici, în spatele mallului, dar compania a dat faliment imediat ce au început lucrările. Multe alte companii participă acum la licitaţie, pentru a prelua proiectul, inclusiv firma tatălui meu. Până atunci, şantierul ocupă şi blochează drumul de la mall spre centrul oraşului. Dacă îl

ocoleşti, îţi ia de zece ori mai mult ca înainte.

De asta singura soluţie, când eşti în criză de timp, e să faci ce am eu de gând să fac acum - să o iau pe scurtătură.

Intru printr-o gaură din plasa care împrejmuieşte locul şi ajung în faţa unor butoaie vopsite în portocaliu şi alb, apoi trec de ele şi mă uit spre un garaj parţial construit. Acoperişul lui e departe de a fi finisat. Este acoperit cu o prelată groasă, iar în partea dinspre deal

are câteva trepte din lemn, acolo unde lucrările s-au oprit.

Nu mai ştiu exact cine din liceul nostru a avut ideea genială să sărim aproape doi metri până pe acele trepte, dar da, asta e acum scurtătura de la mall spre centrul oraşului. Dacă tata ar şti ce fac, m-ar ucide la propriu, însă momentan el nu e aici - şi, chiar dacă ar fi, îmi acordă chiar şi mai puţină importanţă decât îmi acordă Eli. Aşa că îmi fac curaj, mă sprijin de unul

dintre butoaie şi mă uit în jos.

Există o singură problemă.

Nu e vorba că mă tem de înălţime. Doar că am o preferinţă pentru teren stabil sub tălpile mele. Când l-am jucat vara trecută pe Peter Pan în tabăra de artă dramatică, mi-a fost îngrozitor de teamă să plutesc pe deasupra scenei, atârnat de o frânghie, aşa că au trebuit să mă coboare cât de mult s-a putut. *Nici măcar nu zbori, Knox, uită-*

te la tine, aproape că atingi pământul, mi-a spus directorul de producţie.

Mda, bine. Chiar am frică de înălţime. Dar încerc să mi-o depăşesc. Mă uit la treptele de lemn aflate la doi metri în jos. Parcă ar fi zece metri până acolo. Oare a coborât cineva tavanul şi mai mult?

— E o zi bună ca să mori. Doar că nu e aşa bună ca să mor eu, mormăi în stilul lui Dax Reaper, cel mai nemilos vânător de recompense din Bounty Wars.

Pentru că singurul fel în care pot fi mai penibil de atât e să citez un personaj dintr-unjoc video.

N-o pot face. Nu pot sări în gol. Mă aşez cât mai în margine, mă târăsc pe fund, apoi, cu ochii închişi, mă las să mă preling pe zid, ca un şarpe laş ce sunt. Aterizez aiurea, tresar şi mă împleticesc pe treptele alea aşezate aiurea.

Nu sunt un bun sportiv.

Reuşesc să-mi regăsesc echilibrul în cele din urmă, apoi pornesc spre treptele

de metal. Scările scot un zgomot surd la fiecare pas al meu. Scot un suspin de uşurare când ajung pe pământ ferm şi continui să merg pe poteca de la poalele dealului. Gardul care mărgineşte şantierul în partea aceea este rupt. Mă strecor cu uşurinţă. Autobuzul 11 tocmai pleacă de la depoul de la Town Hali, aşa că mă arunc printre uşile lui, pe cale să se închidă. E autobuzul care mă duce fix până în centru.

în cele din urmă, s-ar putea să ajung la *Până la proba contrară* chiar la timp. Validez cârdul, mă aşez pe un loc liber şi îmi scot telefonul din buzunar.

Aud un pufăit de dezaprobare în spatele meu.

— Chestiile alea fac parte din mâinile voastre deja, aşa e? Nepotul meu nu vrea să-l lase pe al lui nicio secundă deoparte. I-am sugerat să-l lase acasă când l-am scos să luăm masa în oraş, şi mi-a aruncat o

privire de parcă l-aş fi amenințat cu bătaia.

Ridic privirea şi întâlnesc o pereche de ochi albaştri, ascunşi în spatele lentilelor groase ale ochelarilor. Evident. Niciodată nu pot scăpa: mereu, când sunt într-un loc public şi am o bătrână prin apropiere, ea va începe indubitabil o conversaţie cu mine. Maeve îi spune *Elementul tânăr şi amabil.*

— Ai genul ăla de faţă care transmite că nu poţi fi

niciodată lipsit de politeţe, spune ea.

Eu îl numesc mai degrabă *Blestemul Knox Myers:* irezistibil în ochii octogenarelor, invizibil pentru fetele de vârsta mea. Data trecută, la meciul difuzat la TV pentru care s-a înghesuit lumea la Café Contigo, Phoebe Lawton a călcat la propriu peste mine ca să ajungă la Brandon Weber, când a decis să dea şi el pe acolo, la finalul serii.

Ar trebui să-mi văd mai departe de telefon şi să mă

prefac a nu fi auzit remarca bătrânei, aşa cum ar face Brandon dacă ar fi în locul meu. *Ce ar face Brandon* e un motto oribil după care să te ghidezi în viaţă, dat fiind că tipul ăsta ocupă spaţiu degeaba pe lume şi trece prin propria existenţă deschizând uşi datorită părului bogat, trăsăturilor faciale simetrice şi abilităţii de a arunca mingea cum trebuie - obţine ce vrea de fiecare dată şi cu siguranţă nu e prins în conversaţii ciudate, în mijloacele de

transport în comun, cu persoane de vârsta a treia.

Deci, da, să mă fac că n-am auzit mi-ar simplifica viaţa pentru următorul sfert de oră.

însă, în loc să merg pe drumul ăsta, mă trezesc spunând:

— Există şi un termen pentru aşa ceva. Nomofobia. Teama de a rămâne fără propriul telefon.

— Serios?, întreabă bătrâna, şi acum mi-am semnat sentinţa de-a binelea.

Poarta se deschide şi discursul ei se revarsă. Până ajung în centrul oraşului, ştiu deja totul despre cei şase nepoţi ai ei şi despre operaţia suferită la şold. Doar abia după ce cobor din autobuz mă pot întoarce la ce faceam înainte pe telefon - să verific dacă mai e vreun mesaj de la cel care ne-a trimis ieri regulile jocului Adevăr sau Provocare.

Ar trebui să mă prefac că nici n-am văzut acel mesaj. Toţi din liceu ar trebui să

facă la fel. Dar n-o vom face. După tot ce s-a întâmplat cu Simon, ni s-a întipărit în ADN-ul colectiv fascinaţia morbidă pentru chestiile de genul acesta. Seara trecută, când ne-am întâlnit pentru a repeta piesa pe care o vom juca la primăvară, am sfârşit prin a ne da cu toţii cu presupusul despre cine ar putea fi necunoscutul care dă mesaje.

Totuşi, cred că toată treaba a fost doar o glumă.

E ora patru când intru pe uşa clădirii unde este biroul

Până la proba contrară. A trecut deja deadline-ul de douăzeci şi patru de ore, până la care presupusul jucător ar fi trebuit să aleagă - iar imitatorul lui Simon păstrează în continuare tăcerea.

Trec de cafeneaua din hol şi iau liftul până la al treilea etaj. *Până la proba contrară* este în capătul unui coridor îngust, uşă în uşă cu apartamentul unei mici clinici care face implant de păr, iar întregul hol are un miros chimic. Un tip cu

început de chelie iese pe uşă. Lasă privirea în pământ şi se strecoară ruşinat pe lângă mine, de parcă l-aş fi surprins cumpărând ceva pornografic.

Când deschid uşa biroului nostru, sunt înconjurat de zumzetul specific unei încăperi în care este prea multă lume, şi toţi vorbesc în acelaşi timp.

— Câte condamnări până acum?

— Douăsprezece despre care ştim deocamdată, dar ar putea fi mai multe.

— A sunat cineva la Channel Seven?

— Optsprezece luni, după care a fost eliberat, şi în scurt timp arestat din nou.

— Knox!

Sandeep Ghai, un absolvent de Harvard care a început să lucreze pentru Eli din toamna trecută, îmi face cu mâna din spatele unui teanc de dosare care îi ajunge până la nas.

— Chiar persoana pe care o căutam. Am nevoie de dosarele cu cerinţe pentru angajări, alea patruzeci. Să

fie gata astăzi. Le găseşti acolo, împreună cu adresele. Poţi termina până la cinci, să prindem poşta deschisă?

— Patruzeci?

Ridic sprâncenele a mirare, dar iau totuşi dosarele din braţele lui. *Până la proba contrară* nu doar apără persoane despre care Eli şi ceilalţi avocaţi consideră că au fost acuzate pe nedrept. Le ajută să-şi găsească şi locuri de muncă, mai apoi. Aşa că, din timp în timp, trimit prin poştă diferite CV-uri, împreună cu

scrisori de intenţie în care Eli le argumentează de ce este un lucru bun să fie angajate persoane care au fost acuzate, apoi exonerate. Avem noroc dacă o singură companie pe săptămână arată un minim interes.

— De ce atât de multe?

— Reclama făcută cazului D'Agostino, mă lămureşte Sandeep, ca şi cum asta ar explica totul. Cu toţii par preocupaţi şi implicaţi social când miros că e rost să-şi facă PR gratis.

Ar fi trebuit să mă gândesc şi eu. Eli a fost peste tot la ştiri, vorbind despre un grup de tineri acuzaţi de trafic de droguri, dar cazul s-a dovedit în cele din urmă a fi fost o înscenare din partea unui poliţist din San Diego, Cari D'Agostino, şi a subalternilor săi. Cu toţii aşteaptă acum să înceapă procesul, iar firma lui Eli a muncit enorm pentru a demonstra nevinovăţia tinerilor.

Ultima dată când Eli a avut parte de la fel de multă

mediatizare a fost pe vremea cazului lui Simon Kelleher. Pe atunci, Eli era mereu prezent la ştiri, în prime-time, după ce îl scosese pe Nate Macauley din închisoare. Câteva săptămâni mai târziu, Nate a fost angajat de compania tatălui meu. încă mai lucrează acolo, iar tata îi plăteşte şi cursurile de la universitate.

După ce Bronwyn Rojas a plecat la Yale şi *Până la proba contrară* a început să caute un alt voluntar, m-am

gândit că Maeve se va oferi. E în relaţii bune cu Eli, plus că a jucat un rol esenţial în rezolvarea misterului în cazul lui Simon. Nimeni nu-l privise altfel decât ca pe o victimă, până ce Maeve nu i-a descoperit personalitatea secretă din online şi planul lui diabolic.

Dar Maeve nu a vrut să lucreze aici.

— E o chestie a lui Bronwyn, nu mă reprezintă şi pe mine, a spus ea, cu acel ton cu care de obicei pune capăt conversaţiilor.

Aşa că m-am înscris eu. Parţial pentru că mi se pare o muncă interesantă, dar şi fiindcă nu se înghesuiau alte firme cu oferte de muncă pentru mine. Tatăl meu, care le povesteşte tuturor ce copil *al naibii de minunat* este Nate Macauley, nu s-a deranjat să mă întrebe dacă mi-aş dori să lucrez cu el în construcţii.
Bine, să fim cinstiţi, mânuirea unor unelte nu se numără printre punctele mele forte. Am ajuns odată la urgenţă pentru că mi-am

dat cu ciocanul peste deget, încercând să agăţ un tablou. Dar, chiar şi aşa… ar fi putut să mă întrebe.

— Cinci fix, mă readuce Sandeep cu picioarele pe pământ. Mă pot baza pe tine, da?

— Mă descurc eu, spun şi caut din ochi un loc mai puţin aglomerat unde să mă aşez cu dosarele.

Eli e singurul de la *Până la proba contrară* care are un birou doar al lui. E atât de încărcat cu hârtii, încât de abia îi vezi părul, care îl face

să arate ca un om de ştiinţă puţin dus cu pluta. însă, printr-un miracol, masa din spatele lui e goală.
Mă îndrept în direcţia aia, sperând să apuc să schimb şi două vorbe cu el. Eli este fascinant pentru mine, nu doar fiindcă este al naibii de bun la munca pe care o face, dar cred că mai ales pentru că la prima vedere ai spune că e un tip comun, după care nu întorci capul pe stradă. Şi, cu toate astea, are aşa de multă încredere în el, încât devine un personaj

magnetic. Acum, după ce am lucrat alături de el câteva luni, nu mă mai surprinde că are o iubită superbă sau că îi face pe oameni să se deschidă în faţa lui în situaţii complicate.
Vreau să învăţ cât mai multe de la el.
în plus, ar fi minunat dacă în cele din urmă mi-ar reţine şi numele.
Dar nici nu am traversat jumătate de încăpere, că Sandeep începe să zbiere:
— Eli! Avem nevoie de tine în Winterfell.

Eli îşi trage scaunul într-o parte şi scoate capul pe după hârtii.
— în ce?
— Winterfell, îi repetă Sandeep, răbdător.
Când Eli îşi păstrează expresia confuză, îmi dreg şi eu vocea.
— E sala aia mică de conferinţe. Nu ştii? Sandeep le-a dat nume, ca să le putem diferenţia, îi zic. Cealaltă e... King's Landing.
Ca şi mine, Sandeep este un mare fan al serialului *Urzeala tronurilor,* asa că a

dat nume camerelor după locuri esenţiale ale poveştii. Însă Eli, care nici nu a citit cărţile, nici nu a urmărit serialul, e mereu picat din lună.

— Ah, bun. Mulţumesc, îmi spune, apoi se întoarce spre Sandeep. Dar ce avea dacă îi spuneam *sala mică de conferinţei*

— Avem nevoie de tine în Winterfell, repetă Sandeep, cu vocea încărcată de nerăbdare.

Eli se ridică şi îmi aruncă un zâmbet obosit.

Tot e un progres şi acesta.

îmi împrăştii dosarele pe masa goală, îmi aşez telefonul lângă şi mă apuc de muncă. Imediat însă, telefonul îmi piuie cu o serie de mesaje de la surorile mele. Am patru, toate mai mari decât mine, şi prenumele tuturor încep cu litera K - Kiersten, Katie, Kelsey şi Kara.

Suntem ca familia Kardashian, doar că fără banii lor.

Surorile mele încep mereu conversaţii de grup despre absolut orice. Zile de naştere, emisiuni TV, foşti iubiţi şi iubite. Despre mine, destul de des. E un coşmar că le pasă atât de tare despre viaţa mea sentimentală sau despre viitorul meu.

Knox, ce s-a întâmplat cu Maeve? Era a Şa drăguţă! Knox, cu cine mergi la bal? Knox, te-ai mai gândit la alegerea facultăţii? Anul viitor se apropie cu paşi repezi Şi nici nu Ştii când te

trezeşti în faţa faptului împlinit!

De data asta, discută despre logodna surpriză a lui Katie, de Valentine's Day. Va fi prima dintre noi care se căsătoreşte, deci e muuult de vorbit.

Conversaţia lor se răceşte, în cele din urmă, şi sunt pe la jumătate cu lucrul la dosare când primesc un alt mesaj. Mă uit în telefon, aşteptându-mă să văd numele uneia dintre surorile mele - probabil al lui Kiersten, pentru că ea ţine

mereu să aibă ultimul cuvânt - dar e un număr privat.

Nţţ niciun răspuns de la primul nostru jucător. Asta înseamnă pentru el înfrângere prin abandon. Nu mă aşteptam la asta din partea ta, Phoebe Lawton. Nu eşti deloc de gaşcă.

Acum va trebui să dezvălui un secret de-al tău, în stilul consacrat la Despre Asta.

Rahat. Deci chiar se întâmplă. Totuşi, cât de tragic ar putea fi? Simon nu a dezvăluit vreodată ceva

despre Phoebe, fiindcă fata asta-i ca o carte deschisă. Se cuplează des cu diverşi, dar nu înşală, nu frânge inimi, nu desparte cupluri. în plus, este una dintre acele fete care zboară dintr-un grup la altul, integrându-se natural, ca şi cum graniţele care ne ţin pe noi separaţi nu ar exista pentru ea. Nu cred că are secrete.

Punctele de suspensie, semn că persoana tastează, rămân pe ecran o vreme. Necunoscutul încearcă să menţină tensiunea. Deşi ştiu

că nu ar trebui să muşc momeala, până şi mie mi se accelerează pulsul. încep să mă detest pentru asta şi mă pregătesc să bag telefonul în buzunar, când mesajul ajunge într-un final.
Phoebe s-a culcat cu iubitul surorii sale, Emma.
Stai aşa. Ce?
îmi arunc privirea prin birou, de parcă m-aş aştepta la o reacţie în grup de la colegii mei. Uneori, uit că eu sunt singurul licean pe aici. Cu toţii mă ignoră, absorbiţi în treburile pe care le au de

făcut, aşa că mă întorc la telefon. Apăs butonul Home, ca să reactivez ecranul.
Phoebe s-a culcat cu iubitul surorii sale, Emma.
Nu poate fi adevărat. La urma urmei, chiar are Emma Lawton un iubit? E una dintre cele mai retrase fete din clasa a douăsprezecea. Din ce ştiu eu, se află într-o relaţie doar cu propriile teme. în plus, Phoebe nu i-ar face aşa ceva surorii sale. Adică nu o cunosc atât de bine, dar bănuiesc că sunt reguli între fetele din

aceeaşi familie… Surorile mele ar face moarte de om pentru aşa ceva. Apar mai multe mesaje, unul după altul.

Care e treaba, Bayview?

Chiar nu Ştiai?

Ruşine. Eşti în urmă cu bârfele.

Iată un mic sfat de la mine: data viitoare, alegeţi Provocare

.Capitolul patru

Maeve

Joi, 20 februarie

Ar trebui să cunosc pe dinafară cum e cazul să te

comporţi cu o persoană al
cărei secret a fost dezvăluit
în faţa întregii şcolii. Aşa te-
ai aştepta. Dar a trecut ceva
vreme şi mi-am pierdut
îndemânarea.
Ieri, eram la Café Contigo şi
îmi făceam temele, când a
venit mesajul despre
Phoebe. Imediat ce a avut şi
ea un moment liber şi a
aruncat un ochi spre telefon,
mi-am dat seama că bârfa e
adevărată. Expresia de pe
faţa ei a fost leită cu a lui
Bronwyn, cu optsprezece
luni în urmă, când site-ul

fantomă al lui Jake Riordan, care continua munca lui Simon după moarte, a dezvăluit că a trişat la chimie.
Nu doar panică, ci şi vinovăţie.
Emma s-a năpustit pe uşa cafenelei la puţin timp după asta, roşie la faţă şi tremurând din toate încheieturile. Aproape că mi-a fost greu s-o recunosc.
— E adevărat? De asta te purtai aşa ciudat?
Mai-mai că se îneca aruncând cuvintele, cu

telefonul ridicat în dreptul feţei lui Phoebe. Aceasta era la casă, lângă tatăl lui Luis. Tocmai îşi scotea şorţul, şi bănuiala mea era că avea de gând să se dea bolnavă şi s-o şteargă de acolo.
Când şi-a văzut sora a îngheţat, a căscat ochii şi nu a răspuns nimic. Emma s-a tot apropiat, şi m-am temut că avea s-o pălmuiască pe Phoebe.
— A fost în timp ce eu şi el încă mai *eram împreună?*

— După, a zis Phoebe rapid, cu convingere, şi am ştiut imediat că e adevărat. Apoi, domnul Santos a intrat în acţiune, luându-le pe amândouă pe după umeri şi conducându-le în bucătărie. Nu le-am mai văzut pe urmă nici pe una, nici pe cealaltă, seara trecută.
Credeam că domnul Santos reuşise să ţină izbucnirea lor departe de ochii curioşilor, dar apoi am văzut doi băieţi din echipa de baseball apropiindu-se de tejghea. Unul a cerut mâncare la

pachet, în timp ce al doilea tasta pe telefon.
Când am ajuns acasă şi am început să vorbesc cu Knox, ştia deja şi el ce se întâmplase la cafenea. Toată lumea ştia.
— Noul negustor de bârfe din Bayview pare că ştie meserie, spusese el.
înainte să adorm, seara trecută, m-am tot întrebat dacă să-i dau un mesaj lui Phoebe. S-o întreb dacă e bine. Dar chestia este că, deşi am simpatizat-o dintotdeauna, nu suntem

chiar prietene. Ne comportăm amical una cu alta, în mare parte şi fiindcă petrec o grămadă de timp acolo unde ea lucrează, şi pentru că fata asta e genul de persoană extravertită care vorbeşte cu toată lumea. Mi-a dat cândva numărul ei de telefon, *ca să-l am,* dar nu l-am folosit până acum. Iar clipa de faţă nu pare totuşi cea mai potrivită. Poate că aş părea mai degrabă curioasă, nu îngrijorată. Acum, în timp ce cobor pe scări ca să merg la

micul dejun, încă nu ştiu
dacă a fost decizia corectă.
Când intru în bucătărie,
mama stă la masă,
încruntată în faţa laptopului.
Când Bronwyn era şi ea aici,
obişnuiam să luăm micul
dejun la insula de bucătărie,
dar acum să stau lipită de
scaunul ei gol mă face să-mi
pierd pofta de mâncare.
Mama nu ar recunoaşte
niciodată, pentru că
prezenţa lui Bronwyn la Yale
e un vis împlinit pentru
amândouă, dar cred că şi ea
simte acelaşi lucru.

Ridică privirea şi îmi zâmbeşte.
— Uite ce am găsit, spun eu şi scot o cutie de Froot Loops din dulap.
— Nu-mi amintesc să le fi cumpărat.
— Nu le-ai luat tu, îi spun. îmi umplu un castron cu cereale colorate, apoi scot laptele din frigider şi mă aşez lângă ea. Tata intră în bucătărie, potrivindu-şi cravata, iar mama îi aruncă o privire ucigătoare.

— Serios, Javier? Parcă ne înţelesesem să mâncăm sănătos măcar dimineaţa!
Tata arată vinovat pentru o secundă.
— Sunt îmbogăţite cu vitamine, totuşi. Şi cu minerale esenţiale. Scrie şi pe cutie.
Ia un pumn din castronul meu, înainte să apuc să torn lapte, şi le aruncă în gură.
Mama îşi dă ochii peste cap.
— Eşti la fel de imatur ca ea. Să nu vii să-mi plângi mie când dinţii tăi se vor umple de carii.

Tata îşi înghite cerealele şi o pupă pe obraz, apoi mă sărută pe frunte.

— Promit să-mi suport viitoarele carii cu stoicism, spune.

Tata s-a mutat din Columbia în State când avea zece ani, aşa că nu are propriu-zis accent, dar există un ritm melodios în stilul lui de a vorbi, foarte puţin formal. E unul din lucrurile pe care le ador la el. Şi faptul că amândoi apreciem zaharurile rafinate, o chestie

pe care Bronwyn şi mama o condamnă.

— Nu mă aşteptaţi la cină, bine? Am şedinţa aia de mediere alături de colegi, sunt convins că o să dureze ceva.

— Foarte bine, mediatorule, spune mama cu afecţiune.

Tata îşi ia cheile dintr-un cârlig al cuierului şi iese pe uşă.

înghit o cantitate mare de Froot Loops, cerculeţe deja îmbibate în lapte, şi fac un gest spre laptopul ei.

— Deci, ce ai luat?
Mama radiază, bucuroasă că am schimbat subiectul şi de direcţia în care duce ăsta nou.
— O să-ţi placă la nebunie! Am luat bilete la musical-ul *Into the Woods,* pentru săptămâna viitoare, când vine Bronwyn. Va fi o modalitate excelentă de a compara actori profesionişti cu amatorii. E piesa pe care o va juca şi trupa de actorie a liceului la primăvară, nu?
Mai înghit o lingură de cereale înainte să mă

aventurez să răspund. Am nevoie de ceva timp ca să-mi pregătesc nişte entuziasm.
— Fantastic! O să fie distractiv.
Poate că e prea mult entuziasm. M-am căznit prea tare. Mama se încruntă.
— Nu vrei să mergi?
— Ba da, cum să nu, mint eu.
Nu pare convinsă.
— Ce s-a întâmplat? Credeam că adori musical-urile?
Mama. Trebuie totuşi să-i apreciem efortul de a

ovaţiona fiecare interes trecător de-al meu. *Maeve a jucat într-o piesă cândva. Ergo, lui Maeve îi plac toate piesele!* Am jucat într-o piesă anul trecut şi a fost acceptabil. Dar anul ăsta nici n-am vrut să aud. A părut una dintre acele experienţe pe care le bifezi o singură dată şi le treci pe raftul chestiilor pe care nu mai vrei să le repeţi. *Am încercat, a fost OK, dar nu mi se potriveşte.*
Pe raftul ăla pun cam toate lucrurile, de altfel.

— Da, îmi plac. Dar Bronwyn nu a văzut deja *Into the woods?*

Maică-mii îi apare o cută pe frunte.

— L-a văzut? Când?

îmi fac de lucru cu ultimele cereale din castron, le vânez cu lingura.

— De Crăciun, cred? Cu... Nate.

Of, neinspirată minciună. Nate nu ar merge la un musical nici mort.

Mama se încruntă şi mai tare. Nu-i displace Nate, propriu-zis, dar nu face un

secret din părerea ei că Bronwyn şi cu el vin „din lumi diferite”, ca s-o citez. în afară de asta, mama insistă că Bronwyn e prea tânără pentru o relaţie serioasă. Când îi amintesc că ea l-a cunoscut pe tata la facultate, pune accentul pe *anul întâi de facultate,* de parcă între liceu şi facultate te maturizezi cât pentru zece ani.

— Atunci stai c-o sun şi verific, zice mama şi se întinde după telefon. Le pot

returna în treizeci de minute de la achiziţionarea lor.
îmi lovesc fruntea cu degetele.
— Ştii ce? Las-o baltă. Nu au văzut musical-ul ăsta, au văzut filmul *Furios şi iute,* partea a douăzecea sau mai ştiu eu care. Cam acelaşi lucru, practic.
Mama pare confuză, apoi capătă o expresie exasperată când duc castronul la gură şi încep să sorb zgomotos laptele colorat în roz.
— Maeve, termină. Nu mai ai şase ani.

Se întoarce la laptop.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, de abia mi-am verificat email-ul! Când s-au strâns atâtea necitite?

Las jos castronul şi iau un şerveţel, fiindcă pe neaşteptate îmi curge nasul. Mă şterg fără să mă gândesc la nimic, poate doar la faptul că e cam devreme pentru alergiile de primăvară, dar când las în jos mâna cu şerveţelul...

Oh, Dumnezeule.

Mă ridic de la masă fără un cuvânt, cu şerveţelul strâns

bine în mână, şi alerg spre baia de la etaj. Simt cum nasul mi se umezeşte la loc şi ştiu ce o să văd în oglindă. Chipul palid, buzele încordate, privirea înceţoşată - şi câte un firicel de sânge scurgându-se din fiecare nară.

Groaza mă loveşte brutal, rapid, de parcă cineva m-ar fi atins cu un aparat cu electroşocuri; un moment de panică, apoi un tremurat incontrolabil, încât de abia pot ţine şerveţelul apăsat pe nas. Se înroşeşte repede, în

timp ce inima parcă vrea să-mi spargă pieptul. îmi simt pulsul în urechi. Ochii mei, în oglindă, parcă nu se mai opresc din clipit.

S-a întors. S-a întors. S-a întors.

De fiecare dată când leucemia şi-a făcut simţită prezenţa, a început cu sângele din nas.

Mă imaginez intrând în bucătărie şi arătându-i maică-mii şerveţelul înroşit, iar aerul îmi părăseşte plămânii. Nu pot suporta să o văd din nou îmbătrânind în

câteva secunde zece ani, de parcă ar fi un cadru de film în care personajul a călătorit în viitor. îl va suna pe tata, şi când el va ajunge acasă nu va mai avea buna dispoziţie din dimineaţa asta. Va purta cu el peste tot acea expresie pe care o urăsc, fiindcă ştiu la ce se gândeşte când ea i se întipăreşte pe chip. Rugăciunea pe care şi-o spune în gând. După ce aproape am murit, când aveam opt ani, l-am auzit spunând-o, în spaniolă, lângă patul meu de spital. „Por

favor, Dios, llévame a mi en su lugar. Yo por ella. Por favor.” Deşi de abia eram conştientă, m-am gândit: Doamne, nu, nu-l asculta, pentru că refuz din start orice fel de rugăciune în care tata cere să-mi ia locul şi să sufere el pentru mine.

Dacă îi arăt maică-mii şerveţelul, va trebui să trec iar prin tot caruselul de teste şi investigaţii medicale. Va începe cu acelea mai puţin invazive şi mai puţin dureroase, dar în cele din urmă tot va trebui să le

suport pe toate. Vom sta în biroul doctorului Gutierrez, ne vom holba la faţa lui îngrijorată, trasă, în timp ce el cântăreşte avantajele şi dezavantajele unui anume tip de tratament. Când ne va reaminti că *de fiecare dată când boala revine, e tot mai greu de tratat.* în cele din urmă, ne vom alege otrava, alegere urmată de luni în care voi pierde în greutate, îmi voi pierde părul, energia, timpul.

îmi voi pierde speranţa.

Ultima dată când s-a întâmplat aveam treisprezece ani şi mi-am promis să nu mai trec vreodată prin asta.

Nasul nu-mi mai sângerează. Examinez şerveţelul cu detaşare, încercând să mă pun în pielea unui medic. Nu e aşa mult sânge, serios acum. Poate e de vină doar aerul uscat - suntem în februarie, la urma urmei. Să-ţi curgă sânge din nas nu-i ceva nemaiîntâlnit şi nu are sens să panichez pe toată lumea.

Strâng buzele şi trag cu
putere aer în piept, apoi
arunc şerveţelul şi
trag apa, înainte să apuc să
văd firicele de sânge
împrăştiindu-se în ea. Scot
un şerveţel umed şi îmi şterg
faţa.
— E în regulă, îi spun fetei
care mă priveşte în oglindă.
Amândouă ne ţinem cu
mâinile de marginile
chiuvetei.
— E totul în regulă.
Noul joc cu bârfe al liceului
trimite două înştiinţări în
dimineaţa asta: o avertizare

că următorul jucător va fi contactat în curând, şi un link către reguli, să ni le reamintească. La prânz, toată lumea citeşte site-ul respectiv, cu ochii lipiţi de telefon, băgând mâncarea în gură cu gesturi mecanice. Nu mă pot abţine să nu mă gândesc că Simon ar fi adorat asta.

Dacă este să fiu sută la sută sinceră acum... poate că nici mie nu-mi pică tocmai rău divertismentul.

— Eu sunt mai surprins că Emma a avut un iubit,

spune Knox, uitându-se la masa unde Phoebe stă alături de prietena ei, Jules Crandall, şi alte câteva fete dintr-a zecea.
Emma nu-i pe nicăieri, dar aşa se întâmplă de obicei, nu este o noutate. Sunt convinsă că mănâncă afară, cu singura ei amică alături de care s-a afişat vreodată, o tipă tăcută pe nume Gillian.
— Crezi că tipul în cauză e de la noi din liceu?
Apuc unul dintre cartofii prăjiţi pe care-i împărţim şi

îl tăvălesc prin ketchup, apoi mi-l azvârl în gură.
— Eu n-am văzut-o pe Emma cu niciun tip, niciodată, spun.
Lucy Chen, care fusese prinsă până peste cap într-o altă conversaţie de la masa noastră, se răsuceşte pe scaun.
— Vorbiţi despre Phoebe şi Emma?, ne întreabă, privindu-ne dezaprobator. Pentru că Lucy Chen este exact genul ăla de fată - care te critică pentru ceea ce faci, încercând să se

strecoare şi să participe şi ea. Mai e şi pasionată de dramă, la propriu, din moment ce are rolul principal din *Into the Woods,* alături de Knox.

— Toată lumea ar trebui să ignore jocul ăsta, pur şi simplu, zice ea.

Iubitul ei, Chase Russo, intervine:

— Luce, jocul *ăsta* e subiectul despre care tot vorbeşti de zece minute.

— Vorbesc despre cât de *periculos* este, spune Lucy, hotărâtă. Se ştie ce poate

face liceului nostru o chestie de genul acesta.

îmi înăbuş un căscat. Aşa se întâmplă când n-ai un talent miraculos în a- ţi face prieteni - rămâi pe cap cu unii care nu prea îţi plac. în cea mai mare parte a timpului, mă simt recunoscătoare pentru camaraderia celor de la trupa de teatru, pentru că îmi ţin companie şi când Knox nu e prin preajmă. Alteori, însă, mă întreb cum ar arăta şcoala şi viaţa dacă mi-aş da mai mult silinţa.

Dacă aş alege eu pe cineva să-mi fie alături, în loc să mă las trasă în diferite grupuri întâmplătoare care se nimeresc în calea mea.

Privirea îmi fuge spre Phoebe, care mestecă cu ochii pierduţi în gol. Trebuie să fie o zi grea pentru ea, dar totuşi e aici, gata să o înfrunte. îmi aminteşte de Bronwyn, din punctul ăsta de vedere. Phoebe poartă una dintre rochiile ei în culori aprinse, părul arămiu îi cade în bucle pe umeri, iar machiajul îi este impecabil.

Nu încearcă să treacă nevăzută prin peisaj.

îmi doresc să-i fi dat totuşi mesaj seara trecută.

—Oricum, sunt convinsă că ştim cu toţii cine e în spatele jocului, adaugă Lucy şi face un gest din cap spre masa din colţ la care Matthias Schroeder mănâncă singur, cu capul aproape în întregime ascuns de o carte. Ar fi trebuit exmatriculat după ce l-au prins cu *Simon Spune...* Politica directoarei Gupta,

cu zero toleranţă pentru aşa ceva, a venit prea târziu.

— Chiar crezi că e vorba tot de Matthias acum? Dar *Simon Spune* era o chestie inofensivă, zic eu.

Nu reuşesc să-l antipatizez pe Matthias, deşi apăruse şi numele meu pe blogul lui care a avut viaţă scurtă toamna trecută. Matthias s-a mutat aici într-a noua, chiar în perioada în care eu am început să merg mai des la şcoală, fiindcă mă simţeam mai bine. Nu a reuşit să se integreze. L-am

văzut trecând pe lângă grupuri care fie îl ignorau, fie îl luau în râs. Ştiam că foarte probabil aş fi fost şi eu în situaţia lui, dacă nu ar fi existat Bronwyn.

Chase rânjeşte.

— Tipul ăla era tare depăşit când venea vorba de bârfe şi secrete. *Maeve Rojas şi Knox Myers s-au despărţit!* Serios, frate? Toată lumea ştie şi nimănui nu-i pasă. A fost o despărţire fără scandal, atât de banală. Mai încearcă, măi, băiatule.

— Chiar şi aşa, pufneşte Lucy. Nu am încredere în el. îmi dă acelaşi sentiment pe care îl aveam când îl vedeam pe Simon: un tip singuratic, respins de toţi şi veşnic nemulţumit.

— Simon nu era... încep eu, dar sunt întreruptă de o voce răstită din spatele meu.

— Ce faci, Phoebe?

Ne întoarcem şi-l vedem pe Sean Murdock lăsat pe spate cu scaunul, îndreptat în direcţia mesei lui Phoebe. Sean e prietenul cel mai nemernic al lui Brandon

Weber, iar asta cred că spune multe. *Ugh,* îi scapă lui Knox o interjecţie când observă despre ce e vorba. Sean îmi spunea *Moarta Umblătoare* în clasa a noua, şi sunt convinsă că nici acum nu-mi cunoaşte numele real. Phoebe nu răspunde, asa că Sean îşi trage scaunul şi mai departe de masă, cu un scârţâit care le atrage şi mai multor elevi atenţia.

— Nu ştiam că tu şi cu Emma sunteţi aşa apropiate, strigă el, ca să acopere alte zgomote din cantină. Dacă

sunteţi în căutarea altui tip pe care să-l împărţiţi, mă ofer voluntar.
Amicii lui încep să râdă şi să scoată fornăieli, iar Sean ridică tonul şi mai mult.
— Mă luaţi pe rând sau joc la dublu, cum preferaţi. Mă descurc oricum.
Monica Hill, una dintre fetele care stau mereu în preajma lui Sean şi Brandon, râde şi îl loveşte peste braţ, încurajator. în ce-l priveşte pe Brandon, el râde cel mai tare de la masa aia.

— în visele tale, frate, spune el, dar nu se uită în direcţia lui Phoebe.
— Doar pentru că ai şi tu parte, nu e cazul să te lăcomeşti, spune Sean. Iubirea fetelor Lawton e destulă cât să ajungă la toţi. Nu-i aşa, Phoebe? *Sharing is caring.* împarte şi cu alţii, dacă îţi pasă. Ascultă la mine, Bran. Sunt un adevărat poet.
Se face brusc linişte, prea linişte. Genul ăla de tăcere care apare când toată lumea dintr-o încăpere e atentă la

acelaşi lucru. Phoebe se uită în podea, cu buzele strânse. Sunt cât pe ce să mă ridic, cu sentimentul că trebuie să fac ceva, să spun ceva urgent, deşi nu ştiu ce anume, când Phoebe ridică privirea şi îl înfruntă pe Sean.

— Mulţumesc, dar mai bine nu, spune ea tare şi răspicat. Dacă simţeam nevoia să fiu plictisită şi dezamăgită, era de ajuns să mă uit la tine cum joci baseball.

Apoi muşcă zgomotos dintr-un măr verde.
Tăcerea se sparge în urale şi discuţii.
— La naiba, fată! spune Chase, admirativ.
Faţa lui Sean capătă o roşeaţă urâtă, dar înainte să poată spune ceva, unul din băieţii care asigură calmul şi ordinea la cantină vine dinspre bucătărie. E Robert, singura persoană de la Liceul Bayview cu o voce mai răsunătoare decât a lui Sean. îşi face mâinile pâlnie

la gură, iar eu mă ghemuiesc la loc pe scaun.
— Vă liniştiţi sau e nevoie să chem un profesor?, strigă. Sonorul e brusc tăiat la jumate, iar asta ne permite să auzim replica lui Sean.
— Ai vorbit ca o târfa ce eşti, Lawton.
Robert nu are nicio ezitare.
— Mergi în biroul doamnei directoare acum, Murdock.
— Ce?, protestează Sean, desfacându-şi braţele în lateral. Ea a început. M-a insultat. A încălcat

regulamentul şcolii în privinţa hărţuirii.
Simt revolta cum îmi curge prin vene. De ce tac, mai exact? Ce naiba am de pierdut?
— Mincinosule, spun eu, tare, speriindu-l pe Knox, care aproape cade de pe scaun. Tu ai provocat-o şi toată lumea a văzut.
Sean pufneşte, în ton cu vociferările din încăpere.
— Nu te-a întrebat nimeni pe tine, canceroaso.
Cuvântul îmi face stomacul să se întoarcă pe dos, dar

îmi dau ochii peste cap, ca şi cum ar fi o insultă de mult fumată, pe care o aud în fiecare zi.

— Oh, du-te naibii, spun.

Robert îşi încrucişează pe piept braţele tatuate şi face un pas în faţă. Umblă zvonul că a lucrat la bucătăria unei închisori, meserie care l-a pregătit impecabil pentru ce are de înfruntat aici. Poate că tocmai de asta a şi fost imediat angajat la cantina liceului. Directoarea Gupta şi-a însuşit cu brio lecţia pe care a primit-o anul trecut.

— Murdock, în biroul doamnei directoare, spune el, răguşit. Mergi de bunăvoie sau te duc eu. Dar îţi promit că n-o să-ţi placă.
De data asta, nu mai desluşesc ce mormăie Sean, care se ridică în picioare. îi aruncă o privire plină de ură lui Phoebe când trece pe lângă masa ei, iar fata i-o întoarce. Dar, odată ce el dispare din peisaj, faţa ei… pur şi simplu se prăbuşeşte.
— Cineva o să fie trimis la detenţie, concluzionează

Chase. încearcă să rămâi în viaţă, Murdock.
îmi scapă un suspin, iar Chase se strâmbă, ca şi cum ar vrea să-şi ceară scuze.
— Prea curând?, spune.
Se sună de oră şi începem să ne strângem lucrurile. La masa lor, Jules ia tava din mâna lui Phoebe şi îi şopteşte ceva la ureche. Phoebe încuviinţează şi îşi aruncă rucsacul pe umăr. Porneşte spre uşă, dar se opreşte la masa noastră ca să lase nişte fete de-a noua să se strecoare printre

scaune în grabă. Ele o privesc şi pufnesc în râs. O ating pe braţ, uşor.

— Eşti bine?, întreb. înainte să-mi poată răspunde, se bagă şi Lucy în vorbă:

— Nu ar trebui să treci prin aşa ceva, Phoebe, spune Lucy, şi pentru o secundă îmi e chiar simpatică, înainte să-şi recapete expresia caracteristică de superioritate. Poate că ar trebui să-i spunem directoarei Gupta ce se petrece, încep să cred că ne-

ar fi mai bine la şcoală dacă nimeni nu ar avea telefon mobil...
Phoebe se întoarce spre ea şi se uită urât, cu ochii parcă scăpărând scântei. Lucy se clatină şi face un pas înapoi, pentru că e genul ăla de persoană exagerat de dramatică. Vocea lui Phoebe, când vorbeşte în cele din urmă, e a naibii de rece.
Să nu îndrăzneşti
.Capitolul cinci
Phoebe
Joi, 20 februarie
— *Bizar,* îi spun lui Owen.

Se apleacă în faţă de pe scaunul lui înalt de la insula de bucătărie, cu faţa concentrată.

— îl poţi folosi într-o propoziţie?

— Păi... ezit eu.

— E una trecută chiar pe spatele cartonaşului, suspină el.

— Ah, bun aşa.

întorc cartonaşul şi citesc:

— Acel film bizar a fost atât de straniu, încât toţi cei din sală au rămas fără cuvinte.

— Bizar, spune Owen. B-A-Z-A-R.
Rânjeşte fericit, aşteptând să-l felicit.
Rămân cu cartonaşul în mână, pe gânduri. Nu sunt multe lucruri care mi- ar putea distrage atenţia de la ultimele douăzeci şi patru de ore, dar să-l văd pe Owen dând greş la scris e clar unul dintre ele. în general, e atât de avansat la scriere, încât s-ar putea compara cu un elev de liceu.
— Nu, ăla este alt cuvânt.

— Ce?, întreabă el, aranjându-şi ochelarii. Am silabisit cuvântul pe care mi l-ai spus tu.
— Nu. *Bazarul* e ca un fel de târg. Sinonimul lui *ciudat* e *B-I-Z-A-R.*
— Pot să mă uit?, spune Owen şi întinde mâna.
De obicei, nu-l ajut la teme, dar m-am simţit atât de vinovată pentru că am fost o soră oribilă în ce-o priveşte pe Emma, încât m-am oferit să-i dau fratelui meu o mână de ajutor când am ajuns acasă. A fost atât de surprins

şi fericit, încât acum mă simt şi mai prost. Ştiu că Owen îşi doreşte ca eu şi Emma să-i acordăm mai multă atenţie - se vede după cât de intruziv a devenit. în general, e un copil curios, iar curiozitatea lui se amplifică de fiecare dată când noi două aducem prieteni în vizită. Se strecoară des în camera mea când Jules e la mine, iar uneori se ţine după Emma până la bibliotecă, atunci când ea dă meditaţii. Uneori ne enervează, deşi

ştim că vrea şi el doar să se simtă inclus.

Ar fi atât de simplu să-l invităm să vină cu noi, dar n-o facem. Stăm fiecare în pătrăţica noastră.

Suntem singuri acum în apartament, cu mama plecată la birou şi Emma care încă nu a ajuns acasă. N-am văzut-o mai deloc de când domnul Santos ne-a tras pe amândouă în bucătărie, la Café Contigo, şi ne-a sugerat să mergem acasă şi să avem o discuţie între patru ochi. Emma a

părut de acord, dar imediat ce am ieşit din cafenea ea a luat-o spre casa prietenei ei Gillian şi a petrecut noaptea acolo. Nu mi-a răspuns la mesaje şi m-a ocolit la şcoală.

Ceea ce, într-un fel, chiar a fost o uşurare, deşi doar a amânat inevitabilul.

— Ca să vezi, eu mereu am crezut că sunt invers, spune Owen şi lasă cartonaşul pe masă. Ce ruşine.

Rezist impulsului de a-i ciufuli părul. Nu mai e un

copilaş, deşi se comportă ca unul. Uneori, am senzaţia că Owen a rămas împietrit în timp după ce tata a murit. Pentru totdeauna la vârsta de nouă ani, indiferent cât s-ar înălţa. Owen e mai deştept decât mine şi decât Emma - testele arată că e un fel de geniu. Tehnologia, cel puţin, este floare la ureche pentru el. A conectat telefoanele noastre la laptopul din casă într-un mod care ne lasă mască pe noi, ceilalţi. Dar, din punct de vedere emoţional, e

foarte imatur, iar mama nu i-a dat voie să sară peste clase şi să ajungă într-una mai avansată, deşi ar fi putut s-o facă foarte uşor.

înainte să-i pot răspunde, aud o cheie în uşă şi inima mi-o ia razna. E prea devreme să se întoarcă mama, ceea ce nu poate însemna decât că Emma îşi va face apariţia în cele din urmă.

Sora mea intră cu rucsacul aruncat pe un umăr şi cu o sacoşă, probabil cu haine, în cealaltă mână.

Poartă o cămaşă albastru-deschis şi blugi, iar părul îi e prins în coadă. Are buzele uscate, crăpate. Se opreşte brusc când mă vede şi lasă rucsacul şi sacoşa să-i cadă pe jos.

— Bună, spun.

Vocea mea se aude ca un chiţăit, mai degrabă. Cuvântul se evaporă imediat ce e rostit.

— Bună, Emma! zice Owen, plin de entuziasm. N-o să-ţi vină să crezi ce nasol am confundat un cuvânt!

Aşteaptă, dar ea doar îi zâmbeşte obosită, aşa că fratele meu continuă:
— Ştii cuvântul *bizari* Când un lucru e din cale-afară de straniu?
— Da, îl ştiu, spune Emma şi mă priveşte.
— L-am scris pe litere B-A-Z-A-R. Ca în locul de unde faci cumpărături.
— Ei, bine, e de înţeles, spune Emma, şi îmi lasă senzaţia că face un efort uriaş să vorbească firesc. O să mai încerci o dată?

— Neah, l-am reţinut acum, spune Owen, fâţâindu-se pe scaun. Mă duc să mă joc *Bounty Wars* puţin.
Nici eu, nici Emma nu-i răspundem, aşa că porneşte de-a lungul coridorului. Imediat ce uşa dormitorului se închide în urma lui, Emma îşi încrucişează braţele la piept şi se întoarce spre mine.
— De ce?, mă întreabă sec.
Gura îmi este uscată. Apuc paharul pe jumătate plin cu Fanta pe care l-a lăsat Owen

pe masă şi-l dau pe gât înainte să răspund.

— îmi pare rău.

Faţa Emmei devine şi mai rigidă.

— Ăsta nu-i un motiv.

— Ştiu. Dar chiar îmi pare. Nu am avut de gând... doar că a fost petrecerea aia acasă la Jules, în Ajunul Crăciunului, iar Derek... Sora mea tresare când pronunţ numele lui, dar eu merg mai departe.

— S-a dovedit că-l cunoştea pe vărul lui Jules. Au mers în tabără împreună.

Amândoi cântă la saxofon. M-am dus la petrecere ca să-mi petrec timpul cu Jules, iar el era... acolo.

— El era acolo, repetă Emma, pe un ton plat. Deci asta-i justificarea ta? Proximitatea?

Deschid gura să spun ceva, apoi o închid. Nu am un răspuns potrivit. Nici pentru ea, dar nici măcar pentru mine. De două luni tot încerc să-mi dau seama care a fost motivul.

Pentru că eram beată. Bine, dar asta e doar o scuză.

Alcoolul nu mă împinge să fac lucruri pe care altfel nu le-aş face. Doar e un brânci în direcţia în care m-aş fi dus oricum.

Pentru că tu te despărţise şi de el. Da, de trei săptămâni bune. Emma l-a cunoscut pe Derek în vară şi au fost împreună cinci luni, înainte ca el să pună punct relaţiei. Nu ştiu de ce a facut-o. Ea nu mi-a spus niciodată, pentru că nu obişnuieşte să discute despre tipii cu care iese. Dar am văzut cu câtă atenţie se pregătea când

urma să se vadă cu el. Poate că s-ar fi împăcat, în cele din urmă, dacă eu şi Derek nu am fi dat foc acelei posibilităţi.

Pentru că îmi plăcea de el. Hmm. Asta e bomboana de pe coliva mea. Nici măcar nu-l plăceam cine ştie ce.

Pentru că am vrut să te rănesc. Nu în mod conştient, dar uneori chiar mă întreb dacă nu se ascunde un adevăr complicat acolo. Am tot încercat să-i atrag atenţia Emmei încă de când tata a murit, dar de cele mai multe

ori ea a privit direct prin mine. Poate că o parte defectă a minţii mele şi-a dorit ca ea să se uite în sfârşit la mine, să mă observe. în cazul ăsta, misiunea a fost îndeplinită.
Mă priveşte atentă.
— A fost primul meu iubit, spune. Singurul.
Nu ştiam, pentru că nu mi-a spus niciodată. Acum treaba asta face să fie şi mai urât ce s-a întâmplat între noi. Simt o împunsătură de regret când zic:

— îmi pare rău, Emma. Cu adevărat. Aş da orice să mă pot revanşa faţă de tine. Şi, îţi jur, nu am spus nimănui, nici măcar lui Jules. Derek trebuie să fi...

— *Nu-i mai spune numele*[1] Vocea Emmei e atât de ascuţită, încât îmi închide practic gura.

— Nu vreau să aud! îl urăsc pe el, te urăsc pe tine, şi nu vreau să mai vorbesc cu niciunul dintre voi cât oi mai avea de trăit! Lacrimile încep să-i curgă pe obraji, iar mie mi se taie

respiraţia. Emma nu plânge aproape niciodată - ultima dată a fost la înmormântarea tatei.

— Emma, putem te rog să...

— Vorbesc serios, Phoebe! Lasă-mă în pace!

Trece pe lângă mine şi porneşte spre dormitor, trântind uşa atât de tare, încât pare că o să sară din balamale. Uşa lui Owen se deschide uşor, dar înainte să apuce să iasă capul lui, iscoditor, îmi iau cheile şi ies dracului din apartamentul nostru.

Ochii îmi înoată în lacrimi şi trebuie să clipesc de câteva ori pentru a reuşi să disting persoana care stă în faţa mea, pe hol.

— Salut, spune Addy Prentiss. Venisem să văd dacă mama ta este acasâ...

Se opreşte şi mă priveşte atentă, cu un aer îngrijorat care îi înăspreşte puţin trăsăturile perfecte, delicate.

— Eşti bine?

— Sunt. Doar o alergie, mint eu, ştergându-mi ochii. Mama e încă la lucru, dar o să vină cam într-o oră,

continui repede, încercând să fiu convingătoare. Vrei să o sun? Ai nevoie de ceva?

— Ah, nu este nicio grabă, spune Addy. Organizez petrecerea burlăciţelor pentru Ashton şi voiam să-i cer mamei tale nişte sfaturi legate de alegerea restaurantului. Dar îi voi da mesaj.

Zâmbeşte, iar nodul din pieptul meu mai slăbeşte puţin. Addy îmi dă un pic de speranţă. Deşi viaţa ei s-a destrămat când blogul lui Simon a dezvăluit cea mai

oribilă greşeală a ei, şi-a reconstruit-o, chiar mai reuşită ca înainte. E mai puternică acum, mai fericită, mai apropiată de sora ei. Addy e maestra celei de-a doua şanse, a noilor începuturi, şi aveam nevoie să mi se reamintească în clipa asta că ele există.

— La ce localuri te gândeşti?, o întreb.

— Ceva complet lipsit de fiţe. Nici nu sunt sigură că termenul de *petrecerea burlăciţelor* e cel mai potrivit pentru ce am eu de

gând. E mai mult o seară a fetelor, ceva obişnuit şi liniştit, unde poate veni oricine.
Simt brusc impulsul de-a o invita pe Addy să meargă cu mine, deşi nu am idee încotro mă îndrept. Vreau doar să scap de aici. Dar înainte să pot veni cu propunerea de a petrece timp împreună, se uită la uşa apartamentului ei şi spune:
— Ar trebui s-o iau din loc, trebuie să comand atenţiile pentru invitaţii de la nuntă. îndatoririle

domnişoarei de onoare nu se termină niciodată.

— Ce fel de atenţii?

— Suveniruri dulci - nişte migdale învelite în şerbet, băgate într-un mic săculeţ ornamental. Nu prea original, aşa e? Dar Ash şi Eli le adoră.

— Ai nevoie de ajutor să le testezi? Am devenit expertă, de când mama se ocupă în mare parte a timpului cu aşa ceva.

Addy radiază.

— Ar fi extraordinar! O să te anunţ când le primesc.

Se întoarce spre apartamentul ei şi îmi face cu mâna.

— Plimbare plăcută. E frumos afară.

— Mulţumesc.

îmi bag cheile în buzunar, iar buna dispoziţie care tocmai îmi înflorise se spulberă imediat. în lift, cuvintele Emmei îmi răsună în minte. *îl urăsc pe el, te urăsc pe tine, Şi nu vreau să mai vorbesc cu niciunul dintre voi cât oi mai avea de trăit!* Poate că Addy şi Ashton nu se înţelegeau prea

bine înainte de anul trecut, dar pariez că n-au avut vreodată genul *ăsta* de conversaţie.

Când uşile liftului se deschid, păşesc pe podeaua din imitaţie de marmură şi ies afară în plin soare. Nu mi-am luat ochelarii de soare, fiindcă am plecat în grabă, aşa că îmi pun mâna streaşină la ochi, îndreptându-mă spre parcul de vizavi. E micuţ, populat de obicei cu părinţi, pentru că are şi leagăne, plus un chioşc cu produse eco. Mă

strecor pe lângă doi puşti care joacă un fel de leapşa şi mă îndrept spre o băncuţă retrasă, la umbră.

îmi scot telefonul din buzunar şi îmi simt inima grea ca un bolovan. Am primit zeci de mesaje astăzi. M-am uitat să văd doar dacă e vreunul de la Emma. îmi doresc să fi luat în serios porcăria aia de joc şi pe imitatorul lui Simon.

Ignor mesajele de la oameni pe care nu-i cunosc foarte bine şi mă opresc asupra unora de la Jules.

Ştii, trebuia să-mi fi spus.

Nu sunt genul care judecă.

A fost cam urât, dar cu toţii greşim.

Stomacul mi se îngreunează şi mai mult. Jules se comportase minunat astăzi, fusese ca un scut între mine şi ceilalţi colegi. Dar ştiam că se simţise rănită fiindcă aflase secretul odată cu restul liceului. în mod normal, ne spunem orice una alteia. Dar nu putusem să-i spun asta...

Ultimul mesaj al ei e cam aşa:

Monica mă duce acasă cu maşina. Vrei să te ia Şi pe tine?

Mi-aş fi dorit să fi citit mesajul înainte de a fi mers pe jos doi kilometri jumate până la apartamentul meu. Doar că... Monica? De când e ea prietenă cu Jules? îmi amintesc cum îl lovise Monica încurajator peste braţ pe Sean la prânz şi am sentimentul că Monica s-a apropiat acum de Jules doar ca să o tragă de limbă.

Următorul mesaj e de la un număr pe care nu-l am în lista de contacte.

Bună, sunt Maeve. Am vrut doar să văd ce faci. Eşti bine?

Maeve nu mi-a mai dat niciodată mesaj. E drăguţ că îi pasă, şi mai ales că l-a înfruntat pe Sean azi la cantină, însă nu prea ştiu ce să-i răspund. Nu mă simt bine, dar nu e nimic ce ar putea face Maeve ca să mă ajute - Maeve cu părinţii ei perfecţi, sora ei perfectă, fostul iubit care acum îi este

cel mai bun prieten, pentru că nici măcar persoanele părăsite de ea nu-i poartă pică.
Brandon:
Vii pe la mn? Ai mei sunt plecaţi
Simt că faţa îmi ia foc.
Nu pot să cred, mormăi la ecran.
Dar pot să cred, fiindcă am ştiut mereu că Brandon ţine la mine mai puţin decât la o pereche nouă de ghete de fotbal. Să râdă de mine la cantină e exact stilul lui, şi ar fi trebuit să am minte şi

să nu mă cuplez cu el niciodată.
Spre deosebire de Emma, eu am fost cu mulţi tipi. Chiar dacă nu m-am culcat cu toţi, am facut-o de fiecare dată când am simţit că îmi doresc. Sexul părea o parte reuşită a vieţii mele până în decembrie anul trecut, când m-am strecurat în spălătoria lui Jules alături de Derek. Apoi, de la el am trecut direct la Brandon, în ciuda tuturor avertismentelor, pe care am ales să le ignor. Poate că nu credeam că

merit ceva mai bun, după ce făcusem cu Derek.
Dar merit. O singură greşeală nu ar trebui să condamne pe nimeni la un viitor alături de Brandon Weber. Şterg mesajul de la Brandon, apoi îi şterg şi numărul din telefon.
Am o jumătate de secundă de satisfacţie, până observ următorul mesaj.
A fost amuzant, nu? Cine e gata pentru...
Nu pot citi ce scrie mai departe, fără să dau click să îl deschid. Mă gândesc să-l

şterg direct, dar nu văd rostul, neapărat. Dacă jocul mă are mai departe în vizor, tot voi afla, în cele din urmă. Aşa că dau click.
A fost amuzant, nu? Cine e gata pentru runda următoare?
Şi, iată, vreo cincizeci de răspunsuri de la elevii din Bayview, care cer mai mult şi mai mult. Nemernici. Dau scroll până ajung la ultimul mesaj al Necunoscutului:
Următorul jucător va fi contactat curând. Tic-tac.

Şi îmi amintesc de ce *Despre Asta* fusese pe val atâta timp. Pentru că, deşi îl detest pe Necunoscut, deşi mă oripilează că a dezvăluit un secret despre care nu credeam să iasă vreodată la iveală, deşi ideea unui alt psihopat asemeni lui Simon Kelleher, care umblă liber prin liceu, îmi face greaţă - nu pot nega că simt şi puţină curiozitate .Ce o să se mai întâmple acum?

Capitolul Şase

Knox
Sâmbătă, 22 februarie

Sunt pe cale să-mi ucid sora.

— îmi pare rău, Kiersten, dar îmi stai în drum.

Cu un click al degetului meu pe telecomandă, avatarul lui Kiersten din *Boimty Wars* se prăbuşeşte la pământ, cu sângele ţâşnindu-i din gât. Sora mea clipeşte şocată, apasă pe câteva butoane degeaba, apoi se întoarce spre mine.

— Cumva tocmai mi-ai tăiat gâtul?!

Priveşte uluită în ecran, în timp ce Dax Reaper păşeşte peste trupul ei lipsit de viaţă.

— Credeam că lucrăm în echipă!

Fritz, bătrânul nostru golden retriever, îşi ridică de la picioarele lui Kiersten capul şi scoate un sforăit.

— Lucram, spun, şi mângâi căţelul între urechi. Dar nu mai îmi erai de folos.

Pe ecran, Dax îmi dă dreptate.

— E o zi bună în care să mori, spune răguşit. Doar să nu fiu eu.

Kiersten are o mutră lungă.

— Jocul ăsta e aiurea rău. Şi mor de foame.

Stă lângă mine, pe canapeaua de la subsol. Kiersten locuieşte la o oră distanţă de aici şi de obicei nu-şi petrece sâmbetele alături de noi, dar momentan are timp liber, iubita ei fiind plecată în Japonia, să predea.

— Haide, dă-i o pauză alter ego-ului tău înfumurat şi vino cu mine să mâncăm.

— Nu e alter ego-ul meu, e dublura mea. Asemănarea dintre noi este pur şi simplu nefirească.

Las deoparte telecomanda şi îi arăt muşchii braţului meu încordat, dar imediat îmi doresc să n-o fi făcut. Kiersten are o musculatură mult mai bine definită decât a mea. în general, nu obişnuiesc să evidenţiez cât

de prost stau la capitolul ăsta.
Din fericire, Kiersten ignoră gluma mea nereuşită.
— Ce ai chef să mănânci? Şi, te rog, nu spune fast food. Datez din epoca antică, dacă nu cumva ai uitat. Am nevoie de un pahar de vin şi nişte legume.
Kiersten are treizeci de ani, e cea mai mare dintre surorile mele. Părinţii mei le-au născut pe toate una după cealaltă, apoi s-au gândit că au terminat de făcut copii, până ce am apărut şi eu, un

deceniu mai târziu. Surorile mele s-au comportat ani întregi ca şi cum aş fi fost păpuşa lor vie. Mă ţineau în braţe pe rând atât de mult, încât am învăţat să merg abia pe la doi ani.

— Wing Zone, spun, fără să stau pe gânduri.

Este un local celebru în Bayview, care serveşte aripioare super-picante şi care are un pui gonflabil uriaş pe acoperiş. Acum, de când orăşelul nostru a tot fost în atenţia presei, multă lume spune că puiul ăla

arată de prost gust, că „nu se potriveşte cu estetica arhitecturii”. Cel puţin, aşa s-a exprimat un articol de săptămâna trecută din Bayview Blade. Aşa că proprietarii localului au decis să îl facă şi mai kitschos - de Valentine's Day, au atârnat ghirlande de inimioare roşii şi beculeţe, ca să închidă gura cârcotaşilor.

— Wing Zone? Parcă tocmai ţi-am spus că aş vrea nişte legume, comentează Kiersten şi pornim spre

scări, cu Fritz pe urmele noastre.
— Au batoane din ţelină.
— Alea nu se pun la socoteală. Sunt nouăzeci la sută apă.
— Şi salată de varză.
— Sută la sută maioneză.
— Aripioarele picante au şi... lămâie, cred?
— Uite o lecţie de viaţă pentru tine, Knox. Aromele artificiale de fructe nu se vor pune niciodată ca fiind mâncare sănătoasă. în fine, mergem. Dar îmi rămâi dator.

— Sigur, spun.
N-o să-mi ceară nimic în schimb, niciodată. Asta e partea bună la a avea surori care joacă rolul unei mame. Uşa noastră de la subsol dă în bucătărie. Tata e acolo, aşezat la masă, aplecat peste nişte facturi. Parcă el seamănă mai bine cu Dax Reaper decât mine. Acum, de când e patronul companiei, tata nu mai este obligat să muncească pe şantier, dar o face de plăcere. Avantajul muncii fizice se vede, este unul

dintre cei mai bine făcuţi bărbaţi trecuţi de cincizeci de ani pe care-i cunosc.
Ridică privirea. Se uită prin mine - puştiul plictisitor care încă locuieşte în casa părintească - şi ochii îi sclipesc când o observă pe Kiersten.
— N-am ştiut că încă mai eşti aici, spune.
Fritz, care îl adoră, i se trânteşte la picioare.
Sora mea suspină.
— Knox m-a atras în purgatoriul jocurilor pe computer.

Tata se încruntă, fiindcă e de părere că jocurile video sunt o mare pierdere de vreme. Le vede ca opusul jocurilor sportive, în care s-ar bucura să mă implic. Acum clatină spre mine un plic şi spune:

— O să-ţi las asta, să o duci la tine la muncă luni.

— Ce e acolo?, întreb.

— O scrisoare de intenţie. O să angajăm câteva persoane implicate în cazul D'Agostino. Am primit prin poştă un pachet din partea echipei *Până la proba contrară.*

Minunat, doar că nu l-a primit prin poştă. L-am adus eu acasă şi i l-am pus pe birou. Cu o notă din partea mea - pe care, după câte îmi dau seama, nici nu a observat-o.

Kiersten radiază de bucurie.

— Minunat, tata! O să dăm un exemplu altor afaceri locale.

Tata şi Kiersten alcătuiesc o echipă stranie. El este conservator, un pic macho, un tip de modă veche care, în mod absolut surprinzător, se înţelege extraordinar cu

sora mea lesbiană. Poate fiindcă sunt amândoi genul de persoane care se implică şi nu se lasă până ce nu duc la bun sfârşit un lucru.

— Până acum, s-a dovedit o decizie bună. Nate este un angajat extraordinar. Şi a luat şi numai note maxime la facultate semestrul ăsta. Puştiul ăsta e mult mai inteligent decât pare.

— E minunat că faci asta pentru el, spune Kiersten. Tonul sincer din vocea ei mă face să mă simt un pic ca un

nemernic. Nu am nimic cu Nate, dar nu pot scăpa de sentimentul că el este mai mult fiul pe care tata şi l-a dorit decât sunt eu. îmi apuc hanoracul pe care îl lăsasem mai devreme pe scaun, iar Kiersten adaugă:

— Vrei să vii să luăm prânzul împreună, tata? Mergem să mâncăm aripioare.

Se strâmbă doar puţin când spune ultimul cuvânt.

— Nu, mersi. Trebuie să mă întorc la lucru şi să termin propunerea noastră

privind parcarea mall-ului. Stă abandonată de prea mult timp şi, sincer, chiar e un pericol public.
Se încruntă şi se întoarce spre mine.
— Unul dintre băieţii mei a auzit că puştii de la liceu o iau pe acolo, folosesc parcarea ca pe o scurtătură. Ai văzut ceva de genul ăsta, Knox?
— Ce? Nu. Cu siguranţă nu!
Aproape că zbier, cu tonul foarte departe de a fi unul firesc. La naiba, taică-miu

mă face să mă simt incomod. Acum se încruntă la mine, dar mă salvează sora mea.
— Bun, hai că noi o luăm din loc, atunci. Ne vedem mai târziu!
Sunt deja pe aleea din faţa casei, când ea îmi spune:
— Mai lucrează la expresia feţei tale, Knox, dacă nu vrei să te dai de gol. Şi nu mai tăia scurtături prin şantiere în lucru.
Este o sâmbătă însorită, dar răcoroasă. îmi trag gluga hanoracului pe cap şi mă urc

pe locul de lângă şofer, în maşina ei argintie.
— Doar de vreo două ori am facut-o.
— Chiar şi aşa, zice Kiersten şi se urcă la volan. E datoria mea de soră mai mare să-ţi atrag atenţia că e periculos. Consideră-te avertizat. Scuze, spune ea, când muzica izbucneşte din radioul dat tare.
Priveşte în oglinda retrovizoare şi iese cu spatele din parcarea noastră.

— Deci, de abia am apucat să schimb câteva cuvinte cu tine în timp ce ne-am jucat chestia aia tâmpită, şi, apropo, încă sunt supărată că mi-ai tăiat gâtul. Dar, altfel, ce se mai întâmplă cu tine? Cum e la muncă, cum merg repetiţiile pentru piesă, cum mai e la şcoală?

— Totul e bine. Destul de bine.

Se pregăteşte să iasă de pe strada noastră.

— De ce doar destul de bine?

Nici nu ştiu de unde să
încep. Noroc că nu trebuie s-
o fac, pentru că lui Kiersten
îi sună telefonul.
— Ţine-te bine, spune ea,
cu piciorul pe frână şi cu
mâinile scotocind prin
geantă. E Katie, pune-o pe
speaker.
Mă execut.
— Bună, Katie. Sunt în
maşină cu Knox. Ce faci?
Vocea celeilalte surori
începe să turuie despre un
obiect care e roz, deşi ar
trebui să aibă culoarea
piersicii. Sau invers.

— Katie, opreşte-te. Nici nu pricep ce spui, zice Kiersten. La flori te referi? Uite, draga mea prinţesă în curs de a se transforma în balaur, încearcă să laşi tonul mai moale, ca să pricep şi eu.

Le las în legea lor şi îmi îndrept atenţia spre propriul telefon. Simt o împunsătură de curiozitate. La fel ca restul colegilor mei, aşteptăm un mesaj de la Necunoscut. Dar, până acum, doar tăcere. Linişte şi pace. Bănuiesc că noua lor

ţintă a ales Provocare, aşa că nu am idee la ce să mă aştept. E un teritoriu complet nou. Simon nu s-a ţinut de jocuri din astea în trecut.

O fi greşit că sunt... atras de joc? Nu ar trebui să fiu, mai ales după ce a păţit Phoebe. Să nu mai menţionez filmul horror de anul trecut, când s-a lăsat cu morţi şi răniţi. Dar ce face Necunoscutul îmi dă acelaşi sentiment pe care îl am de la jocurile video, oarecum. Ţi-e greu să te desprinzi, odată

ce începi. Aş putea să blochez mesajele şi să termin odată pentru totdeauna, dar nu o fac. Nimeni din liceu n-a facut-o, sunt convins de asta. Cum ne-a spus Lucy ieri la cantină... suntem ca şoarecii de laborator, când dau de un stimul ce îi face să răspundă.

Nişte popândăi. Cred că ăsta era termenul pe care-l prefera Simon.

Primesc un mesaj de la Maeve.

Bună, câţiva ne întâlnim vineri, s-o întâmpinăm pe

Bronwyn, care trece pe aici. Vii?

Poate, răspund. *E în vacanţa de primăvară deja?*

Nu, vine doar un weekend. Petrecerea burlăciţelor, pentru Ashton. Ne uităm la Into the Woods.

A adăugat emoticoane care rânjesc, aşa că îi trimit şi eu trei din alea. Deja m-am săturat până peste cap de piesa aia, şi mai sunt săptămâni bune până ce vom ajunge s-o jucăm. Nu am cine ştie ce talent la cântat, dar m-au selectat pentru că

sunt unul dintre puţinii băieţi din trupa de teatru. Acum, gâtul mă doare tot timpul de la exerciţii, plus că repetiţiile îmi încurcă programul de la *Până la proba contrară.*

E ciudat şi neplăcut când realizezi că nu te mai reprezintă un lucru care fusese atât de important pentru tine cândva. Mai ales când nu ştii ce altceva să pui în locul acelui lucru. Nu-i ca şi cum strălucesc la şcoală sau la biroul de avocatură, în schimb. Contribuţia mea cea

mai valoroasă de până acum la birou a fost să-l susţin pe Sandeep când a dat numele sălilor de conferinţă. Dar îmi place să merg acolo. Dacă aş avea timp, m-aş oferi să stau şi mai multe ore pe săptămână.

Am ajuns deja în centrul oraşului când fetele încheie convorbirea. Kiersten îşi cere scuze din priviri, apoi parchează în apropiere de Wing Zone.

— îmi cer scuze că am fost întrerupţi de o *urgenţă a aranjamentelor florale,* ca

să citez, spune ea. Cui i-ai dat mesaje cât eu nu te băgăm în seamă?

— Lui Maeve.

Bateria telefonului e pe terminate, aşa că îl închid şi-l bag în buzunar.

— Ah, Maeve, suspină sora mea, nostalgică. Cea pe care ai lăsat-o să-ţi scape. Ştii cât de tare mă ataşasem de ea... dădusem cuplului vostru şi o poreclă. Mă rog, o combinaţie din numele voastre. Knaeve.

Mormăi ceva, apoi mă dau jos din maşină.

— Dar pari OK. Vrei să vorbim despre asta?
Mereu se oferă să vorbim, iar eu mereu o refuz.
— Sigur că sunt bine. Ne-am despărţit cu mult timp în urmă.
— Ştiu, ştiu. Doar că nu pricep *de ce.* Eraţi făcuţi unul pentru celălalt!
în astfel de cazuri, oricât de minunate ar fi surorile mele, mi-ar fi plăcut să am un frate mai mare în locul lor. Sau un amic apropiat, căruia să-i placă fetele. Eu şi Maeve nu eram făcuţi unul pentru

celălalt, dar e o discuţie pe care nu ştiu cum să o deschid de faţă cu sora mea. De faţă cu nimeni.

— Ne înţelegem mai bine ca prieteni, spun.

— Păi, cred că e bine că... Ia uite!

Kiersten se opreşte brusc şi aproape dau peste ea.

— Ce e cu mulţimea asta? Mereu e aşa aglomerat aici sâmbăta?

Are dreptate - trotuarul din faţa restaurantului e plin de lume.

— Nu, niciodată, spun eu, şi un tip din faţa mea se întoarce să mă privească. Pentru o clipă, nu-l recunosc, pentru că nu l-am mai văzut niciodată în altă parte decât la şcoală. Dar nu ai cum să-l confunzi pe Matthias Schroeder, chiar şi scos din context.
Arată ca o sperietoare de ciori - înalt, slab, cu haine lălâi, părul blond şi lins, cu ochi mari, căprui închis. Mă trezesc că mă uit atent în ochii lui, încercând să-mi

dau seama dacă poartă lentile de contact.

— Salut, Knox, spune el, sec. E puiul.

— Ce?, întreb eu. Vorbeşte cumva codat? Ar trebui să răspund *cioara o să zboare la miezul nopţii* sau ceva de genul? Kiersten aşteaptă lângă mine, ca şi cum s-ar aştepta să o prezint, dar nu aş şti ce să spun. *El e Matthias. A fost exmatriculat toamna trecută fiindcă a încercat să facă un blog după modelul lui Simon Kelleher. N-am mai vorbit cu*

el până acum niciodată. Aiurea, nu?
Matthias ne arată ceva cu degetul lui lung şi palid. Urmăresc direcţia şi ridic ochii spre acoperişul restaurantului, şi nu pot să cred că n-am observat mai devreme. Colierul din inimi roşii al puiului uriaş de cauciuc a dispărut - la fel şi capul păsării. Mă rog, probabil că mai e pe acolo, pe undeva, dar pe gâtul păsării a pus cineva capul mascotei liceului nostru, Bayview Wildcat. Acum,

arată ca un monstru pe jumătate pisică, pe jumătate pui. Nu-mi pot lua privirea de la el.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, spune Kiersten. De ce ar face cineva o chestie ca asta?

— Răzbunarea corporatiştilor?, întreb eu, dar îmi dau seama că n-are cum să fie asta.

Cei care se plâng că puiul de pe acoperiş strică imaginea cartierului nu s- ar fi pretat la aşa ceva.

— Nu pricepi?, zice Matthias.
Mă priveşte atent şi, la naiba, tipul ăsta chiar e ciudat. Parcă o aud pe Maeve spunându-mi că e doar un singuratic, ceea ce o fi adevărat, dar la fel de adevărat e şi că tipul îmi dă fiori. Uneori, chestiile astea două sunt legate între ele. Stomacul îmi chiorăie. Ştie că suntem în apropierea aripioarelor şi nu înţelege ce mă reţine aici.
— Ce să pricep?, întreb uşor răstit.

— Mereu să alegi Provocarea, nu?
Mă salută şi se întoarce pe călcâie, făcându-şi drum prin mulţime.
— Care e treaba cu el?, întreabă sora mea.
— Să fiu al naibii dacă ştiu, îi răspund, distras, scoţându-mi telefonul din buzunar.
Sunt două mesaje de la Necunoscut.
Provocare: Pune capul mascotei Bayview Wildcat pe gâtul puiului de la Wing Zone.

Stare curentă: îndeplinită de Sean Murdock. Felicitări, Sean. O treabă bine făcută.
Al doilea mesaj e însoţit şi de o fotografie. E de aproape, ca şi cum a facut-o cineva de la doi paşi de mascotă. în jurul puiului e întuneric, deci cred că s-a întâmplat seara trecută, doar că oamenii au observat-o abia acum, aproape de prânz.
Colegii mei se înghesuie care mai de care să răspundă mesajului de la Necunoscut.
Ţi-a ieşit marfă!!!

Nu mă pot opri din râs haha
Genial Sean
Lmaooo
Mă simt cuprins de dezamăgire. Când m-am mutat aici la liceu, în clasa a şaptea, Sean şi Brandon Weber mi-au făcut viaţa un iad cu provocări idioate de genul *Câte din cărţile lui Knox or încăpea într-un veceu?* Chiar şi acum, Sean se mai distrează întrebându-mă ce face sora mea *poponara,* pentru că e un încuiat de abia ieşit din peşteră care nici măcar nu

pricepe sensul unei insulte şi la ce se referă ea. Dacă e vreo persoană pe care mi-aş fi dorit să o văd pusă la pământ de jocul ăsta, aia e Sean. Dar, cu provocarea asta, popularitatea lui a crescut şi mai mult.
Nu există consecinţe pentru porcăriile pe care le fac tipii ca el şi ca Brandon. Niciodată.
— Mobilul tău a luat-o razna, remarcă Kiersten. Despre ce tot vorbesc prietenii tăi?

îl închid şi-l bag în buzunar, dorindu-mi să pot face la fel şi cu furia mea.

— O serie de mesaje în grup scăpate de sub control. Nu sunt prietenii mei, spun. Nici Necunoscutul nu mi-e prieten. Chestie de care ar fi trebuit să-mi dau seama de la început. Acum, măcar, m-am convins

.Capitolul Şapte

Maeve

Joi, 27februarie

Nu mă pot opri din rânjit la Bronwyn.

— E aşa ciudat că eşti aici.

— De abia au trecut două luni de când am venit ultima dată, îmi aminteşte ea.
— Arăţi diferit, spun eu, deşi nu e chiar adevărat. Adică, da, coada împletită pe o parte e un stil drăguţ pe care nu l-am mai întâlnit la ea, dar în afară de asta nu s-a schimbat mai deloc. A îmbrăcat chiar vechiul ei pulover preferat din caşmir, atât de antic încât trebuie să-l poarte cu mânecile súmese, de tocit ce e la manşete.

însă restul lumii pare mai colorată când este ea prin preajmă. Chiar şi oferta zilei, scrisă cu cretă pe tăbliţa de la Café Contigo.

— Distanţa asta dintre noi chiar e uriaşă. Trebuie să vii mai des, îi spun.

— Şi mie îmi e dor. S-a dovedit că sunt o fată de California în adâncul sufletului meu. Cine ar fi crezut?

Bagă linguriţa în cafeaua ei cu lapte, jucându-se cu spuma.

— Dar tu nici n-o să mai fii pe aici, dacă te duci la facultate în Hawaii.

— Bronwyn, haide, amândouă ştim că nu o să merg la facultatea din Hawaii, spun şi înghit ultima bucăţică de alfajore.

Vocea mea pare relaxată. Tonul acela care spune *Nu merg acolo, pentru că nu sunt atât de fascinată de insule,* şi nu cel care zice *Nu merg acolo pentru că mi-a curs din nou sânge din nas în dimineaţa asta.*

Totuşi, nu a fost o sângerare serioasă. S-a oprit în câteva minute. Nu simt dureri la încheieturile membrelor, nu am febră, nu mi-au apărut vânătăi pe corp. Mă simt bine.

Totul este bine.

Bronwyn lasă deoparte linguriţa şi îşi împreunează mâinile, aruncându- mi una dintre privirile ei serioase.

— Dacă ai putea fi oriunde peste cinci ani, făcând absolut ce îţi trece prin minte, ce ai alege?

Nu. Chiar nu o să discutăm asta. Dacă îmi fac planuri pentru ce va fi peste cinci ani, toată compartimentarea la care am muncit în ultimele zile se va duce pe apa sâmbetei. Mă voi sparge ca o coajă de ou. îi voi strica vizita, întregul semestru şi un milion de alte lucruri.

— Nu poţi să-mi analizezi viitorul acum. Aduce ghinion, spun şi apuc un alt fursec.

— Ce? De ce?

Arăt spre ceasul de pe perete, care a rămas la ora

zece, de când bateriile i- au murit în urmă cu o săptămână.
— Pentru că acel ceas e defect şi practic timpul s-a oprit.
— Of, Doamne, Maeve.
Bronwyn îşi dă ochii peste cap.
— Nici măcar nu-i o superstiţie reală. E doar o chestie pe care tu şi Ita aţi inventat-o. îţi trimite salutări, apropo.
Acum, de când Bronwyn locuieşte în Connecticut, îi vizitează des pe bunicii

noştri. Bunicul, Ito, încă mai ţine conferinţe la Yale.
— Mai spune şi că tu eşti perfectă şi că rămâi preferata ei.
— N-a spus asta, n-are cum.
— Se subînţelegea. Cinele de duminică seara cu Ito şi Ita sunt practic nişte reuniuni pentru a te preamări pe tine, Maeve.
Bronwyn îşi bea cafeaua şi pare brusc căzută pe gânduri.
— Deci, dacă oricum ziua e cu ghinion, am putea vorbi despre mine şi Nate şi

despre cum de data asta e posibil să ne fi despărţit pe bune?

— Bronwyn, ce se întâmplă de fapt cu voi doi? De ce nu puteţi găsi o soluţie? Relaţia voastră a început cu voi doi schimbând mesaje pe telefon, pentru numele lui Dumnezeu! Faceţi asta în continuare, câteva luni, şi o să fiţi OK.

— Nu ştiu, spune sora mea şi pare tristă.

îşi scoate ochelarii şi îşi freacă ochii. Am adus-o aici direct de la aeroport şi

evident că e cam ameţită după zbor. Lipseşte de la cursuri pentru a fi aici, chestie care nu l-a încântat prea tare pe tata, dar mama a insistat să mai rămână o zi peste cât planificase iniţial.

— Parcă nu ne mai putem sincroniza în niciun fel, spune ea. Când eu sunt împăcată, el spune că se simte ca şi cum m-ar ţine pe loc. Când el începe să îmi povestească despre planurile pe care le are pentru vacanţa de primăvară pe care o vom petrece

împreună, eu încep să mă întreb dacă am făcut bine că am renunţat la excursia aia de voluntariat în care voiam să merg. Apoi mă gândesc la casa în care locuieşte el, cu tipii ăia şi o grămadă de fete care se perindă pe acolo, iar gelozia mă face să devin iraţională. Ceea ce nu mă caracterizează.

— Chiar nu te caracterizează, o aprob. Dar şi tu locuieşti la cămin, deci e cam acelaşi lucru.

— Ştiu, suspină ea. Este mai greu decât credeam că

va fi. Tot ce spun sau fac pare nepotrivit.
Nu mă obosesc s-o întreb dacă îl mai iubeşte pe Nate. Ştiu că-l iubeşte.
— Te gândeşti prea mult, îi zic, iar ea pufneşte.
— Chiar *erezii* Ar fi pentru prima dată.
Telefonul îi vibrează.
— Ah, s-a făcut deja patru? Evan e aici, afară.
— Ce? Evan Neiman? Ce caută aici?
— Mă duce cu maşina până la Yumiko, spune Bronwyn şi îşi termină

cafeaua. Ne adunăm la ea, o parte din fosta echipă a matematicienilor, să ne uităm la ceva, cred că un film din seria *Avengers.* Oh, mi-am uitat cumva ochelarii de soare? în Connecticut rar am nevoie de ei.

— De ce te duce Evan? Nu trebuia să fie la Caltech? Bronwyn încă mai scotoceşte prin geantă după ochelarii de soare.

— Mda, ba da, dar el şi Yumiko se mai întâlnesc din când în când. A trecut pe la Yale luna trecută, pentru un

concurs de dezbateri, şi...
aha! Uite ochelarii.
îmi dreg vocea şi ridică şi ea
într-un final privirea.
— De ce te uiţi aşa la
mine?, mă întreabă.
— *Evan?*
— Dar nu-i mare brânză.
— Te duce cu maşina
fostul tău iubit, după ce
tocmai te-ai frământat cum
să faci lucrurile să meargă
cu actualul iubit, şi asta nu e
mare brânză?
Pentru cineva atât de
deştept ca ea, sora mea e
uneori surprinzător de naivă.

— Chiar şi eu, care mi-am petrecut jumătate din viaţă într-un spital de copii bolnavi de cancer, ştiu că e o idee proastă.

— Eu şi Evan suntem doar prieteni, care au avut o perioadă în care au ieşit împreună. Ca tine şi cu Knox.

— Nu, nu-i deloc ca în cazul meu şi al lui Knox. Noi ne-am despărţit de comun acord. Tu l-ai părăsit pe Evan pentru Nate, iar Evan nu s-a împăcat niciodată cu ideea. A scris poezii despre

despărţirea voastră. Mai ştii *Crematoriul disperăriil* Eu nu l-am uitat. Şi acum a mers cu maşina două ore ca să se uite la *Iron Man* alături de tine?

— Nu cred că e vorba de *Iron Man,* spune Bronwyn.

— Concentrează-te, Bronwyn. Nu asta-i ideea. Evan are un plan şi toată lumea poate s-o vadă, mai puţin tu.

Dau din mâini şi vărs sarea, apoi trebuie să fac iarăşi ritualul presărării peste umăr. Bronwyn profită

de moment şi se ridică, mă îmbrăţişează.

— Trebuie să plec. Ne vedem acasă, spune. O să ajung înainte de cină.

îşi aruncă geanta pe umăr şi porneşte spre uşă.

— Să iei decizii înţelepte, strig după ea.

După ce se închide uşa în urma ei, arunc o privire prin cafenea. Phoebe lucrează azi - sprâncenele îi sunt aproape unite de la prea multă concentrare, în timp ce ia comanda unor hipsteri ce poartă căciuliţe. De când

Sean Murdock a dus cu bine la sfârşit provocarea cu puiul de la Wing Zone, tot liceul se poartă de parcă noul joc ar fi cea mai tare distracţie din univers. Necunoscutul a dat ieri un mesaj prin care ne anunţa că un nou jucător va fi contactat curând, iar acum toată lumea face pariuri legate de cine va fi el şi ce va alege. Ţinând cont de deznodământul primelor două runde, oamenii pariază pe Provocare.

E ca şi cum toţi cei din liceu au uitat deja că Simon a fost o persoană reală care a avut cel mai mult de suferit de pe urma faptului că a folosit bârfa ca pe o armă. Tot ce trebuie să faci ca să înţelegi că nu e nimic amuzant în a dezvălui secretele altora e să priveşti ochii trişti ai lui Phoebe şi obrajii ei supţi.

îmi scot laptopul din rucsac şi deschid noul site *Despre Asta,* unde apare fotografia cu puiul de la Wing Zone, acum cu capul

de pisică, isprava lui Sean. E şi o secţiune de comentarii dedesubt. Când se opresc din a-l lăuda pe Sean, încep să facă speculaţii privind identitatea Necunoscutului.

E Janae Vargas, fraţilor. Termină ce a început Simon.

Nu cred asta nici pentru o secundă. Fosta cea mai bună prietenă a lui Simon a fugit din Bayview mâncând pământul când a absolvit liceul. Acum merge la facultate în Seattle, şi nu cred că a mai dat măcar o singură dată pe aici.

Nebunul de Matthias Schroeder, evident. Chiar Simon în carne Şi oase. Nu a murit, doar ne-a lăsat să credem asta.

Deschid o altă fereastră şi tastez AnarchiSK - nickname-ul vechi al lui Simon. Obişnuiam să caut numele ăsta pe Google tot timpul, pe vremea când încercam să descopăr ce punea Simon la cale şi cine îi dorise moartea. Sunt mii de rezultate, multe din vechi articole de presă, aşa că restrâng căutarea la ultimele

douăzeci şi patru de ore. Rămâne un singur link, către un subforum Reddit, care conţine expresia *Răzbunarea e a mea.*
Pielea de pe spate începe să mă furnice.
Simon obişnuia să posteze pe un forum intitulat chiar aşa, dar era pe 4chan. Eu ştiu mai bine decât oricine - am petrecut ore întregi citind ce scria acolo, înainte să trimit link-ul către emisiunea *Mikhail Powers Investighează.* Mikhail a făcut mai multe episoade

legate de moartea lui Simon.
După ce emisiunea s-a terminat, şi acel forum a căzut în uitare.
Aşa credeam, cel puţin.
La câteva clipe după ce dau click acolo, ipoteza că Simon ar mai putea fi în viaţă nu mai pare aşa un nonsens.
Citesc câteva postări:

Profu meu trebuie să stea dracu' în

banca lui sau o să-l omor. - Jellyfish

Aproape i-am tras un pumn azi. -

Jellyfish

Păi, acum chiar că nu mai ai cum să-l omori. Ce ne spunea mereu AnarchiSK? Nu face lucrurile aşa pe faţă. - Darkestmind
Să-l ia dracu' şi pe tipul ăla. El s-a lăsat prins. - Jellyfish

Uşa cafenelei se deschide şi Luis păşeşte înăuntru, purtând un tricou uzat al echipei facultăţii din San Diego şi o şapcă pusă cu spatele-n faţă. Mă reperează şi face salutul ăla al lui cu bărbia scoasă în faţă, pe care-l făcea şi Cooper - gest care spune *Te-am văzut, dar sunt prea cool ca să mă apuc să-ţi fac cu mâna.* Apoi, spre surpriza mea, se întoarce din

drum şi vine spre mine, aruncându-se pe scaunul lăsat gol de Bronwyn.

— Ce mai e nou azi, Maeve?

Numărul celulelor mele albe, probabil. La naiba, tot e bine că pot glumi cu asta.

—Mai nimic, spun, dându-mi laptopul puţin într-o parte. Vii de la cursuri?

— Mdap. Contabilitate, spune el, cu o faţă de om chinuit. Nu e cursul meu preferat. Dar, din păcate, nu poţi petrece fiecare zi în bucătărie.

Luis face cursuri de management pentru a fi patronul propriului restaurant într-o bună zi, chestie la care nu m-aş fi gândit pe când era sportivul numărul unu din campusul de la Bayview.

— Tocmai ai ratat-o pe Bronwyn, spun, presupunând că de asta a venit la masa mea.

Ei doi nu sunt chiar apropiaţi, dar mai pendulează din când în când în jurul lui Cooper.

— E la Yumiko acasă, dacă vrei să...

Apoi mă opresc, pentru că diagrama Venn a cercurilor sociale în care pendulează Luis şi Bronwyn începe şi se sfârşeşte la Cooper. Sunt convinsă că Luis nu are de gând să petreacă o seară cu fosta echipă de matematicieni.

— Tare.

Luis zâmbeşte şi îşi întinde picioarele sub masă. Sunt obişnuită doar cu prezenţa lui Knox lângă mine, aşa că Luis mă face să

mă simt neliniştită. Ocupă mai mult spaţiu - atât fizic, cât şi din punct de vedere al încrederii în sine. Knox arată mereu ca şi cum nu ar fi convins că se află în locul care trebuie. Luis e relaxat şi exuberant, ca şi cum ar fi stăpânul spaţiului care îl conţine, indiferent care ar fi acesta.

Ceea ce, în cazul de faţă, se întâmplă să chiar fie adevărat, pentru că părinţii lui sunt patronii cafenelei. Dar bănuiesc că uşurinţa pe care o are când vine vorba

despre socializat a căpătat-o fiind un sportiv popular întreaga viaţă. Mereu a fost starul câte unei echipe.

Mereu şi-a găsit locul.

— Am o întrebare pentru tine, de fapt.

Simt cum faţa mi se înroşeşte, aşa că îmi prind bărbia în mâini, încercând s-o ascund. Mi-aş dori să nu mai fiu tot timpul atrasă de tipii ăştia care fie mă ignoră, fie se comportă cu mine ca şi cum aş fi sora lor mai mică. Dar, iată-mă, cu toate astea,

lipsită de apărare în faţa tipului arătos şi popular.

— Da?

— Locuieşti acum aici?

Clipesc, fără să-mi dau seama dacă sunt dezamăgită sau doar luată prin surprindere. Probabil că amândouă.

— Ce?

— Eşti în restaurantul ăsta mai mult decât mine, iar eu sunt plătit să fiu aici. îmi face cu ochiul, iar eu mă simt îngrozitor. La naiba, oare crede că vin aici *pentru el?* Adevărat, să-l văd pe

Luis într-unui din acele tricouri mulate care-i vin divin este partea cea mai frumoasă a zilei, dar nu credeam că am făcut să pară atât de evident.
încerc să-mi păstrez un ton detaşat.
— Mai trebuie să lucrezi la partea de relaţii cu clienţii. Să înveţi să-i iei pe ocolite şi să-i faci să se simtă bineveniţi.
Luis rânjeşte.
— Nu e vorba de asta. Mă întrebam doar dacă eşti familiară cu locul ăsta care

se cheamă *afară*? Are soare şi aer proaspăt, cel puţin aşa am auzit.

— Doar zvonuri şi speculaţii, spun. Locul ăla nu există. în plus, susţin economia oraşului. Sprijin afacerile locale.

îmi beau restul de apă, ca să tac din gură. E cea mai lungă conversaţie pe care am avut-o cu Luis, singuri, faţă în faţă. Sunt atât de preocupată să par detaşată încât nici nu am idee ce spun.

— Ar fi o teorie mai bine argumentată dacă ai consuma şi altceva în afară de cafea, explică el, iar eu râd, deşi nu-mi doresc.
— Aşadar, cursurile de contabilitate dau roade până la urmă, spun, şi râde şi Luis, iar eu mă relaxez în cele din urmă şi temperatura îmi revine la normal. Crezi că vei prelua într-o zi afacerea de la ai tăi? Să deţii Café Contigo?
— Probabil că nu, spune el. Ăsta e visul lor, ştii? Eu mi-aş dori ceva doar al meu,

pe care să-l încep de la zero. Sunt mai atras de restaurantele de lux. Tata crede că sunt un înfumurat. începe să imite tonul răguşit al tatălui său:

— Tienes el ego por las nubes, Luis.

Zâmbesc. Ego-ul lui Luis chiar ajunge până la nori, dar cel puţin este conştient de asta.

— Totuşi, cred că este mândru de interesul pe care-l arăţi faţă de afacerea familiei.

— Cred că da, spune Luis. Mai ales că Manny nu poate face pâine prăjită fără s-o ardă.

Fratele mai mare al lui Luis, cel care poartă prenumele tatălui lor, a fost mereu mai interesat de maşini decât de gastronomie. Dar acum lucrează la cafenea, de când a fost concediat de la un atelier de reparaţii auto.

— O să muncească şi el mâine seară, şi tata e un pic speriat, îi spune să nu atingă nimic, doar să spele vasele.

îşi dă şapca jos, îşi trece o mână prin păr, apoi o pune la loc.

— Vii şi tu mâine, nu? Cred că o să ajungă şi Cooper.

— Pe bune?, întreb, cu o bucurie sinceră.

Toţi prietenii lui Bronwyn şi Addy se adună mâine seară la Café Contigo înainte de petrecerea burlăciţelor dată pentru Ashton, dar credeam că nu va putea ajunge şi Cooper, din cauza programului.

— Dap. Ne vom strânge toată gaşca şi tata ne-a

rezervat sala din spate. Să sperăm că n-o să ne călcăm pe picioare, odată ce lumea va afla că vine şi Cooper. La masa de colo încăpem doar... vreo zece.
începe să numere pe degete.
— Tu, eu, Coop, Kris, Addy, Bronwyn, Nate, Keely... şi mai cine? Vine şi iubitul tău?
— Cine? Te referi la Knox? Nu e iubitul meu. Ne-am despărţit cu o eră în urmă.
— Pe bune?

Aparent, când termini liceul nici nu te mai ţine nimeni la curent cu bârfele.
— Dar este mereu aici cu tine.
— Da, păi am rămas prieteni. Dar nu mai ieşim împreună sau ceva.
— Ca să vezi, zice Luis. Interesant.
— Luis!
Domnul Santos scoate capul din bucătărie. E mai scund şi mai rotunjor decât fiii lui, chiar şi decât ăia mici, care n-au ajuns încă la

adolescenţă. Cu toţii moştenesc silueta mamei lor.

— Stai să munceşti sau să vrăjeşti fetele?

îmi trag repede laptopul în faţă, sperând să par ocupată, nu debusolată. Am fost atât de prinsă în conversaţia cu Luis că aproape am uitat - e comportamentul lui obişnuit, cu toate persoanele de sex feminin. De asta şi este cafeneaua frecventată de atâtea fete cu vârste între paisprezece ani şi douăzeci. Luis strânge din umeri şi se ridică în picioare.

— Pot face mai multe în acelaşi timp, tata.
Ochii domnului Santos se fixează asupra mea, iar sprâncenele îi trădează îngrijorarea.
— Te deranjează, mija? Doar spune o vorbă şi-l arunc afară.
Mă forţez să zâmbesc.
— îşi face doar treaba care îi revine lui.
Luis se opreşte, încă în dreptul mesei, şi-mi aruncă o privire pe care n-o pot descifra.

— Vrei să-ţi aduc ceva? Cafea sau... cafea?
— E în regulă, mersi.
— Vin cu nişte prăjituri, spune el peste umăr şi porneşte spre bucătărie. Phoebe trece pe lângă noi chiar atunci. Lasă tava în jos şi îl priveşte pe Luis depărtându-se.
— De ce a sunat pervers chestia asta?, mă întreabă ea. Să ştii că e foarte drăguţ. Ar trebui să faci primul pas.
— în visele mele, mormăi eu, întorcându-mi privirea spre laptop.

Scot însă un geamăt de durere când Phoebe îmi trage una cu bocancul în picior, ca să mă facă atentă. Fata asta nu e prea subtilă.

— Auu! Pentru ce a fost asta?

— Pentru că eşti pierdută în lumea ta şi oarbă la ce se petrece înjur. Te place.

— Glumeşti? Vreau să zic... uită-te la el.

— Uită-te la *tine,* spune Phoebe şi se aşază pe scaunul din faţa mea. Te rog nu-mi spune că îngroşi şi tu rândurile fetelor care susţin

că nu sunt frumoase când sunt superbe, de fapt. Eşti sexy, asumă-ţi asta. Şi îl placi, nu? Ar trebui să-i dai de înţeles, în loc să te joci de-a ciudata şi inabordabila când încearcă să flirteze cu tine.

— Nu mă joc de-a ciudata şi inabordabila! protestez eu. Mă rog, nu în cea mai mare parte a timpului. în plus de asta, Luis flirtează cu oricine. Nu înseamnă nimic venind din partea lui.

Phoebe ridică din umeri.

— Nu e şi impresia mea. Şi mă pricep să-i citesc pe băieţi.
O spune ca şi cum ar fi doar o constatare, dar imediat mă gândesc la balamucul legat de iubitul surorii ei. îşi muşcă buzele şi priveşte în altă parte.
— îmi dau seama că nu mai am deloc credibilitate în domeniu momentan, aşa că te las să te întorci la ce faceai, zice şi îşi trage scaunul de la masă.

Mâna mea o apucă de încheietură înainte să-mi dau seama ce am de gând să fac.

— Nu, stai. Nu pleca. îmi pare rău. Nu am vrut să par că te judec. Dar, uite, chiar mă comport ciudat uneori.

Aproape că zâmbeşte, aşa că adaug:

— Ştiu cum trebuie să fie totul pentru tine. Am trecut prin asta cu Bronwyn, anul trecut, aşa că... Ştiu să ascult, dacă simţi vreodată nevoia să vorbeşti. Sau pur şi simplu să ne petrecem

timpul împreună şi să ne punem telefoanele pe foc. Mă simt uşurată când Phoebe începe să râdă. Nu am experienţă în a întinde eu prima o mână de ajutor oamenilor, şi aproape că m-am aşteptat ca ea să se răstească la mine, să mă pună la punct şi să nu mai vorbească niciodată cu mine.

— Poate o să dau curs propunerii, spune. Emma e atât de furioasă pe mine. Tot încerc să-mi cer iertare, dar nu vrea să mă asculte.

— îmi pare rău. Poate doar trebuie să-i dai timp.
Phoebe dă din cap, tristă.
— Sper că nu doar pe tine îşi descarcă toată furia. La urma urmei, nu doar tu ai greşit. A fost şi iubitul ei pe acolo. Mă rog, fostul.
Phoebe face o faţă lungă.
— Nu ştiu dacă au mai vorbit de când ea a aflat. Nu îndrăznesc să întreb. Ştii, mi-aş dori să aflu cum naiba a ieşit la iveală porcăria asta. Evident că Derek trebuie să fi spus cuiva, pentru că sunt al naibii de

sigură că eu n-am facut-o. Dar el locuieşte în Laguna. Nu cunoaşte pe nimeni pe aici.

— Şi tu cum te-ai întâlnit cu el? După ce s-a despărţit de Emma, vreau să zic.

— Petrecerea de Crăciun, acasă la Jules, spune. Dar Jules nu-l cunoaşte, răspunde Phoebe privirii mele întrebătoare. Derek venise cu vărul ei. Nici nu cred că ea s-a văzut cu el în seara respectivă.

— înţeleg, spun, şi mă gândesc cât de tare nu am

încredere în coincidenţe. Stai o secundă, cred că am ceva ce te-ar putea interesa. Deschid forumul Reddit.

— Anul trecut căutam câte ceva despre Simon, şi... Dau un refresh paginii, să-mi arate ce alte discuţii s-au mai adăugat, şi nu-mi vine să-mi cred ochilor. Toată postarea a dispărut.

— Ce naiba s-a întâmplat?, zic.

— Ce?, întreabă Phoebe, trăgându-şi scaunul ca să se uite cu mine. *Răzbunarea e*

a mea? De ce îmi sună atât de familiar?

— E numele forumului unde Simon scria anul trecut, doar că ăsta de acum e într-un loc diferit. Ce ciudat. Voiam să-ţi arăt o discuţie care îl menţiona pe Simon, dar a dispărut.

— Ai încercat să reîncarci pagina?

— Da, culmea, aşa am pierdut-o. Era…

— Ia uite, spune Phoebe, când apar brusc alte postări.

— Nu. Astea sunt noi.

Adevărat, Jellyfish. A fost prins.

Dar inspiraţia pe care a lăsat-o în urmă
încă e vie în Bayview.
Şi i-ar plăcea la nebunie să vadă jocul
pe care-l fac acum.
- Darkestmin
dCapitolul opt
Phoebe
Vineri, 28 februarie
îi trimit lui Jules mesajele
unul după altul, la foc
automat, vineri după-
amiază.
Ai fost ocupată, deci?
Ai chef să facem ceva
diseară?
Trebuie să fiu la job, dar
numai până la 8.
Vrei să ne vedem acolo?

Apoi mă aşez pe marginea patului, cântărind din priviri camera pe care o împart cu Emma. E mai mică decât dormitorul pe care-l aveam doar pentru mine în vechea noastră casă, şi geme de cât este de înghesuit cu de toate. După ce tata a murit, mama a primit o sumă de bani din partea companiei lui, şi deşi nu am vorbit niciodată despre banii ăia, am presupus că erau totuşi de ajuns. De ajuns pentru ca ea să nu se întoarcă la muncă decât dacă îşi dorea,

şi de ajuns pentru ca noi să locuim oriunde ne-am fi dorit.
Acum, mama are un job la birou pe care-l detestă, iar noi locuim *aici.* Când ne-am mutat, vara trecută, ne-a spus că să ne restrângem într-un apartament era pentru comoditate, nu din cauza banilor. Nimeni în afară de Owen nu a crezut-o.
Mă ridic şi merg în partea de cameră care îi aparţine Emmei. Curată lună, în comparaţie cu a mea. Patul ei este făcut, fiecare cută

netezită, cuvertura pusă. Pe birou nu are nimic în afara laptopului la care lucrăm amândouă, o cană plină de creioane colorate şi o agendă cu o pictură de Monet pe copertă. Simt un impuls de a deschide agenda şi a nota acolo un mesaj prin care să-mi cer iertare. Neapărat în culori vii. Sau în roz.

Emma, mi-e dor de tine. Mi-a fost dor de tine în ultimii ani. Spune-mi cum să mă revanşez Şi o voi face.

Emma e la bibliotecă. Deşi de abia am vorbit în ultimele zile, pustietatea apăsătoare a camerei aproape că mă determină să bat la uşa lui Owen şi să mă ofer să jucăm *Bounty Wars.* Sunt salvată de bâzâitul telefonului. Este un mesaj de la Jules. A fost distantă faţă de mine de când cu dezvăluirea legată de Derek, aşa că nu mă aşteptam la un răspuns prompt.
Diseară e chestia aia? Cu Cooper Şi toată lumea?

Da, pe la 6. O să fie plin. Cred că mai bine vii pe la 8, când plec eu Şi când se mai goleşte.
întâlnirea de dinaintea petrecerii burlăciţelor a scăpat de sub control deja, odată ce lumea a aflat că ar putea fi prezent şi Cooper. Unii elevi care nici măcar nu-i cunosc spun că vor fi acolo, şi nu ştiu dacă familia Santos e pregătită pentru puhoiul care se anunţă.
O să fie Şi Nate?
Suspin, apoi îi răspund.
Probabil.

Mai mult ca sigur o s-o văd şi pe ea mai devreme de ora opt. îmi sună telefonul şi mă sperii. Jules vrea să vorbim pe FaceTime. îi dau Accept şi faţa ei îmi umple ecranul. Rânjeşte şi pare entuziasmată.

— Bunăăă. Ai timp să ne consultăm legat de ţinute?

Sună a Jules aia veche, normală.

— Sigur.

— Care dintre astea spune *sunt mai haioasă decât fosta ta* şi *Locuiesc*

chiar aici, în apropiere?
Asta?
Jules îmi arată un top din paiete, apoi o bluză neagră, prinsă pe după gât.
— Sau asta?
Off. Nu vreau s-o încurajez pe Jules cu obsesia ei pentru Nate Macauley. Chiar dacă Bronwyn ar dispărea din peisaj, sunt convinsă că el şi cu Jules ar face o pereche groaznică. Jules vrea în general să se lipească cu superglue de partenerul ei, şi nu cred câtuşi de puţin că este şi stilul lui Nate.

— Sunt superbe ambele, îi spun.
Jules pufneşte nemulţumită, aşadar am dat răspunsul greşit.
— Dacă ar fi să aleg, ăla negru.
Măcar nu lasă atâta piele descoperită.
— Bine, ăsta negru rămâne, spune ea. O să mă uit acum la un tutorial de machiaj şi să încerc nişte smokey eyes. Ne vedem diseară.
îmi face cu mâna, apoi discuţia se întrerupe.

îmi arunc telefonul pe salteaua de pe pat - puţin scobită în mijloc, fiindcă mă foiesc mult în somn, mai ales în ultima vreme, apoi iau un elastic şi-mi prind părul într-o coadă de cal. Deschid uşa dormitorului şi Owen aproape că se prăbuşeşte înăuntru de pe hol.

— Owen! Trăgeai cumva cu urechea?

întrebare retorică - fireşte că trăgea. Cu cât războiul dintre mine şi Emma se prelungeşte, cu atât devine el mai neliniştit şi

nedumerit. îşi dă seama că avem ceva de împărţit, dar nu pricepe ce.

— Nu, spune el, complet neconvingător. Doar...

în uşa de la intrare a apartamentului se aude o bătaie puternică, iar fratele meu capătă o expresie care justifică zicala *salvat de clopoţel.*

— De fapt, venisem să-ţi spun că e cineva la uşă!

— *Sigur* asta faceai, spun eu, apoi aud din nou bătăile puternice în uşă. Ciudat. Nu am auzit interfonul.

Mă gândesc că e vreun curier, dar ar fi trebuit să ne anunţe la telefon că urmează să ne aducă un pachet.

— Nu răspunzi?, zice Owen.

— Hai să văd cine e.

Traversez sufrageria şi îmi pun ochiul în dreptul vizorului. Faţa de dincolo de uşă pare distorsionată prin el, dar totuşi enervant de familiară.

— Cred că glumeşti.

Owen se împleticeşte pe lângă mine.

— Cine e?

— Du-te în camera ta, bine?
Nu se mişcă, aşa că îl împing uşor.
— Doar câteva minute, apoi o să vin să ne jucăm *Bounty Wars.*
— Bineee!
Aştept să aud închizându-se uşa de la camera lui, înainte să-i dau drumul musafirului. în hol, Brandon Weber mă întâmpină cu un rânjet înfumurat pe faţă.
— Ţi-a luat ceva, se plânge, apoi intră nepoftit în

casă şi trânteşte uşa în urma lui.
îmi încrucişez braţele pe piept. Mă enervează că mi-am scos sutienul imediat ce am venit de la şcoală.
— Ce cauţi aici? Cine ţi-a dat voie să intri în clădire?
— O mamaie tocmai ieşea când am ajuns eu.
Evident. Aşa se învârte lumea când eşti Brandon Weber - uşile se deschid oricând ai nevoie. Se apleacă peste mine, şi e mult prea aproape, aşa că fac un pas în spate.

— Cum de nu îmi răspunzi la mesaje?
— Tu vorbeşti serios?
îi analizez faţa frumoasă, dar ţâfnoasă, şi nu găsesc vreun semn că ar pricepe ceva.
— Ai *râs* de mine, Brandon. Sean s-a comportat ca un mizerabil şi tu te- ai alăturat imediat.
— Haide, pe bune... Era o glumă. Nu mai ştii de glumă?
Vine şi mai aproape şi îmi pune o mână pe talie. Degetele lui încep să se

strecoare pe sub tricoul meu.

— Credeam că îţi place să te distrezi.

Mă cuprinde furia şi îl îmbrâncesc. Am fost privită drept diavolul în persoană o săptămână întreagă - fata care şi-a înjunghiat pe la spate sora şi merită orice rahat primeşte. Aproape că e o uşurare să fiu furioasă pe cineva.

— Nu mai pune mâna pe mine. Noi doi am terminat-o.

— Nu vorbeşti serios.

Zâmbeşte în continuare. Crede că e un joc, unul în care el stabileşte toate regulile, iar eu trebuie să mă consider norocoasă că am fost lăsată să mă alătur.
— Mi-ai lipsit. Vrei să vezi cât de mult?
îmi trage mâna spre pantalonii lui, dar mi-o smucesc.
— Termină. Nu mă interesează.
Faţa i se înăspreşte şi mă trage cu putere spre el.
— Nu fi o mironosiţă.

Mi-a plăcut mereu că Brandon era un tip puternic, dar acum detest asta. îmi folosesc adrenalina ca să scap din strânsoarea lui.

— Pe bune? Ia să vedem dacă am înţeles. Dacă fac ceea ce vrei, sunt o târfa. Dacă nu fac, sunt o mironosiţă. Ceea ce vreau eu nu contează, tu eşti cel mai tare din parcare la Bayview. Am rezumat corect?

Brandon pufneşte pe nas.

— Ce eşti acum, vreo feminazi?

— Pleacă, Brandon.

în loc să facă asta, îşi striveşte buzele de ale mele, trimiţându-mi un fior de şoc prin tot corpul. îmi proptesc mâinile în pieptul lui şi împing, dar palmele lui îmi ţin trupul pe loc. îmi întorc capul într-o parte şi scuip.

— Termină! Am spus nu!

Vocea îmi iese mai mult ca un sâsâit, o şoaptă, pentru că nu vreau să-l sperii pe Owen.

Brandon nu mă ascultă. Mâinile şi gura lui sunt peste tot, şi nu ştiu cum să-l fac să se oprească. Niciodată nu m-

am simţit atât de mică, de neputincioasă.
încearcă din nou să mă sărute, dar de data asta reuşesc să-mi eliberez o mână. îl lovesc peste faţă cu toată puterea. Lasă să-i scape un muget de durere şi îşi slăbeşte strânsoarea. îl îmbrâncesc suficient de tare cât să-l fac să se clatine.
— Ieşi *afară!*
De data asta urlu de-a binelea.
Brandon este în stare de şoc. Pe obraz i-am lăsat urme roşii, de degete.

Uşa de la camera lui Owen se deschide. Fratele meu scoate capul.

— Phoebe? Ce se întâmplă?

— Nimic, spun, încercând să-mi păstrez tonul calm. Brandon tocmai pleca.

Brandon începe să râdă, dar pare că mai mult latră.

— Ce mai faci, puştiule? N-ai nimic de văzut aici. Doar pe sora ta, comportându-se ca o târfa ce este. Dar familia ta cunoaşte deja pe dinafară subiectul

ăsta, nu-i aşa? Mai ales Emma.
îmi strâng pumnii, simţind o nevoie puternică de a-l lovi din nou. Brandon deschide uşa şi se opreşte în prag.
— Ne mai vedem, Phoebe.
îşi bagă mâinile în buzunare şi merge cu spatele pe hol, fără să mă scape din priviri. Trântesc uşa şi încui yala, apoi rămân nemişcată acolo.
— Phoebe?
îmi las fruntea să se sprijine de uşă. Nu pot. Nu pot purta discuţia asta cu fratele meu mai mic.

— Du-te înapoi în camera ta.
— Eşti...
— Du-te în camera ta, Owen. Te rog.
Aud paşii lui, apoi uşa închizându-se. Mai aştept câteva clipe, apoi las lacrimile să înceapă să curgă.

Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă tata ar mai fi fost aici. Ştiu, în adâncul sufletului, că aş fi fost o persoană mai bună, mai deşteaptă, mai puternică dacă el nu ar fi murit.

îmi amintesc acea zi de parcă ar fi fost ieri.

Atât eu, cât şi Emma stăteam acasă, bolnave de gripă, învelite în pături şi ghemuite pe canapeaua din vechea noastră casă. Mama era în bucătărie, ne pregătea ceva dulce, când a sunat telefonul. Am auzit-o doar salutând, apoi rămânând tăcută.

— E ceva serios?, a întrebat într-un final, cu o voce care parcă nu mai era a ei.

Câteva minute mai târziu, a apărut în pragul uşii.

— Trebuie să vă las singure puţin, zisese ea, cu un ton ca de robot, lipsit de vibraţie.

Pe o mână îi curgea un lichid mov, de la aroma de fructe pe care avusese de gând s-o pună la prăjituri.

— A avut loc un accident.

Un accident oribil, imposibil, de coşmar. Tata lucra ca supraveghetor pe o platformă de prelucrare a granitului din Eastland, le

dădea indicaţii muncitorilor care manevrau blocuri uriaşe de piatră, pe care le tăiau în bucăţi cu care se putea lucra. Un lift care ridica un asemenea bloc de piatră s-a defectat în cel mai nepotrivit moment - a fost singurul detaliu pe care am dorit să-l aud. Nimic altceva nu mai conta, oricum, cu excepţia faptului că tata nu mai era.

— Mi-e dor de tine, spun, cu fruntea încă lipită de uşă. Mi-e dor de tine, mi-e dor de tine.

Cuvintele îmi sună ca un ropot de tobe în cap, la fel ca atunci, în urmă cu trei ani. Nu cred că vor pleca vreodată de acolo.

— Mi-e dor de tine.

în seara asta, e o uşurare că am de lucru la cafenea şi că e atât de plin. Nu am mai văzut niciodată Café Contigo atât de aglomerată. Nu doar că fiecare masă e ocupată, dar domnul Santos a adus şi scaunele pe care le ţinem la subsol, şi tot nu sunt de ajuns. Oamenii stau în picioare, sprijiniţi de perete,

în timp ce eu îmi croiesc drum printre ei, cu o tavă plină cu băuturi pentru Addy şi prietenii ei.
Trec în camera separată de cea principală, unde este o singură masă mare, plină cu figuri familiare - Addy, Maeve, Bronwyn, Luis şi Cooper. Un tip chipeş, brunet, se ridică de lângă Cooper când mă apropii şi întinde mâna spre tavă.
— Pot să te ajut? Să iau băuturile de aici sau te încurc?
îi zâmbesc.

Nu l-am mai întâlnit până acum pe iubitul lui Cooper, Kris, dar îl recunosc din fotografiile apărute în presă, şi îmi devine imediat simpatic. Cred că a servit şi el la mese cândva în viaţă, pentru că ştie cât de important e să păstrezi tava în echilibru.
Deşi se presupune că aici este rezervat doar pentru ei, oamenii din încăperea principală mai bagă câte un cap, să-l repereze pe Cooper şi să-l salute. Câteva fete s-au proptit la intrarea în

separeu şi chicotesc aproape isteric.

— îmi cer scuze pentru situaţia ciudată, spune Cooper când îi întind paharul cu Cola.

Nu l-am mai văzut de când a absolvit, anul trecut, şi nu pot spune că nu le înţeleg pe fetele care se îndrăgostesc pe loc la vederea lui. E foarte bronzat, i-a mai crescut părul şi tricoul lui alb i se mulează perfect pe pectorali. Ai senzaţia că te uiţi la soare.

— Păi, eşti copilul-minune al Bayview-ului, spune Kris şi se aşază la loc lângă Cooper.
Cooper îi apucă mâna, dar pare neliniştit, încordat.
— Mda, acum, dar să vedem cât durează asta.
Nu-l învinuiesc că nu are încredere în iubirea fanilor apărută peste noapte. îmi amintesc ce urât s-au purtat unii cu el când au aflat că e homosexual - nu doar elevii de liceu, dar şi adulţii, care ar fi trebuit să aibă mai multă minte. Cooper le-a

închis tuturor gura jucând exemplar, dar presiunea trebuie să fie incredibilă. Oare ce se va întâmpla când va începe să piardă? Pentru că nimeni nu câştigă la infinit.
Cea mai îndrăzneaţă fată din grupul de chicotitoare se apropie de Cooper.
— Poţi să îmi dai un autograf?
îşi ridică un picior pe scaunul pe care stă Cooper şi îşi dezgoleşte coapsa.
— Chiar aici.
— Păăăiii…

Cooper pare complet depăşit de situaţie, iar Addy îşi înăbuşă râsul.
— N-aş putea... să-ţi semnez un şerveţel mai bine?
Ies şi intru în separeu, aduc băuturi, iau paharele goale.
— Cum se descurcă la bucătărie?, mă întreabă Addy, la a cincea mea tură cu tava.
— Minunat, atâta doar că Manny scapă comenzile pe jos. Empanada asta e singura nevătămată. Bucuraţi-vă de ea.

Maeve e aşezată lângă Bronwyn. Poartă o bluză neagră, mai decoltată decât cele pe care le îmbracă în mod obişnuit, şi o prinde foarte bine. Are un imprimeu care pare floral la prima vedere, dar când te uiţi de aproape vezi că sunt nişte personaje de desene animate. Observ că şi Luis le tot analizează... sau poate că nu la imprimeu se uită.
Dar Maeve nu observă nici privirile mele, nici pe ale lui Luis. Fixează intrarea şi îl văd pe Nate Macauley cum

îşi croieşte drum prin aglomeraţie. Nu mai e niciun loc liber, dar Maeve sare imediat de pe scaunul ei.
— Am senzaţia că ai nevoie de o mână de ajutor, Phoebe, spune ea.
Nu am, dar îi dau voie să strângă nişte tacâmuri şi să vină cu mine.
Nate se aşază pe scaunul lăsat liber de Maeve, lângă Bronwyn, căreia i se luminează faţa când îl vede.
— Bună.
— Salut, zice şi Nate în acelaşi timp.

— Arăţi...
— Speram...
Se opresc şi îşi zâmbesc unul altuia, iar eu mă gândesc doar că Jules nu va avea niciodată o şansă în povestea asta. Nate se apleacă spre Bronwyn şi îi şopteşte ceva la ureche, iar ea râde şi îşi întoarce tot corpul spre el. îi mângâie jacheta, ca şi cum ar vrea să înlăture firimituri de pe ea, iar ăsta e cel mai vechi truc din arsenalul feminin când vine vorba despre atingeri. Chiar funcţionează: Nate o

prinde de mână. Iată, n-a durat mult. Sunt cât pe ce să mă îndepărtez ca să le ofer intimitate, când o voce acoperă zgomotul de fundal.

— Pfui, ce aglomerat e!

Un hipster cu aspect de tocilar, îmbrăcat cu un tricou albastru deschis, inspectează încăperea. E Evan Neiman, fostul iubit al lui Bronwyn, care, din câte ştiu eu, n-a fost invitat la reuniunea din seara asta. Evan găseşte ultimul scaun rămas liber şi îl duce cât mai aproape de Bronwyn.

— Bună, îi zice. Am reuşit să ajung.
Bronwyn împietreşte ca o căprioară în bătaia farurilor, cu ochii larg deschişi.
— Evan? Ce cauţi aici?, întreabă ea.
Tot entuziasmul dispare de pe faţa lui Nate, care dă drumul mâinii ei şi îşi trage scaunul mai în spate.
Bronwyn îşi umezeşte buzele, nervoasă.
— Nu eşti în Pasadena?
— Nu puteam rata şansa de-a te mai vedea o dată înainte să plec, spune Evan.

Nate îşi mută încă o dată scaunul, cu zgomot.

— De-a te mai vedea încă o dată?, o întreabă el pe Bronwyn şi o priveşte acuzator.

Nu pare neapărat furios, cât mai degrabă rănit. Privirea lui Bronwyn se plimbă de la Nate la Evan, care radiază în continuare, de parcă nu ar sesiza tensiunea din încăpere. Nu-mi dau seama dacă e naiv sau diabolic.

— Plus că ţi-ai uitat şi ochelarii de soare la mine în

maşină, adaugă el, ridicându-i ca pe un trofeu.
Maeve stă lângă mine şi şterge obsesiv un cuţit perfect curat cu un şerveţel mototolit.
— Of, nu, nu, la naiba, murmură ea.
îi iau cuţitul din mână.
— Asta e o treabă care s-a făcut deja la bucătărie, să ştii.
— Ia-mă şi pe mine la bucătărie cu tine, te rog. Nu mă pot uita la aşa ceva.
îi dau tava şi pornim spre uşă, dar ne oprim când o

fată intră în separeu. La început, nici n-o recunosc pe Jules - i-a ieşit perfect machiajul, tutorialul şi-a făcut treaba. Părul ei negru este întins cu placa şi a asortat topul cu paiete la nişte blugi skinny şi sandale cu toc înalt. în mod obiectiv, trebuie să recunosc că sânii ei arată uluitor pe sub bluza aia.

— Bună, Ju... încep eu, dar ea îşi duce un deget la buze. Se apropie de masă. Nate şi-a tras scaunul în lateral, ca şi cum ar fi pe cale să se

ridice, dar ea îi pune o mână pe umăr şi îl opreşte. înainte ca Nate să se poată mişca, Jules îl ţintuieşte pe scaun aşezându-i-se în poală, cu pieptul lipit de al lui, apoi îi ia faţa în mâini şi îl sărută. Lung şi adânc, şi pare să dureze ani întregi, deşi nu au cum să fi trecut decât câteva
secunde. Cel puţin, aşa sper. în capătul celălalt al separeului, Monica filmează sau face poze cu telefonul.

Nimeni nu are nicio reacţie până ce Jules nu se

ridică de pe Nate, scuturându-şi părul şi îndreptându-se spre ieşire. Apoi, Nate, cu o expresie amuzată, îşi şterge de pe buze un strat din rujul lui Jules. Cooper arată îngrijorat, Addy pare furioasă. Bronwyn pare că stă să izbucnească în plâns. Evan Neiman râneşte de parcă ar fi câştigat la loto.

Scot un ţipăt de durere când Maeve scapă din mână tava pe care i-am dat- o, direct pe piciorul meu. Jules îmi surprinde privirea şi îmi

face cu ochiul, chiar înainte să iasă.
— Mereu să alegi Provocarea, mimează ea cuvintele în direcţia mea
.Vineri, 6 martie
REPORTERUL: Bună seara, sunt Liz Rosen de la Ştirile Channel Seven, vă aduc noutăţile pe care le aşteptaţi: detalii despre moartea unui nou elev de la Liceul Bayview. O am alături pe Sona Gupta, directoarea de la Bayview High, şi dorim să aflăm poziţia pe care o are aceasta.

DIRECTOAREA GUPTA:
Dacă îmi permiteţi, aş dori
să fac o mică precizare.
Această tragedie nu s-a
petrecut în incinta liceului.
în perimetrul şcolii.
REPORTERUL: Nu-mi
amintesc să fi spus că s-a
petrecut efectiv în liceu.
DIRECTOAREA GUPTA:
Părea câ asa aţi sugerat.
Sigur, suntem devastaţi de
pierderea unui membru al
comunităţii noastre, şi
suntem hotărâţi să oferim
orice sprijin posibil elevilor
care au nevoie de consiliere

psihologică. Dorim să-i ajutăm să depăşească şocul şi durerea.
REPORTERUL: Liceul pe care îl conduceţi a ajuns celebru în toată ţara pentru felul în care a încurajat bârfele să devină periculoase. Vă faceţi griji pentru...
DIRECTOAREA GUPTA: Mă scuzaţi. Intrăm pe un teritoriu care acum nu are deloc legătură cu acest caz, aşa că aceste speculaţii nu sunt necesare. Liceul Bayview este diferit astăzi

faţă de cum era în urmă cu optsprezece luni. Avem un regulament cu zero toleranţă faţă de bârfa şi agresiune, un regulament care s-a dovedit eficient. Am avut şi un portret în *Revista pentru Educaţie* vara trecută, în care am fost daţi drept exemplu.

REPORTERUL: Nu cunosc acea revistă.

DIRECTOAREA GUPTA: Este o revistă bine cotată

.Capitolul nouă

Knox

Luni, 2 martie

îmi verific telefonul din obişnuinţă, chiar şi la muncă. Dar, luni, nu vine niciun mesaj de la Necunoscut. Ultimele mesaje pe care le-a trimis au fost vineri seara:
Provocarea: Sărută un membru al grupului Cei patru din Bayview.
Situaţia curentă: Dusă cu bine la capăt de către Jules Crandall. Felicitări, Jules. Bine lucrat.
Au fost însoţite de o poză cu Jules în poala lui Nate, sărutându-l cu pasiune, de

parcă viaţa ei ar fi depins de a rămâne cu moaca lipită de faţa lui.
Următorul jucător va fi contactat curând. Tic-tac.
Aproape că mă bucur că am avut repetiţii şi nu am reuşit să ajung la Café Contigo vineri. Maeve spune că toată seara s-a dus pe apa sâmbetei după ce Jules a întrerupt cina. în plus, cafeneaua a fost atât de asaltată, încât până şi mâncarea s-a terminat, iar Cooper a fost nevoit să iasă

pe uşa care dă în curtea din spate.

— în acest caz special, mărturia mincinoasă a contribuit la acuzare. Astăzi eu şi Sandeep împărţim acelaşi birou la *Până la proba contrară,* iar el a vorbit nonstop la telefon de când am ajuns eu. Ţine în mână un pix şi loveşte cu el ritmic în birou.

— Aşa că nu cred că se aplică. Ce? Nu. Legat de omucidere. Nu pot confirma încă. Vă voi suna eu când voi

avea mai multe date. în regulă.
închide. în biroul nostru există telefoane mari, cu fir, aşezate pe fiecare masă.
— Knox, poţi să comanzi pizza? Mor de foame, spune Sandeep.
— Sigur. îmi iau telefonul, pentru că n-am nici cea mai vagă idee cum funcţionează alea fixe, apoi îl las imediat jos când îl văd pe Eli apărând în faţa noastră. Arată diferit, dar nu-mi dau seama ce este cu el până ce

Sandeep începe să vorbească.

— Te-ai tuns, zice colegul meu.

Eli ridică din umeri, în vreme ce Sandeep face un cerc în jurul lui, aşezat pe scaun, ca să-l studieze din toate părţile.

— Ce-ai păţit? Tu nu te tunzi niciodată!

— Te asigur că mă mai şi tund, zice Eli şi-şi ridică ochelarii pe nas.

Parcă nu mai seamănă cu Einstein, cu părul aşa.

— Ai cumva dosarul lui Henson?, întreabă Eli.
— E cumva o chestie legată de nuntă, asta cu tunsoarea? Te-a obligat Ashton?
Eli îşi freacă tâmplele şi cred că se roagă de el însuşi să-şi găsească răbdarea să-i răspundă.
— Eu şi Ashton nu ne obligăm unul pe altul să facem chestii. Ai dosarul sau nu?
— Hm, probabil. E pe aici pe undeva. Ce îţi trebuie?
— Numele procurorului.

— îl am eu, spun, şi amândoi se întorc spre mine. Nu dosarul, ci numele. Am o listă pe aici cu nume, date, adrese, avocaţi, tot ce a ţinut de cazul D'Agostino. Am observat că ai des nevoie de ele, asa că...
Văd o cută apărând pe fruntea lui Eli şi mă întreb dacă n-ar fi fost cazul să fac asta, poate am greşit, deşi informaţiile păreau publice şi nu strica să le am la un loc, puse în ordine.
Eli priveşte ecranul computerului meu.

— E grozav. Poţi să-mi trimiţi întreaga listă, te rog?
— Sigur. Da, zic.
— Poţi să-mi mai spui o dată cum te cheamă?
— Knox. Knox Myers.
Zâmbesc cu gura până la urechi, fericit că am fost remarcat în cele din urmă.
— Mulţumesc, Knox, spune Eli, cu căldură. Mi-ai salvat o grămadă de timp.
— Eli! strigă o voce din capătul opus al biroului. Judecătoarea Balewa e la telefon, vrea să-ţi vorbească!

Eli pleacă fără să ne mai spună nimic, iar Sandeep mă loveşte uşor cu pumnul în umăr.

— Ia te uită, ai fost lăudat de şeful şefilor! Să nu ţi se urce la cap, totuşi, încă mai vreau pizza aia. Şi ai putea să triezi corespondenţa?

Comand câteva pizza extra-large pentru toată lumea din birou, apoi iau o stivă de plicuri de pe măsuţa de lângă uşă şi le aduc în dreptul calculatorului meu. Unele au destinatarul precizat, aşa că nu le

deschid, le pun deoparte. Un alt teanc e cel cu facturi. Ce rămâne sunt scrisori cu rugăminţi de la oameni să le preluăm cazul, şi e surprinzător ce multă lume scrie scrisori în loc să trimită emailuri, dar bănuiesc că aşa se simt ei mai convingători, cei care scriu. Chiar dacă *Până la proba contrară* şi-ar tripla echipa, tot nu ar putea să preia întregul număr de cazuri care apar.
Iau un plic mare, cu numele lui Eli pe el, care arată

suspect, diferit. îl deschid - e o singură hârtie înăuntru.
Idiotule, te-aipus cu oamenii nepotriviţi.
O să ţi-o trag eu ţie, cum ne-ai tras-o tu nouă.
O să mă distrez când te voi vedea crăpând.
Mă dau înapoi, de parcă aş fi fost pălmuit.
— Sandeep! Uită-te la asta. îi întind foaia de hârtie.
Sandeep citeşte, dar nu pare pe cât de şocat mă aşteptam eu să fie.
— Ah, da. Primim şi din astea uneori. O să o pun în

teancul de ameninţări cu moartea.

— în ce? E un teanc întreg cu aşa ceva?!

Nu-mi pot stăpâni oroarea din voce.

— Primim ameninţări cu moartea de fiecare dată când intervenim într-un caz important. Idioţii călcaţi pe bătături simt nevoia să se descarce. Trebuie să le păstrăm, să le avem la îndemână pentru orice eventualitate.

Bagă hârtia la loc în plic.

— Măcar asta nu conţine injurii. Eli are parte de multe cuvinte urâte din partea celor care nu suferă evreii. Pentru alea avem un alt teanc.

— Iisuse, spun eu. îmi simt pulsul neobişnuit de agitat. Ştiam că firma trebuie să lupte cu o grămadă de rahaturi, dar nu mi-am imaginat niciodată ceva de genul ăsta.

Sandeep mă bate pe umăr.

— îmi pare rău, Knox. Nu am vrut să par blazat. Ştiu că ameninţările astea pot să

te neliniştească, mai ales când le vezi pentru prima dată. Dar avem proceduri pentru ele şi nu sunt un lucru nemaiîntâlnit în domeniul în care profesăm noi. Vrei să mergi acasă, simţi că nu eşti în siguranţă aici?

— Nu, nu îmi fac griji pentru mine, spun. Dar Eli... îl văd pe Eli în sala de conferinţe, gesticulează cu însufleţire.

— E obişnuit cu ele, spune Sandeep cu blândeţe. El şi-a ales domeniul în care

să lucreze şi nu se teme de oameni de tipul ăsta. Chiar sunt nişte laşi, te asigur. Se ascund în spatele unui ecran şi ameninţă de acolo, în loc să facă ceva pentru a-şi îmbunătăţi situaţia în care se află.

Mă uit la telefonul meu, plin de mesaje triumfătoare de la Necunoscut.

— Mda. Ştiu exact ce vrei să spui.

·

Plănuisem să merg direct acasă după muncă, dar când se face ora 5 încă sunt un pic debusolat şi neliniştit.

Unde eşti?, îi scriu lui Maeve în timp ce mă îndrept spre lift.
îmi ţin respiraţia, ca să evit mirosul chimic care iese din clinica pentru implant de păr.
La Café Contigo, răspunde ea imediat.
Vrei companie? întotdeauna.
Văd un autobuz oprit la stop şi alerg să-l prind. Când urc, am telefonul încă în mână şi scoate un bâzâit când mă aşez lângă o doamnă în vârstă, cu bucle grizonante.

îmi zâmbeşte, dar de data asta îmi scot căştile şi mi le bag în urechi. îmi pare rău, nu azi, Florence.
Imagine Dragons îmi sună în urechi în timp ce citesc un mesaj de la Kiersten.
Downloadează asta, e o nouă aplicaţie prin care poţi discuta mai uşor cu membrii familiei.
Dau click pe link, este o aplicaţie numită ChatApp.
Nu am auzit de ea, scriu. *Ce nu era în regulă cu alea zece pe care le avem deja?*

Kiersten îmi trimite un emoticon care ridică din umeri.
Nush. Kelsey vrea a Şa. Se sincronizează mai uşor cu laptopul sau ceva.
Sora noastră mijlocie e un dinozaur venit din preistorie, care preferă să dea mesaje de pe calculator, în loc de telefon.
Am înţeles că e-o aplicaţie mai sigură.
Ah bun. Nu am vrea ca secretele lui Katie legate de nuntă să ajungă în mesageria unor necunoscuţi.

Hahaha. Au reparat ăia de la Wing Zone puiul vandalizat? Da, e un pui complet din nou. I-au pus Şi o pălărie de lepricon, în aşteptarea sărbătorii de Sf. Patrick.
Kiersten răspunde cu emoticoane care râd şi cu unele cu trifoi.
Imediat cum am descărcat aplicaţia nouă, văd că am invitaţii de la Kiersten, Katie, Kelsey şi Kara. Nu sunt pregătit însă pentru toată atenţia care se va revărsa asupra mea, aşa că nu le accept invitaţiile. Am

ajuns şi la staţia unde trebuie să cobor, aşa că mă ridic şi mă îndrept spre uşă. Café Contigo e la doar un bloc distanţă de staţia de autobuz. Când intru, o văd pe Maeve la masa unde stă mereu, într-un colţ, cu o ceaşcă de cafea în faţă şi telefonul în mână.
îmi scot căştile din urechi şi mă aşez în faţa ei.
— Ce se mai aude?
îşi lasă telefonul pe masă şi el vibrează de două ori.
— Mai nimic. Cum a fost la lucru?

Nu vreau să mă apuc deja să-i vorbesc despre ameninţările cu moartea. Mi-ar plăcea să pot să nu mă gândesc la ele. Fac un gest spre telefonul ei, care vibrează din nou.

— Nu răspunzi?

— Nu. E Bronwyn, care îmi trimite poze de la piesa la care se uită. Decorul e minunat, cică.

— De când îi place ei teatrul?

— Crede că îmi place mie. Pentru că am jucat o dată într-o piesă. Practic, ea şi

maică-mea sunt identice. De fiecare dată când arăt puţin interes pentru un domeniu, ele îşi imaginează că mi-am găsit drumul în viaţă.
Vine un chelner, un băiat înalt pe nume Ahmed, şi cer un Sprite. Aştept să se îndepărteze, apoi întreb:
— Cum e Bronwyn, după tot ce s-a întâmplat vineri? S-a despărţit iarăşi de Nate?
— N-am idee dacă te poţi despărţi când încă nici nu te-ai împăcat propriu-zis, zice Maeve şi suspină, cu bărbia în pumn. Bronwyn nu vrea

să vorbească despre asta. Bine, a vorbit muuult despre întâmplare sâmbătă, dar acum, că s-a întors la Yale, l-a declarat pe Nate un subiect tabu. Jur, am impresia că locul ăla îi transformă în scrum toate emoţiile.
Bea o gură de cafea şi continuă:
— Crede că lui Nate i-a plăcut. Să fie sărutat de Jules, adică. Mie nu mi s-a părut aşa, dar nu vrea să mă asculte.

— I-ai spus că a făcut parte dintr-un joc?

— Am încercat. Nu am vrut să intru în prea multe detalii, pentru că s-ar panica dacă ar afla că există şi cea mai mică legătură cu ceea ce făcea Simon. Şi era oricum la pământ după faza cu Nate... Poza aia tâmpită pe care a facut-o Monica a apărut în weekend peste tot. Apropo de asta, am vrut să-ţi arăt ceva. Mai ţii mine forumul dedicat răzbunării, pe care posta Simon? Am găsit o nouă variantă a lui,

dar una în care postările dispar după câteva ore.

— Ce?, spun şi iau telefonul din mâna ei. Cum de ştii asta?

— Săptămâna trecută am căutat pe Google vechiul nickname al lui Simon. Am dat de o postare care menţiona Bayview şi un nou joc.

Bate cu degetele în masă, neliniştită.

— Nu mai ţin minte exact ce scria. îmi doresc să fi făcut un screenshot, dar nu

aveam idee că postarea o să dispară.
Citesc replicile de pe pagina aia. Cineva pe nume Jellyfish e pornit rău pe profesorii lui.
— Şi... ce crezi, mai exact? Că acest Jellyfish a inventat *Adevăr sau Provocare?*
— Nu el neapărat, zice Maeve. Mai degrabă cel cu care conversează. E ciudat, nu crezi? întâi jocul se referă la Simon, apoi apare acest forum şi face aceeaşi chestie?

— Cred că da, spun eu, nesigur.
Maeve e mai pricepută în a da de urma lucrurilor de acest fel, în comparaţie cu mine.
— Aş vrea să pun un fel de monitorizare, care să mă avertizeze când se postează acolo, spune ea, dusă pe gânduri. Un fel de PingMe, ceva mai rapid decât Google Alert. Ca să nu mai ratez ce se scrie.
Chiar dacă îmi dau seama că a devenit un pic obsedată pe tema asta, nu are rost să i-o

spun, fiindcă nu o să mă asculte. îi dau telefonul înapoi şi nu comentez. Când întinde mâna să-l ia, văd o vânătaie pe braţul ei, deasupra încheieturii.

— Oh, de unde ai aia?

— Ce anume?

Maeve îmi urmăreşte privirea. Devine palidă şi rigidă, ca o statuie. Apoi îşi trage mâneca până deasupra degetelor, acoperind vânătaia.

— Nu ştiu. M-am lovit de ceva, cred.

— Crezi?! Când?

îşi lasă privirea în podea şi simt că mă impacientez tot mai mult.

— Nu-mi aduc aminte.

— Maeve... ţi-a făcut cineva asta?

Ridică privirea şi începe să râdă, dar râsul ei pare forţat.

— Ce? Of, Dumnezeule, Knox, fireşte că nu! Jur, nu s-a întâmplat nimic de genul ăsta.

Mă priveşte în ochi şi mă relaxez puţin. Dacă e un lucru sigur la Maeve, ăla e că nu poate spune nici

măcar o minciună nevinovată privindu-te în ochi. Nu ar trebui, de pildă, s-o întrebi cum îţi stă cu o nouă tunsoare dacă nu eşti pregătit să faci faţă adevărului. Am aflat pe propria mea piele, vara trecută. Mă tunsesem prea scurt, se pare.

— Bine, atunci...

Fac o pauză, pentru că nu-mi mai amintesc despre ce vorbeam, iar privirea lui Maeve fuge peste umărul meu. îi face semn din mână cuiva, şi mă întorc să văd un

puşti slab, cu păr blond roşcat şi ochelari.
— Bună, Owen. Phoebe nu lucrează astăzi.
— Ştiu. Am venit să iau mâncare la pachet.
Maeve îşi coboară vocea, după ce el se apropie de bar:
— E fratele mai mic al lui Phoebe. Vine des aici după şcoală, chiar şi când nu are de luat mâncare. Vine să stea de vorbă cu Phoebe sau cu domnul Santos, când nu sunt prea ocupaţi. Cred că se simte cam singur.

Cumva, toată nebunia asta cu jocul le-a transformat pe Maeve şi Phoebe în prietene, singurul lucru bun rezultat până acum. Maeve s-a simţit cam în derivă de când Bronwyn a terminat liceul, iar Phoebe ar avea şi ea nevoie de cineva care s-o susţină. Oamenii încă mai vorbesc prin liceu mizerii pe la spatele ei, numind-o uşuratică, iar Jules, prietena ei, stă acum la prânz cu Monica şi gaşca ei. Aparent, Jules a găsit şi ea un avantaj din toate astea - ascensiune

socială, pe baza provocării duse cu bine la sfârşit. Domnul Santos vine din spate şi îi dă lui Owen o pungă mare, maro, apoi face un gest ferm când puştiul îi întinde banii.

— Nu, mijo, ia-i de aici. Nu sunt buni banii tăi aici. Cum mai merge şcoala? Phoebe mi-a spus că participi în curând la un concurs de gramatică şi vocabular.

Owen începe să vorbească fără oprire, dar nu mai sunt atent, pentru că am rămas

blocat la cât de uşurat a părut când patronul nu i-a primit banii.
Mama a lucrat pe partea de asigurări la firma unde era angajat şi domnul Lawton, când a murit. îmi amintesc cum ea îi spunea lui taică-miu, crezând că nu ascult, despre cum familia lui Phoebe a fost fraierită şi compensaţiile oferite au fost mai mici decât ar fi trebuit.
Nu cred că Melissa Lawton realizează ce repede vor zbura banii ăia, spusese mama.

Când Owen se întoarce spre noi, zâmbeşte larg. Mă gândesc că avusese într-adevăr nevoie să i se facă cinste cu o masă. Poate că are nevoie şi de o persoană protectoare de sex masculin prin preajmă. îmi amintesc cum a fost pentru mine să cresc înconjurat de surori mai mari, care, oricât de minunate ar fi, nu-ţi pot da sfaturi despre cum funcţionezi ca băiat şi cum faci faţă provocărilor în secolul în care suntem. Când Owen trece prin dreptul

nostru, mă trezesc că-l întreb:
— Auzi, îţi place *Bounty Warsl*
Owen îmi arată imprimeul de pe tricoul său.
— Păi, daaa!
— Şi mie. Eu sunt Knox, apropo. Sunt coleg cu Phoebe.
Maeve confirmă din cap şi zâmbeşte.
— Ce avatar ai?, îl întreb.
— Dax Reaper, spune puştiul, precaut.
— Şi al meu. La ce nivel eşti?

— Cincisprezece.
— La naiba, pe bune? Eu nu pot trece de doişpe.
întreaga faţă a lui Owen se luminează.
— Contează ce arme îţi alegi.
Apoi a intrat în lumea lui, iar eu, odată cu el. Discutăm despre joc până ce observ că punga lui cu mâncare se umezeşte şi începe să se prelingă un lichid din ea.
— Cred că ar trebui s-o iei spre casă, nu? Lumea te aşteaptă cu cina.

— Cred că da. Tu şi Phoebe sunteţi prieteni?, întreabă el, mutându-se de pe un picior pe celălalt.
Bună întrebare. Nu neapărat, deşi acum, de când e prietenă cu Maeve, automat petrece mai mult timp şi cu mine. în cuibul de năpârci în care s-a transformat liceul în ultima vreme, asta ne califică oarecum drept prieteni.
— Da, sigur.
— Ar trebui să vii cândva pe la noi să jucăm *Bounty*

Wars. O să-i spun lui Phoebe să te invite. Ne vedem!

Owen pleacă, iar Maeve, care a stat pe telefon cât noi am vorbit despre joc, mă loveşte cu genunchiul.

— Ce drăguţ din partea ta.

— Nu mai zice aşa, mormăi eu, iar ea zâmbeşte.

Un tip înalt, cu părul ciufulit, intră în grabă pe uşă, ţinând-o deschisă pentru ca Owen să i se strecoare pe sub braţ. Inspectează cafeneaua, trecând repede cu privirea

peste mine şi Maeve şi oprindu-se asupra unei chelneriţe care aranjează condimentele la bar. Pare doar cu un an sau doi mai mare decât mine, dar are ceva extrem de preocupat şi intens în privire. Domnul Santos ridică ochii şi îl salută.

Tipul traversează încăperea fără s-o scape din priviri pe chelneriţă. Când se întoarce, individul îşi dă seama că e o femeie în vârstă, aşa că atenţia i se

mută acum spre domnul Santos.

— Alo, Phoebe-i aici?

Vocea îi e spartă şi nu se potriveşte deloc cu locul ăsta micuţ şi familiar.

Domnul Santos se sprijină de partea cealaltă a tejghelei.

— Te pot ajuta eu, fiule, dacă ai nevoie de ceva.

Nu-i spune *mijo,* nu-l alintă ca pe noi, ceilalţi.

— O caut pe Phoebe. Lucrează aici, nu?

Domnul Santos nu răspunde imediat, iar

maxilarul tipului se încordează, îşi bagă mâinile în buzunarele jachetei sale verzi, cu model de camuflaj.

— Pricepi engleză sau nu, señor?, întreabă ironic.

Maeve scoate un fornăit de nervi, dar expresia prietenoasă a patronului nu se schimbă.

— înţeleg perfect ce spui.

— Atunci răspunde-mi la întrebare.

— Dacă vrei să comanzi ceva, aici mă găseşti,

continuă domnul Santos pe acelaşi ton.

— Ascultă, bătrâne...

Tipul face un pas spre domnul Santos, apoi se opreşte când Luis şi Manny apar din bucătărie, unul după altul. Luis îşi ia un prosop de pe un umăr şi începe să-l frământe în mâini, evidenţiindu-şi fiecare muşchi de pe braţe. Probabil că nu-i momentul potrivit să devin invidios, dar Luis chiar arată într-un mare fel. Aduce a Captain America, chiar dacă poartă un tricou pătat

de mâncare şi o bandană îi ţine părul dat pe spate.

Maeve observă şi ea, practic s-a întins pe masă de admiraţie.

Tipul Preocupat poate că e un nesimţit, dar nu e idiot. Se întoarce pe călcâie şi pleacă.

Maeve îl urmăreşte cu privirea pe Luis până ce el se întoarce în bucătărie, apoi îmi acordă şi mie atenţie.

— Ce mama naibii o fi fost asta?

Telefonul îi vibrează din nou, iar ea scoate un mârâit de neplăcere.

— Doamne, Bronwyn, mai ia o pauză. Nu mă interesează decorurile pieselor de teatru pe cât crezi tu.

îşi ia telefonul să citească până la urmă mesajul primit.

— Ah, nu.

— Ce?, întreb eu.

îşi ridică telefonul spre mine şi mă priveşte şocată:

Maeve Rojas, tu eşti următoarea! Trimite-mi alegerea ta: să dezvălui un

Adevăr sau accepţi o Provocare

?Capitolul zece

Maeve

Marţ, 3 martie

Dacă eşti ales şi primeşti mesaj cu Adevăr sau Provocare, ai 24 de ore să iei o hotărâre.

Sunt la Café Contigo, cu o cană de cafea în faţă care s-a răcit ca naiba, pentru că tot continui să citesc regulile jocului de pe *Despre Asta.* E marţi, ora patru fără zece după-amiaza, ceea ce înseamnă că am mai puţin

de trei ore până la termenul limită. Nu că mi-ar păsa. Evident că n-am să fac ce aşteaptă individul ăla de la mine. Am fost în plin scandal când s-a întâmplat treaba cu Simon şi refuz să fac parte din orice aminteşte de deznodământul acela oribil. A fost o tragedie, nu o glumă, şi mi-e greaţă când mă gândesc că o persoană se distrează pe seama a ce a fost anul trecut. Că transformă totul într-un joc idiot. Nu voi fi pionul Necunoscutului, şi ei pot

face orice îşi doresc drept răzbunare, pentru că nu am nimic de ascuns.
în plus, în marea ordine a lucrurilor, cui îi mai pasă acum şi de amărâtul de Necunoscut?
Mă uit la contactele rapide din telefon. Sunt cinci: amândoi părinţii mei, Bronwyn, Knox şi oncologul meu. îmi apăs vârful degetelor pe vânătaia de pe braţ şi aproape că aud vocea doctorului Gutierrez: *Tratamentul timpuriu e cel*

mai important. De asta încă mai eşti aici.

îi formez numărul înainte să reflectez prea mult. O femeie răspunde imediat.

— Cabinetul doctorului Ramon Gutierrez.

— Bună ziua. Am o întrebare legată de... de un diagnostic.

— Sunteţi o pacientă a doctorului Gutierrez?

— Da. Mă întrebam dacă... Teoretic, dacă aş dori să fac nişte analize ca să văd în ce stadiu de remisiune sunt, aş putea să fac asta

fără să-mi anunţ părinţii? Nu am încă optsprezece ani.
Se lasă un moment de linişte.
— îmi poţi spune numele tău şi data naşterii, te rog?
Strâng telefonul în mâna care începe să-mi asude.
— îmi puteţi răspunde mai întâi la întrebare?
— Consimţământul părinţilor este necesar pentru tratamentul minorilor, dar dacă ai putea...
închid. Exact cum mă gândeam. întorc mana ca să

nu-mi mai văd vânătaia. Aseară am descoperit că am una şi pe coapsă.
Doar când mă uit la ele, mă umplu de oroare.
O umbră cade pe masa mea, şi când ridic capul îl văd pe Luis.
— Pregătesc o evadare, spune.
Clipesc, confuză. Luis e complet rupt din context în mintea mea acum şi trebuie să-mi alung gândurile legate de cancer şi de ameninţări anonime ca să mă concentrez pe el. Chiar şi

aşa, nu sunt sigură că am auzit bine.

— Ce?

— Mai ştii când spuneai că nu crezi că există *afară*l O să-ţi demonstrez că te înşeli. Hai să mergem.

Gesticulează spre uşă, iar eu îi observ braţele. După scena cu domnul Santos şi tipul necioplit de ieri, mă tot uit la ele. Poate că Luis ar mai putea să facă trucul ăla cu prosopul aruncat peste umăr de vreo douăzeci de ori. Nu m-aş plictisi.

Aşteaptă un răspuns de la mine, apoi oftează.
— Conversaţiile de obicei presupun mai mult de o singură persoană, Maeve.
încerc să-mi dezgheţ limba.
— Să mergem unde?
— Afară, spune Luis, răbdător.
Ca şi cum ar vorbi cu un copil mic şi nu excepţional de inteligent.
— Nu trebuie să munceşti?, întreb.
— Nu până la ora cinci.
Telefonul stă pe masă în faţa mea, provocându-mă cu

tăcerea lui. Poate că dacă voi suna din nou la cabinet, îmi va răspunde altcineva şi îmi va da o altă indicaţie.

— Nu ştiu...

— Haide. Ce ai de pierdut? Luis îmi oferă unul dintre zâmbetele lui irezistibile şi, ce să vezi, imediat sunt în picioare. Cum spuneam, sunt lipsită de apărare în faţa băieţilor ca el.

— Şi ce ar trebui să vizităm în acest *afară* care nu există?

— O să-ţi arăt, spune el şi îmi deschide uşa.

Mă uit în dreapta şi în stânga când ieşim, întrebându-mă încotro o vom lua, dar Luis se opreşte lângă un stâlp şi se apucă să dezlege lanţul unei biciclete.

— Ea ta?, întreb.

— Nu, dezleg biciclete aşa, la nimereală, ca să mă distrez, rânjeşte el la mine. Sigur că-i a mea. Suntem la un kilometru şi ceva de locul unde vreau să te duc.

— Bine, dar...

Fac un gest spre spaţiul gol din jurul nostru.

— Eu nu am o bicicletă. Am venit cu maşina.
— Poţi merge cu a mea. Hopa sus.
— Hopa... unde?
Mă priveşte şi aşteaptă.
— Vrei să mă urc pe ghidon?
— Mda. Nu faceai asta când erai mică?
Parcă nu ar vorbi cu o persoană care şi-a petrecut copilăria într-un spital. E încurajator, mai ales într-o zi ca asta. Dar faptele rămân - chiar nu ştiu să călătoresc pe ghidonul bicicletei. De

fapt, nu ştiu deloc să merg pe bicicletă.
— Dar nu suntem copii. Nu încap acolo.
— Sigur că încapi. Fac asta tot timpul cu fraţii mei, şi ei sunt mai mari decât tine.
— Cu Manny?, întreb eu şi pufnesc în râs.
Luis râde şi el.
— Mă refeream la ăia mici, dar, sigur, l-aş duce şi pe Manny dacă ar fi nevoie. Uite, dacă nu vrei, am putea să ne plimbăm pe jos.

— Nu, e grozav, spun, pentru că nu vreau să văd cum faţa lui Luis exprimă şi mai multă dezamăgire. Unii oameni nu acceptă refuzuri şi nu prea ştiu cum să reacţioneze la ele. Până la urmă, cât de greu poate fi? Se spune despre lucrurile uşoare că sunt ca mersul pe bicicletă... Trebuie să existe ceva adevăr la mijloc.
Mă uit la ghidon şi nu observ totuşi un loc pe care aş putea sta.
— Cum mă urc, mai exact?

Luis îşi ia aerul unui profesor care îi explică lecţia elevului.

— Cu spatele la mine, ridici un picior peste roata din faţă, aşa, apoi te aşezi călare pe ea, mă instruieşte. îţi bagi mâinile sub fund şi te ţii bine de ghidon.

Mâinile lui, calde şi aspre, le ating pe ale mele.

— Acum te ridici puţin şi... aşa! Ai chiar talent la urcatul pe ghidon.

încep să mă simt nesigură, mai ales când Luis se porneşte să pedaleze.

— Oh, Doamne, o să murim, şoptesc fără să vreau şi închid ochii.
Dar apoi Luis îşi propteşte bărbia pe umărul meu, iar vântul îmi adie peste faţă, şi mă gândesc că nu-i cel mai îngrozitor fel în care poţi muri.
E un ciclist rapid, dar atent, şi nu se abate de pe pista pentru biciclete din centrul oraşului. într-un final, încetineşte şi spune:
— Ţine-te bine, o să oprim.
Văd în faţa noastră o poartă de metal şi o plăcuţă de

lemn pe care scrie Bayview Arboretum. Grădina Botanică a oraşului nostru. Coborârea mea de pe ghidon este complet lipsită de graţie, dar Luis pare să nu observe, preocupat să lege bicicleta cu lanţul de un stâlp.

— Ce părere ai? Mă gândeam să ne plimbăm pe aici un pic, spune el şi scoate o sticlă cu apă, din care goleşte jumătate dintr-o sorbitură.

— E perfect. Nu vin prea des.

Pornim pe o alee cu pietriş, care are de-o parte şi de alta cireşi pe cale să înflorească.
— îmi place mult aici, spune Luis, ţinând mâna streaşină la ochi, căci soarele de amiază străluceşte puternic. E foarte linişte. Vin mereu în grădină când am nevoie să reflectez la ceva.
Trag cu ochiul la el. Piele bronzată, muşchi bine definiţi, zâmbet cuceritor. Nu mi l-am imaginat pe Luis niciodată ca pe o persoană

care se retrage într-un loc liniştit să reflecteze.
— La ce reflectezi?
— Păi, ştii tu, lucruri adânci despre condiţia umană şi starea în care se află universul. Am genul ăsta de preocupări tot timpul. Mă rog, mai puţin acum. Dar dacă îmi dai răgaz un minut...
Zâmbesc, e imposibil să n-o faci.
— Şi atunci când nu contempli o criză existenţială? La ce lucruri prozaice te gândeşti?

— Să-mi rezolv cu brio problemele şi sarcinile, spune el repede. Am o grămadă de cursuri semestrul ăsta, plus unele suplimentare, pentru că încerc să-mi dau licenţa mai devreme. Muncesc între douăzeci şi treizeci de ore pe săptămână la Contigo, în funcţie de cât de mult ajutor au nevoie părinţii mei într-o perioadă sau alta. Mai joc şi baseball din când în când. încerc să pun bazele unei ligi sportive alături de colegii mei, dar suntem abia la

început. Mă implic şi la Liga de Juniori, să-i ajut pe fraţii mei. Totul merge OK, dar sunt multe de făcut în acelaşi timp. Uneori încurc planurile, uit unde ar trebui să fiu, ştii?
Nu, chiar nu ştiu. Când Luis era în liceu, aveam senzaţia că tot ce face e să joace diferite sporturi şi să meargă la petreceri.
— Nu aveam idee că ai atâtea pe cap, spun.
îmi aruncă o privire în timp ce ne îndreptăm spre o grădină cu trandafiri. Mulţi

se pregătesc să înflorească, sunt îmbobociţi, iar câţiva deja s-au grăbit şi şi-au desfăcut petalele.

— E un mod politicos de a spune că mă credeai doar genul sportiv şi fără prea multă minte?

— Sigur că nu!

îmi fixez privirea pe trandafiri, ca să nu fiu nevoită să mă uit la el, pentru că exact aşa credeam. Credeam că e un tip OK după standardele celor din categoria lui - şi am apreciat când i-a luat

apărarea lui Cooper... dar nu prea multe în afară de asta. Bine, şi mai credeam că e superb, evident. Mereu a fost aşa. Acum îmi dezvăluie şi partea lui mai profundă, dincolo de asta, şi sincer mi se pare nedrept. Nu-i ca şi cum aveam nevoie acum să mi se pună pata şi mai tare.

— Doar că nu-mi imaginam că ţi-ai făcut aşa multe planuri de viitor. Sunt impresionată.

— Să ştii că nu chiar. Doar fac lucruri care îmi

plac şi văd din mers încotro se îndreaptă totul.
— Faci să sune ca şi cum ar fi simplu, spun.
— Dar tu? La ce te gândeşti în cea mai mare parte a timpului?
În ultima vreme? La tine.
— La fundamentele filosofice ale civilizaţiei vestice, logic.
— Logic. E de la sine înţeles. Şi altceva?
La moarte.
De abia mă abţin să nu o spun. încearcă să nu duci

conversaţia pe o pantă morbidă, Maeve.

Dacă o chestie oribilă despre mine urmează să fie făcută cunoscută colegilor mei în... două ore Şi cinci minute.

Dumnezeule. îmi dau seama, dintr-odată, că Luis a fost complet sincer cu mine, iar eu nu-i pot spune nici măcar o singură chestie adevărată şi relevantă despre mine. Sunt un pachet de secrete şi îndoieli.

— Nu e o întrebare capcană, spune el şi realizez

că am tăcut tot drumul cât ne-am plimbat prin grădina cu trandafiri.
Acum am ajuns într-o poieniţă cu flori de câmp, colorate sălbatic. Şi încă nu i-am răspuns la întrebare.
— Poţi spune orice. La muzică, meme cu pisici, Harry Potter, empanadas. La mine, spune şi îmi rânjeşte.
Stomacul îmi tresaltă, dar încerc să-l ignor.
— Gata, m-ai prins. Mă întrebam de câte flori aş avea nevoie ca să-ţi scriu

numele cu ele pe peluza mea.

— Cincisprezece, spune el, repede. Ce? Se întâmplă tot timpul. Aşa de des, încât grădinarii nici nu mă mai lasă aici când înfloresc frumuseţile astea.

— Tienes el ego por las nubes, Luis, îi spun, iar el zâmbeşte.

îmi atinge mâna cu braţul, atât de neaşteptat încât nu am idee dacă intenţionat sau nu.

— Ştii, am fost la un pas să te invit să ieşim împreună anul trecut, spune.
Simt o căldură bruscă în tot trupul şi nu sunt încă sigură dacă am auzit
bine.
— Dar Coop nu prea era de acord, zice el.
Pulsul mi se accelerează.
— Cooper?!
Izbucnesc, fără să-mi dau seama. Ce naiba? Viaţa mea amoroasă, lipsa ei, de fapt, nu e deloc treaba lui Cooper.
— De ce?, întreb.
Luis râde.

— Voia doar să te protejeze. Nu era prea încântat de trecutul meu, în privinţa fetelor cu care am ieşit. Şi nu mă credea când spuneam că vreau să mă schimb şi să am o relaţie serioasă.

Ne oprim la marginea poieniţei cu flori multicolore şi Luis mă priveşte.

— Dar chiar vorbeam serios.

Respiraţia îmi devine neregulată. Ce înseamnă asta, mai exact? L-aş putea întreba. E o întrebare

normală, mai ales că el a deschis discuţia. Sau mai bine să spun ce-mi trece acum prin minte? *Mi-aş fi dorit ca tu să fi ignorat sfatul lui Cooper. Vrei să încerci acum?* în loc de asta, mă forţez să râd şi spun:

— Păi, îl ştii pe Cooper. El vrea mereu să fie tăticul tuturor, cel care ştie cel mai bine ce au nevoie şi ce nu.

Luis îşi bagă mâinile în buzunare.

— Mda. Cred că aşa e.

I se citeşte o uşoară dezamăgire în voce.

Pe când eram mai mică, Bronwyn îmi spunea că fac pasiuni pentru băieţi la care e imposibil să ajungi pentru că aşa nu risc nimic. *îţi place doar să visezi, nu şi realitatea,* îmi spunea. Eu îmi dădeam ochii peste cap, fiindcă nu era ca şi cum ea avea un iubit pe atunci. Dar poate că avea dreptate.

— Păi, mersi că m-ai adus aici. Ai avut dreptate, chiar m-a ajutat. Aveam nevoie.

— Oricând, spune Luis, dar pare deja detaşat, rece.

Mă loveşte certitudinea că, dacă ar fi existat vreo şansă să se întâmple ceva între noi, acum am ratat-o definitiv.

După cină, sunt neliniştită, nu-mi găsesc locul. Acum sunt trei chestii pe lista cu subiecte la care nu suport să mă gândesc. Sângerările şi vânătăile pe de o parte, jocul Adevăr sau Provocare căruia îi va expira termenul limită în cincisprezece minute, şi ultimul - faptul că sunt laşă din punct de vedere al

gestionării sentimentelor. Dacă nu fac ceva care să fie cât de cât productiv, o să-mi ies din minţi. Aşa că îmi iau căştile, mă cocoţ pe locul meu de pe pervazul ferestrei şi îl sun pe Knox.

—Ai vreun motiv pentru care foloseşti tehnologie audio?, mă întâmpină el în loc de un banal salut. E un mod ciudat de comunicare. Fără emoticoane şi fără să verifici dacă ai tastat corect.

—Mă bucur şi eu să te aud, Knox, spun, sec. Scuze, dar sunt la laptop şi aveam

nevoie să-mi ţin mâinile libere, de asta am sunat. Dar poţi să laşi conversaţia să stagneze oricând vrei, nu-i problemă.

Tastez pe Google nişte termeni de căutare, apoi adaug:

— Te-ai întrebat cum poate cineva să interzică să-i apară numărul de telefon într-un mesaj dat de altcineva?

— E o întrebare retorică sau urmează să-mi zici răspunsul?

— Caut asta chiar acum. Uite, aparent sunt trei moduri, aşa spune wikiHow.
— Eşti convinsă că wikiHow e o autoritate în domeniu?
— Măcar e un punct de pornire.
îmi dreg vocea. Să fiu sinceră, mă simt ruşinată că în urmă cu un an jumate intram în admin-ul site-ului lui Simon ca să adun dovezi pe care poliţia le ratase, iar acum? Caut pe wikiHow, ca toţi profanii. Dar îmi doresc să mă fi priceput la tehnologie pe cât de bine mă

pricep la computere şi internet.
— Aparent, poţi folosi o aplicaţie, un site care dă mesaje sau o adresă de email.
— Şi asta cum te ajută?
— Sunt chestiile de bază. întrebarea mai importantă e cum poţi afla un număr de telefon care a trimis un mesaj anonim?
Mă încrunt la ecran.
— Ufff, primul rezultat de pe Google e vechi de trei ani. Nu e un semn bun.

Knox tace câteva secunde, apoi spune:

— Maeve, dacă îţi faci griji legate de joc şi de Necunoscut, poate ar trebui să-i dai mesaj că alegi Provocare. Alea sunt inofensive.

— Când Jules l-a sărutat pe Nate nu a fost ceva chiar inofensiv.

— Adevărat, recunoaşte Knox. Dar putea fi, în circumstanţe diferite. Dacă relaţia lui Nate cu Bronwyn ar fi fost pe un teren stabil, ea nu s-ar fi supărat aşa de

tare, sau oricum nu s-ar fi supărat pe Nate. Sau Jules putea alege pe altcineva şi să pară mai mult un gest amical, superficial. Ca un pupat pe obraz. Sau poate asta ar fi fost o încălcare a regulilor jocului, nu ştiu.
O fereastră mi se deschide pe laptop şi mă opresc din ce fac. E o alertă PingMe. *Website-ul pe care-l urmăreşti are un update.* Le-am primit des pentru *Răzbunarea e a mea,* atât pe telefon, cât şi pe laptop, iar acum încep să regret că mi-

am pus notificările. Nu e nimic util, doar multă energie negativă şi frustrare. Măcar Jellyfish pare să se mai fi calmat. Oricum, deschid un nou browser şi tastez adresa forumului.
De data asta, sunt mai multe mesaje de la o persoană care îşi spune Darkestmind - e acelaşi care mi-a trezit interesul prima dată când am intrat aici. Cel care l-a menţionat pe Simon. Şi liceul nostru.

— Knox. Darkestmind postează din nou.
— Ce? Cine face ce?
— Pe forumul ăla cu răzbunarea, spun, iar Knox oftează de partea cealaltă.
— încă mai urmăreşti forumul ăla?
— Şttt, stai că acum citesc.
Salutări tuturor celor din rândurile noastre care au DUS LUCRURILE PÂNĂ LA CAPĂT
săptămâna asta.
Şi prin noi mă refer la Bayview2020 şi cu mine.
Un sfat pentru cei neiniţiaţi: nu vă puneţi cu noi.
— Vorbeşte despre Bayview din nou, îl informez

pe Knox. De fapt, mai precis, despre o persoană care are Bayview în nickname. Pariez că e cineva care merge la şcoala noastră.

— Sau - mă rog, e doar o bănuială - poate e un fan al lui Simon şi foloseşte numele ăsta tocmai din admiraţie pentru Simon. Pentru că se află pe un forum dedicat lui Simon, în mod ciudat şi inexplicabil, spune Knox. Fac un screenshot postărilor înainte să apăs pe Refresh.

— Cumva eşti sarcastic?

Nu mă surprinde că Knox nu mă ia în serios. Nici Bronwyn nu m-a luat, până ce investigaţiile mele au ajuns de renume naţional, la *Mikhail Powers Investighează.*

— Foarte.

Când pagina se reîncarcă, scot un ţipăt triumfător, atât de tare, încât bietul Knox scoate un *auu* la celălalt capăt de linie.

— AHA! Ştiam eu! Darkestmind a postat o chestie, ia ascultă: *Mereu mi- am dorit să-l întrec pe*

Simon, Şi cred că am făcut-o. Mai mult, în curând. Tic-tac. Tic, tac, la naiba, Knox! Este exact ce spune Necunoscutul când se pregăteşte să ne trimită noutăţi despre joc. E aceeaşi persoană!

— Bine, recunosc că devine interesant, spune Knox. Dar ar putea fi totuşi o coincidenţă.

— în niciun caz. Nu există coincidenţe când vine vorba despre genul ăsta de chestii. L-a menţionat şi pe Simon. E tipul nostru.

— Minunat. Şi acum ce e de făcut? Cum afli cine e acest Darkestmind de fapt? Entuziasmul meu se temperează.

— Păi... ar trebui să existe şi o etapă a doua. O să mă gândesc la ea... mai târziu.

Vocea lui Knox se estompează, ca şi cum s-ar fi îndepărtat de telefon.

— Da, scuze, vin imediat, spune, apoi vocea lui se apropie din nou. Trebuie să fug. Sunt la muncă.

— La muncă?, întreb mirată. Dar nu ai repetiţii pentru piesă în seara asta?
— Ba da, dar am tras chiulul - se întâmplă multe acum la *Până la proba contrară* şi au nevoie de mine. Uite, Maeve, e aproape şase, aşa că... dacă vrei să trimiţi *Provocare,* acum e momentul.
— Sub nicio formă. Ţi-am spus, nu am nicio intenţie să particip la jocul lor.
în timp ce-i răspund, trag cu ochiul la ceas. Mai e un minut.

Nu-mi dau seama dacă oftatul lui Knox e de resemnare sau de frustrare. Bine. Dar să nu zici că nu te-am prevenit

.Capitolul unsprezece

Phoebe

Marţ, 3 martie

Emma, regina punctualităţii, de data asta întârzie.

O aştept de cinci minute lângă dulapul ei după ce s-a sunat de ieşire, dar nu se vede pe nicăieri. Ar trebui să mergem împreună la concursul de gramatică şi vocabular la care participă

Owen - să facem front comun, pentru ca mama să nu se prindă că noi două nu ne vorbim. încep să am sentimentul că sora mea mi-a tras clapa.
Mai aştept două minute, îmi spun. Apoi îmi văd de treaba mea şi o las baltă.
Mă mut vreo doi paşi în dreapta, să citesc ce mai scrie la avizier, dacă tot aştept. *Fii acel gen de persoană care îi face pe ceilalţi să se simtă ca şi cum ar fi cineva,* e notat pe un poster, iar un elev a tăiat

Cineva şi a scris *De căcat* dedesubt.
Bravo, Bayview, măcar nu te contrazici.
Cineva mă loveşte cu umărul.
— Scuze, spune Monica Hill.
Poartă uniforma de majoretă, iar părul ei blond platinat e strâns la spate cu o panglică mov cu alb.
— Verifici anunţurile? E foarte tare că tu şi Emma începeţi o afacere împreună.
— Nu începem nimic, spun eu, tăios.

Nu am idee despre ce vorbeşte, dar nici nu contează. Monica e în gaşcă cu Sean şi Brandon, aşa că tentativa asta falsă de prietenie nu mă convinge, în plus, de săptămâni bune încearcă să mi-o fure pe cea mai bună prietenă a mea. A şi reuşit, se pare, din moment ce Jules i-a spus ei despre Provocare şi nu mie. Buzele Monicăi se rotunjesc într-un zâmbet.

— Flyerul tău spune altceva.

Se întinde peste mine şi îmi arată la avizier o hârtie albastră pe care scrie *Meditaţii cu Emma Lawton.* Sora mea le-a împrăştiat peste tot prin şcoală, cu numărul ei de telefon şi o listă de materii: matematică, chimie, biologie, spaniolă. Dar, pe ăsta, mai scrie şi altceva.
Sex în trei (ofertă specială cu Phoebe Lawton)
Contactaţi-ne pe Instagram!
înghit în sec şi mă uit la pagina mea de Instagram, trecută acolo. Răzbunare din

partea lui Brandon, îmi spun, fiindcă l-am dat afară din apartament săptămâna trecută. Nemernicul ăla. Nu-i voi da însă Monicăi satisfacţie şi nu voi avea o reacţie de furie. Orice spun acum sau fac va ajunge direct la urechile lui Brandon.

— Nu trebuie să fii la meci?

O mână se întinde pe la spatele meu şi smulge flyerul de pe perete.

Mă întorc şi o văd pe Emma, cu faţa aparent calmă, mototolind în palmă anunţul.

— Scuză-mă, îi spune ea Monicăi, care rânjeşte cu superioritate. Eşti cam un gunoi. Vreau să zic, blochezi gunoiul.
în spatele Monicăi e într-adevăr coşul de gunoi, iar Emma o dă la o parte şi aruncă acolo hârtia. Perfect calmă, îmi spune:
— Scuze că am întârziat. Am avut câteva întrebări pentru domnul Bose după ora de istorie. Eşti gata să mergem?
— Gata.

O urmez de-a lungul coridorului, aproape alergând ca să ţin pasul cu ea. Mintea îmi rulează la foc continuu. Oare asta înseamnă că Emma m-a iertat? Sau măcar că nu mă mai urăşte la fel de tare?

— Mulţumesc, îi spun.

Emma îmi aruncă o privire care nu e chiar prietenoasă, dar nici furioasă.

— Unii oameni duc lucrurile mult prea departe, spune. Există limite. *Trebuie* să existe limite.

Sala de festivităţi de la Şcoala Generală Granger e exact aşa cum o ţineam minte: înghesuită, foarte luminată, aproape ţipătoare şi mirosind puţin a mucegai şi a creioane ascuţite obsesiv. Prima jumătate a sălii e ocupată de scaune capitonate şi o observ pe mama făcându-ne cu mâna energic mie şi Emmei. O draperie e trasă într-o parte şi alta a scenei şi o femeie între două vârste, cu un cardigan larg şi o fustă până

la genunchi, apare şi ne anunţă:
— începem în numai câteva minute.
Nimeni nu-i dă atenţie. Mama ne tot face cu mâna până ce suntem practic la doi paşi de ea, apoi îşi ridică haina şi geanta, eliberând scaunele pe care le ţinuse ocupate pentru noi.
— La fix aţi ajuns, spune ea.
Arată drăguţ astăzi, cu părul ei închis la culoare lăsat liber dintr-o eşarfa cu motive de toamnă, care îi face pielea măslinie să

strălucească. Apariţia ei îmi îmbunătăţeşte starea de spirit, pentru că-mi aminteşte cum era mama pe când eu mergeam la şcoala asta: mereu cel mai bine îmbrăcat părinte de la toate festivităţile. Mama are un stil al ei, care i se potriveşte natural, dar nu prea a făcut eforturi să se aranjeze de când a murit tata. Să îi sprijine pe Ashton şi Eli cu nunta se pare că a ajutat-o mult cu starea ei psihică. O trage pe Emma de mânecă şi spune:

— Aş avea nevoie de sfatul tău cu o chestie legată de nuntă.
Mama şi Emma îşi apropie capetele şi încep să discute, iar eu îmi scot telefonul. Emma chiar a vorbit cu mine în maşină, pe drumul până aici, şi nu am vrut să stric momentul verificându-mi Instagramul. Dar trebuie să văd dacă au apărut mizerii pe acolo.
Ecranul îmi e inundat de notificări, imediat ce deschid telefonul. Aşadar, multe mizerii.

Ultima mea postare a fost un selfie de la muncă, care făcuse douăzeci de comentarii. Acum văd sub el minim vreo sută.
îl citesc doar pe primul.
Da buna trece-mape lista cu sex în 3 te rog.
— Bine aţi venit la concursul anual pentru elevii de la Şcoala Primară Granger!
Inima îmi bate deja să-mi spargă pieptul, iar vocea care se aude pe neaşteptate din difuzoare îmi creşte pulsul cu încă o bătaie. E

aceeaşi femeie de mai devreme. Zece copii, printre care şi Owen, sunt aşezaţi în linie dreaptă în spatele ei.

— Lăsaţi-mă să vi-i prezint pe elevii care vă vor uimi astăzi cu setul lor impresionant de cunoştinţe. Primul participant la concurs este Owen Lawton!

Aplaud frenetic până ce directoarea trece la următorul elev, apoi îmi întorc atenţia asupra telefonului. E ca şi cum am tras de un bandaj, şi acum nu mă pot abţine să mă uit

înăuntru. îmi schimb setările Instagramului şi îl transform în cont privat, chestie pe care ar fi trebuit s-o fac în urmă cu o săptămână, şi mă mai uit la cererile de mesaje. Secţiunea e plină de tipi necunoscuţi care mă roagă să îi *meditez.* Unii doar lasă un număr de mobil şi atât. Oare chestia asta funcţionează vreodată? Vreo fată, în toată istoria universului, i-a răspuns vreunui tip doar pentru că el şi-a lăsat numărul de mobil

în DM-urile ei? Sunt pe cale să apăs Decline AII şi să le şterg definitiv, când un nume îmi atrage atenţia.

DerekculpepperOl Bună, sunt Derek. Speram...

Doar atât pot vedea fără să dau click pe mesaj. Ce naiba vrea fostul Emmei? Nu am mai vorbit din noaptea aia, din spălătoria lui Jules. Nu am făcut schimb de numere de telefon, altfel nu ar bântui acum prin profilul meu de Instagram. Dacă vrea să-şi ceară scuze că a

ciripit cuiva despre noi, nu-mi pasă. Prea târziu.

Totuşi, curiozitatea mă învinge.

Bună, sunt Derek. Speram să vorbim cândva. îmi poţi da un mesaj?

Mi-a lăsat şi un număr de telefon.

Ei bine, asta ridică mai multe întrebări decât răspunsuri.

îmi pun mâna peste ecran, ca să nu vadă Emma ce fac, şi analizez profilul lui Derek. Pur şi simplu nu are niciun selfie. Tot feed-ul lui

de Instagram e plin de poze cu mâncare sau cu câinele lui. Cine naiba face asta? Nici măcar nu arată rău sau ceva, mai degrabă banal.

Emma tuşeşte încet, şi trag cu ochiul la ea. Mai degrabă mi-aş tăia o mână şi m-aş bate cu ea în cap decât să mai vorbesc vreodată cu Derek Culpepper, şi sunt convinsă că Emma simte şi ea la fel. Dintre noi trei, Derek e singurul care vrea să reiniţieze o comunicare, şi adevărul e că nimănui nu-i pasă de ce vrea el.

— Acum, să începem cu primul cuvânt al zilei, pentru Owen Lawton. Owen, spune-ne cum se scrie pe litere *bizar,* te rugăm!

Ridic ochii fix la timp ca să-l surprind pe Owen râzând fericit în direcţia mea, şi ridicând degetul mare, un pic timid şi nesigur. îmi las telefonul deoparte şi încerc să-i zâmbesc şi eu.

Câteva ore mai târziu, mama e la întâlnirea cu planificatorii de nunţi de la Golden Rings, iar eu şi Emma suntem în camera

noastră. Sunt întinsă pe pat, cu un manual în braţe, iar Emma e la birou, cu căştile în urechi. Capul i se mişcă în ritmul muzicii. Nu ne vorbim, dar atmosfera nu mai e la fel de încordată ca în ultimele zile.
Se aude o bătaie în uşă şi Owen îşi strecoară capul înăuntru.
— Bună, zic eu, ridicându-mă. Felicitări din nou, deşteptăciune.
— Mersi, spune el cu modestie, iar Emma îşi scoate căştile. Dar n-a fost

chiar un concurs. Nimeni din şcoala aia nu prea scrie corect.

— Alex Chen a fost totuşi un concurent pe cinste, zice Emma.

Owen nu e aşa convins.

— E de aşteptat ca o persoană care a ajuns deja într-a opta să ştie să scrie corect *paralel,* totuşi.

Phoebe, am uitat să-ţi spun. Are ochelarii plini de pete, aşa că i-i scot şi-i şterg cu tricoul meu. Ochii lui arată ciudat fără ochelari. Parcă le-ar lipsi ceva.

— Trebuie să-l inviţi pe la noi pe amicul tău, Knox şi nu ştiu mai cum.
— Trebuie să ce?
Clipesc, surprinsă, apoi îi dau ochelarii. Şi-i aşază strâmb pe nas.
— De unde îl ştii tu pe Knox?
— L-am întâlnit la Café Contigo. Joacă *Bounty Warsl,* spune Owen, şi pare că-i singura explicaţie pe care are de gând să mi-o ofere.
Emma ridică o sprânceană.
— Tu şi Knox Myers sunteţi prieteni?

— Prin alianţă, spun eu.
Sora mea dă din cap, aprobator.
— Pare un tip de treabă.
— Chiar e, spun şi mă întorc spre Owen. De ce vrei să-l invit pe Knox pe aici?
— Ca să ne jucăm Bounty Wars. Am vorbit despre asta la Café Contigo, îmi explică Owen, şi acum povestea începe să capete sens. Fratele meu nu reuşeşte să interpreteze prea bine obişnuinţele sociale. Probabil că Knox era doar amabil, l-o fi întrebat pe

Owen care e jocul lui preferat în timp ce stătea la coadă să ridice o comandă. Nu-l cunosc pe Knox prea bine, dar pare genul acela de băiat pe care părinţii îl adoră fiindcă este amabil cu bătrânii şi copiii. Politicos, ordonat, un tip care nu prezintă vreun pericol.
Am fost confuză când el şi Maeve au ieşit împreună, în urmă cu ceva vreme, pentru că formau un cuplu tare ciudat. Ea are acea frumuseţe subtilă care poate trece neobservată, pentru ca

mai apoi să te întrebi cum naiba ai ratat-o. Poate datorită ochilor - nu am mai văzut acea nuanţă de miere densă la nimeni altcineva. Sau felul în care pluteşte prin liceu, cu un soi de nepăsare autentică, de parcă nu ar avea grijile noastre, ale celorlalţi. Nu e de mirare că Luis Santos nu-şi poate lua ochii de la ea. Pe *ei* îi pot vedea împreună. Se potrivesc.

E un mod superficial de a vedea oamenii, dar nu

înseamnă că e mai puţin adevărat.
Totuşi, şi Knox are potenţial. Să mai facă muşchi, să se tundă diferit şi mai ales să dobândească încredere în sine. Apoi, şi Knox Myers ar putea frânge nişte inimi.
Dar nu chiar acum.
Owen încă mai aşteaptă să-i dau un răspuns.
— Eu şi Knox nu suntem neapărat genul ăla de prieteni care să meargă în vizită unul la celălalt, îi spun.

Buza lui de jos se ţuguie, aşa cum face mereu când e dezamăgit.

— Păi de ce? Pe *Brandon* l-ai lăsat să vină.

Mi se strânge inima când îmi amintesc scena din hol, Brandon ţintuindu- mă împotriva voinţei mele şi sărutându-mă.

— Asta nu e ce...

— Brandon *Weberi*

Vocea Emmei atinge pragul de sus.

— Ciudatul ăla a fost în apartamentul nostru? De ce?

O, Doamne. Te-ai cuplat cu el?

— Putem să nu facem asta acum?, întreb, arătând spre Owen.

Dar faţa Emmei a devenit deja roşie şi iritată, ceea ce este mereu un semn rău. îşi smulge din urechi căştile şi se ridică de pe scaun, trecând în forţă pe lângă mine, de parcă s-ar pregăti să mă apuce de unde stau şi să mă azvârle pe pat. Sau de perete. Aproape tresar, speriată.

— Iisuse, Phoebe. Eşti aşa o idioată. Brandon Weber e un gunoi căruia nu-i pasă de nimeni în afară de el însuşi. Ştii asta, nu?
O privesc, rănită şi confuză. Credeam că am trecut peste scandalul cu Derek, iar acum e supărată pe mine din cauza lui Brandon? Oare ea...? Oh, Doamne, sper că nu.
— Ai avut cumva şi tu o relaţie cu Brandon?, izbucnesc.
Emma rămâne cu gura căscată.

— Vorbeşti serios? N-aş sta niciodată în preajma unuia ca el. Chiar poţi să te gândeşti că... De fapt, ştii ce, asta e problema ta - tu nu gândeşti niciodată. Tu doar acţionezi. Faci mereu ceea ce-ţi vine pe moment.
Merge până la birou şi îşi strânge caietele.
— Mă duc la bibliotecă. M-aş duce oriunde ca să scap din gaura asta de năpârci.
Trânteşte uşa în urma ei, iar Owen priveşte în gol după ce Emma iese.

— O să vă împăcaţi vreodată?, mă întreabă. Sunt prea obosită ca să mă prefac că nu pricep despre ce vorbeşte.
— în cele din urmă, da. Probabil.
Owen se aşază cu picioarele cruciş, direct pe podea.
— Totul s-a dus naibii, aşa e? Familia noastră. S-a întâmplat după moartea lui tata.
— Owen, ba nu-i aşa!
Mă aşez lângă el, îl iau în braţe şi îl trag spre mine, dar el stă ţeapăn, încordat.

Mă doare corpul când îmi dau seama ce mult a trecut de când mi- am îmbrăţişat fratele ultima dată. Sau sora.

— Sigur că nu s-a dus totul naibii. Suntem bine. Eu şi Emma doar trecem printr-o perioadă mai ciudată.

Când spun vorbele astea ştiu că ele înseamnă prea puţin şi vin prea târziu. Ar fi trebuit să-l consolez pe Owen în toţi aceşti trei ani, nu doar în ultimele trei minute.

Owen se desprinde din braţele mele şi se ridică în picioare.
— Nu mai sunt un copil, Phoebe. Ştiu când mă minţi.
Deschide uşa şi se strecoară afară, lăsând-o să se închidă încet, nu cum a facut-o Emma, dar totuşi cu un gest la fel de dramatic.
Mă trântesc pe pat şi mă uit la ceasul de pe perete. Cum de este abia ora şapte? Ziua asta parcă durează de o eternitate.
De sub pătura mea se aude un ţiuit, semn că am primit

un mesaj. Mă rostogolesc şi dibui după telefon, apoi îl apropii de faţă ca să văd despre ce e vorba.
Necunoscut: Nţţţ niciun răspuns de la ultimul nostru jucător.
Asta înseamnă pierdere prin abandon, Maeve Rojas.
Acum e rândul meu să dezvălui un secret de-al tău, în stilul Despre Asta.
Ochii mi se măresc.
Maeve nu mi-a spus că a fost aleasă, deşi am petrecut mult timp împreună la şcoală zilele astea. Fata aia e

de-a dreptul rezervată când vine vorba despre intimitatea ei.
Totuşi, nu cred că are de ce să-şi facă prea multe griji. Maeve nu e plină de secrete stânjenitoare, cum sunt eu. Necunoscutul probabil că doar va resuscita vechea poveste în care ea a vomitat la o petrecere a echipei de baschet pe când era într-a nouă. Sau poate va fi despre pasiunea ei pentru Luis, deşi aia e atât de evidentă încât nici nu se pune ca fiind un secret. în orice caz, mi-aş

dori ca mesajul să fie trimis cât mai repede, ca să nu mă mai obsedeze jocul ăsta prostesc.
Şi apoi chiar vine.
Ultima bârfa a Necunoscutului îmi acaparează ecranul. Clipesc de cinci sau şase ori şi tot nu pot să cred ce citesc.
Nu.
Nu.
Oh, la naiba, nu.
Mesajele de răspuns încep să curgă. *OMG, ceea???* De abia pot ţine pasul cu ele.
Formez numărul lui Maeve,

dar nu-mi răspunde. Nu sunt surprinsă.
în momentul ăsta, e un alt telefon urgent pe care ar trebui să-l dea

.Capitolul doisprezece

Knox

Marţ, 3 martie

Tipul din King's Landing transpiră de mama focului. Se fâţâie pe scaun, se scarpină, îşi freacă maxilarul în timp ce poartă o conversaţie cu Sandeep în sala de conferinţe.

— E ciudat cât de vinovaţi pot părea uneori şi oamenii

care n-au făcut nimic rău, îi spun lui Bethany Okonjo, o studentă la drept care îşi face stagiatura la *Până la proba contrară.*

Stăm la o masă chiar lângă încăperea pentru conferinţe şi facem un colaj cu ştirile despre cazul D'Agostino. Bethany ridică din umeri şi se întinde spre sertar, să scoată mai multe cleme de prins foile.

— E valabil şi invers, nu? Unii oameni vinovaţi par inocenţi ca nişte bebeluşi.

Ca de exemplu amicul nostru de aici.

îmi arată un articol amplu despre poliţistul Cari D'Agostino, îmbrăcat în uniformă, rânjind fără griji. îşi ţine braţul pe după umerii unui puşti de liceu, care are o diplomă în mână.

— Interesant cum au folosit poza asta, care sensibilizează cititorii, şi nu portretul standard care i-a fost făcut la arestare, spune ea, dându-şi cozile împletite pe spate. Cei cărora le-a înscenat toate nebuniile alea

nu au primit tratamentul ăsta cu mănuşi când au fost săltaţi. Şi ei mai erau şi nevinovaţi.

Mă uit la cuvintele de sub pază.

Cu o săptămână înainte să fie arestat, poliţistul Cari D'Agostino a înmânat diplome studenţilor de la Facultatea de Stat din San Diego, pentru merite deosebite în comunitate.

—Nu m-am gândit în felul ăsta până acum, spun. Dar ai dreptate. Vor să scoată în evidenţă cât de minunat a

fost tipul până a intrat, ups, într-un scandal major. Ca şi cum a fost un accident că le-a înscenat chestii grave unor oameni nevinovaţi. Şaptesprezece oameni.

Adaug articolul în teancul meu şi mă uit la ceasul de pe peretele învecinat cu sala de conferinţe. Este aproape şapte seara. Nu am rămas niciodată aici până la ora asta, dar îmi dau seama acum că probabil eram singura persoană care chiar pleca la încheierea oficială a programului - biroul încă

freamătă, fiecare masă e ocupată şi peste tot sunt aruncate cutii goale de pizza, doze de Coca Cola.

— La fel s-a întâmplat şi cu colegii tăi de şcoală, anul trecut. îl mai ţii minte pe Jake Riordan?, mă întreabă Bethany.

Ca şi cum aş fi putut să uit...

— *Starul sportiv a fost implicat în cazul Simon Kelleher,* spune Bethany, mimând tonul unui crainic TV. Implicat în sensul că a vrut să-şi ucidă iubita. Genul ăla de implicare.

— Da, chiar a fost o mizerie, recunosc eu.
Bethany pufneşte pe nas.
— Sistemul de justiţie funcţionează diferit pentru tine dacă eşti alb, bărbat, înstărit şi mai arăţi şi bine, spune ea şi îmi întinde ultima felie de pizza. E bine să ştii, în caz că o să vrei şi tu vreodată să te reconverteşti în criminal.
Felia de pizza e rece şi nici nu-mi vine să muşc din ea.
— Eu am doar două din atributele alea.

— Nu te vinde aşa ieftin, puştiule.
Eli trece pe lângă mine şi agită în aer un telefon cu o husă familiară.
— Knox. Ăsta e al tău, nu? L-ai lăsat lângă imprimantă. Te sună Maeve.
Se uită la ecran.
— Te suna, de fapt. Ai ratat apelul.
Mă miram eu că telefonul meu nu dă niciun semn…
— Scuze, spun şi îl iau din mâna lui.
Văd că am primit o mulţime de mesaje, dar îl las pe

marginea biroului meu, ca şi cum aş fi un angajat profesionist ce nu are timp să citească bârfele din liceu. Până la urmă, Eli mi-a reţinut numele, iar acum îmi dă treburi mai interesante de făcut. Nu vreau să-i fac o impresie proastă şi să par în faţa lui un adolescent obsedat de telefon. Deşi... cam sunt.

— Ai nevoie de ceva?, îl întreb.

Eli îşi trece o mână prin părul proaspăt scurtat.

— Am nevoie doar să te duci acasâ. Există legi împotriva exploatării minorilor, cel puţin aşa îmi tot spune Sandeep, şi probabil că le încălcăm chiar acum. Mai ales din moment ce nu te plătim. în orice caz, sun-o pe Maeve şi şterge-o de aici, bine? Tot restul mai poate aştepta până mâine. Bethany, poţi să vii să revizuim împreună agenda pentru tribunal de săptămâna viitoare?
— Da, sigur. Să mergem în Winterfell?

Eli îşi dă ochii peste cap. N-o să se obişnuiască niciodată cu numele astea.

— Bine.

După ce ei doi pleacă, arunc un ochi spre telefon. Chiar urăsc să sun, dar dacă Maeve e la laptop, nu poate să-mi dea mesaje. Apăs numele ei şi răspunde de la primul apel.

— Of, slavă Domnului, spune ea, agitată. Mi-era teamă că n-o să mă suni. Tipul transpirat se tot învârte în jurul lui Sandeep,

în sala de conferinţe, distrăgându-mi atenţia.
— De ce să nu te sun? Glumeam când spuneam că sunt alergic la vorbitul la telefon. Mă rog, glumeam în cea mai mare parte.
Se lasă tăcerea şi am pentru moment senzaţia că s-a întrerupt convorbirea.
— Maeve? Mai eşti acolo?
— Ăăă, da. Ce faci acum?
— Sunt la muncă, dar o să plec curând.
— Ah. Bine. Ai... ţi-ai verificat telefonul?

— Nu, l-am lăsat în altă cameră vreo oră, din greşeală. Care-i treaba? Mă uit din nou la ceasul de pe perete şi abia atunci îmi dau seama.

— Rahat. Mesajul tău de la Adevăr sau Provocare. L-ai primit deja? Ce spune? Eşti bine?

— Oh, Doamne, spune Maeve. îmi pare rău, Knox. îmi pare atât de rău.

— Ce? Maeve, începi să mă sperii. Cumva *plângi?* Chiar plânge.

— Păi, cred că... Uite, o să-ţi citesc mesajul primit de la Necunoscut, pentru că nu vreau să fii nevoit să citeşti şi comentariile ca să ajungi până la el. Pentru că sunt stupide şi fără sens, ca de obicei. Dar înainte să ţi-l citesc, vreau să ştii că nu am spus eu asta, bine? Nu chiar cu acele cuvinte. Nu aş face-o. Mi-am stors creierii şi nu-mi amintesc decât un singur moment în care am spus ceva asemănător, dar, îţi jur, era mult mai nuanţat de atât. I-am spus-o lui

Bronwyn, care niciodată nu suflă secretele noastre nimănui altcuiva, deci nu am nici cea mai vagă idee cum a ieşit la iveală.

— Maeve, serios acum. Ce se întâmplă? Cu cine trebuie să mă lupt?

— Nu... Uite, bine. Iată ce scria în mesaj. *Maeve Rojas l-a...*

O aud cum trage aer în piept, apoi o spune dintr-un foc.

— *Maeve Rojas l-a părăsit pe Knox Myers fiindcă lui nu i s-a sculat.*

Ce. Mama. Dracului.
Ascult respiraţia accelerată a lui Maeve preţ de un minut. Sau poate că este respiraţia mea.
— Knox? Eşti...
Când mă întreabă asta, întrerup apelul. Telefonul îmi cade din mână şi se loveşte de masă, iar eu îmi apăs pumnul pe frunte.
Ce mama dracului... Inima îmi bate mai să-mi spargă pieptul. Sub nicio formă... Nu e posibil ca întregul liceu să fi citit chiar acum despre cel mai umilitor moment din

viaţa mea. Moment care a fost *intim.*
Şi care trebuia să rămână aşa pentru totdeauna.
Maeve şi cu mine... Doamne, a fost aşa stupid.
Vorbisem luni întregi despre cum să ne pierdem virginitatea, ca şi cum ar fi fost un proiect pe care trebuia să-l predăm înainte să absolvim liceul. Trebuia să ne dea de gândit că planificam atât de mult şi că vorbeam în felul ăla, aproape clinic. Dar credeam că amândoi ne dorim asta,

asa că, atunci când părinţii mei au plecat din oraş pentru aniversarea lor, am văzut- o ca pe o oportunitate să ne ducem planul la capăt. Eram foarte emoţionat şi agitat. Am băut câteva shoturi din votca lui taică-miu înainte să vină Maeve, fiindcă am crezut că mă voi calma, dar m- a ameţit şi mi-a făcut greaţă. Apoi am început să ne sărutăm şi... efectiv n- a funcţionat. îmi dădeam seama că nici ea nu se simţea bine, dar eram *dedicaţi* s-o ducem la capăt.

Nu pricep exact ce şi cum, se spune că băieţii sunt construiţi în aşa fel încât să fie mereu pregătiţi.
A fost o uşurare când Maeve s-a desprins de mine şi a întrebat dacă putem lua o pauză. Apoi şi-a încheiat bluza la loc şi a zis:
— Ţi s-a părut vreodată că încercăm prea mult să fim ceva ce de fapt nu suntem?
I-am fost recunoscător atunci. Pentru că a înţeles. Pentru că n-a făcut mare dramă. Că nu s-a comportat ciudat, nici atunci, nici mai

târziu, aşa că am putut să mă prefac şi eu că nu s-a întâmplat nimic. M-am convins şi pe mine că n-a fost mare brânză.
Până acum.
Pentru că, aparent, le-a spus unora şi altora. Mai multor persoane, nu doar lui Bronwyn. Sunt convins, pentru că Bronwyn nu e genul care să împrăştie bârfe.
Nici nu mai contează cine a lăsat să răsufle secretul.
Răul a fost făcut.

îmi întorc telefonul cu ecranul în sus. Sunt mai multe mesaje de la Maeve pe care le ignor, iar sub mesajul de la Necunoscut s-a adunat un şuvoi întreg.
Nu vreau să fii nevoit să citeşti Şi comentariile ca să ajungi până la el. Pentru că sunt stupide Şi fiară sens, ca de obicei, zisese Maeve.
Şi prolifice, asta a uitat să spună. Deja sunt câteva sute.
îmi pare rău că n-a funcţionat serviciul, tipule.

Ştiu o farmacie super în Canada de unde-ţi poţi face provizii de Viagra pentru toată viaţa.
Poate fiindcă ea nu e bărbat...
Iisuse. Cum naiba o să mă duc la şcoală mâine? Sau vreodată? Sau să urc pe scenă luna viitoare şi să joc în musical-ul *Into the Woods,* să cânt în faţa tuturor? Liceul Bayview este nemilos. Un astfel de incident ajunge să te definească pentru restul vieţii. La reuniunea noastră de douăzeci de ani

de la absolvire, Brandon Weber şi Sean Murdock încă vor mai râde pe seama secretului meu.

— Knox?

Tresar la auzul vocii lui Eli. El şi Bethany s-au apropiat de mine, fiecare cu un laptop în mână.

— Credeam că te duci acasă, spune. Eşti bine? Pare că nu te simţi grozav.

— Mă doare capul, mă plâng eu. Nu-i mare lucru. O să... da, o să plec.

Mă ridic în picioare şi îmi iau telefonul. Eli ridică o sprânceană, apoi îşi lasă jos laptopul.

— Te duc eu cu maşina.

Pari foarte palid dintr-odată. Ezit. Care e cel mai nepotrivit loc în care să te afli când se declanşează o isterie de glume cu penisuri - în maşină cu şeful meu, sau în autobuz, lângă o bătrână pe care n-o s-o mai văd vreodată?

Răspunsul e simplu.

— Nu, chiar sunt în regulă. Ne vedem mâine!

Sunt deja la uşă când simt o mână pe umăr. Mă întorc, furios.

— Am spus că sunt bine!

— Ştiu, zice Bethany. Dar poate totuşi vrei să-ţi iei şi ăsta.

îmi întinde rucsacul meu, uitat lângă birou.

— Corect. Scuze.

Mă simt vinovat şi îi evit privirea. Nu e vina lui Bethany pentru ce mi se întâmplă mie. Aştept până când sunt în lift, cu uşile închise în urma mea, şi îmi

îndrept furia spre o ţintă mai potrivită.
Multe mesaje de la Maeve:
îmi pare a Şa rău.
Nu am vrut să te rănesc.
Putem vorbi?
Sunt multe lucruri pe care aş vrea să i le spun, dar mă opresc la varianta scurtă şi directă.
Du-te dracuMaeve
.Capitolul treisprezece
Maeve
Miercuri, 4 martie
Prima persoană care mă întâmpină miercuri dimineaţă la şcoală e Sean

Murdock, şi o face apucându-şi ostentativ prohabul.

— Urcă aici ori de câte ori vrei un bărbat adevărat, zbiară el, cu Brandon Weber râzând în spatele lui, aprobându-l. Satisfacţie garantată.

Faţa îmi arde şi simt oroare amestecată cu vinovăţie, acelaşi sentiment pe care l-am avut şi când Simon Kelleher a scris o postare nimicitoare despre mine, pe când eram într-a nouă. De data aceasta, nici nu mă pot

retrage într-un colţ, să aştept să treacă totul. Pe de o parte, sora mea nu mai e aici, să mă apere. Pe de alta, mai important, nu sunt singura persoană afectată.

— în primul rând, scârbos, spun cu voce tare. în al doilea, jocul ăla idiot *minte.* Nu s-a întâmplat nimic de genu'.

Tastez codul şi deschid cu putere uşa dulapului meu, încât se loveşte de cea a vecinului.

— Eşti un prost dacă chiar crezi tot ce citeşti.

Bine, tu eşti prost oricum, în orice caz, însă, chiar nu e adevărat.
E povestea pe care am s-o susţin până-n pânzele albe.
— Sigur, Maeve, pufneşte Sean.
E un moment nepotrivit să aflu că până la urmă îmi ştie numele. îşi plimbă privirea de sus până jos, pe corpul meu, şi simt că mi se zbârleşte pielea.
— Oferta rămâne valabilă.
Brandon râde.
— Stă erectă în picioare, cum ar veni, zice el, apoi

bate palma cu a lui Sean, care are o expresie confuză. Se aud râsete pe hol, iar cei doi se îndreaptă într-acolo. Oamenii s-au adunat în jurul dulapului lui Knox.

— Ia uite, iubitul tău e aici, îmi strigă Sean. Mă rog, fostul iubit. Nimeni nu te poate învinui că i-ai dat papucii. Sper că-i place cadoul pe care l-a primit.

Inima mi se face şi mai grea. Iau din dulap nişte cărţi la nimereală - probabil nici nu sunt alea de care am nevoie la oră - şi pornesc spre

dulapul lui Knox. Pe la jumătatea drumului, cineva mă apucă de braţ.

— Nu aş face asta, spune Phoebe, oprindu-mă. Dacă vei fi în preajma lui zilele astea, lucrurile o vor lua razna şi mai rău.

Şi-a prins buclele într-o coadă în vârful capului, care se clatină când priveşte înjur. Nu mi-a spus-o cu răutate, a fost doar o constatare. Şi totuşi parcă mi-a înfipt ceva în inimă.

— Ce se petrece?

— Au lipit nişte tăiţei lungi pe dulapul lui, nişte tăiţei blegi în formă de... ghiceşti tu.
Ridică din umeri.
— Putea fi mai rău. Măcar, tăiţeii ăia sunt uşor de dezlipit de acolo.
Mă sprijin de perete.
— O, Doamne. Sunt nişte nemernici. Şi nici măcar nu-i adevărat.
îmi ridic tonul şi mai mult:
— Nu am spus aşa ceva niciodată.
Mă uit la Phoebe, să mă prind dacă o persoană cu un

intelect mai dezvoltat decât Sean crede minciuna.
— Nu mai contează, spune ea. Oamenii vor crede întotdeauna ceea ce-şi doresc ei.
Fac o grimasă de frustrare.
— Chiar faceam progrese în aflarea identităţii Necunoscutului. Dar se pare că n-am fost suficient de rapidă.
— Ce spui?, întreabă Phoebe.
îi povestesc despre ultimele postări de pe forum, ale numitului Darkestmind.

— Pariez că ultimul era despre mine, spun şi îi arăt lui Phoebe screenshotul. *Mai multe în curând. Tic, tac.*
îşi muşcă buza de jos.
— Hm... poate? însă tot nu dezvăluie nimic despre cine ar putea fi.
— încă nu. Dar ai fi surprinsă. Oamenii care se cred la adăpostul anonimatului se dau la un moment dat de gol foarte uşor.
Simon aşa a făcut.
— Pot să-ţi ofer un sfat?, mă întreabă Phoebe.

Dau din cap şi ea se apleacă spre mine, cu o expresie serioasă.

— M-am gândit la jocul ăsta imbecil toată noaptea, şi la cum toţi dansează aşa cum li se cântă, ca nişte marionete. Cine e în spatele jocului momentan e îmbătat de putere. Şi faza e că noi îi dăm toată puterea aceea. Implicându-ne, reacţionând. îngrijorându-ne că vom fi noi următorii. Pariind ce e adevărat şi ce nu. Hrănim bestia, iar eu, una, am terminat definitiv. Am blocat

numărul Necunoscutului aseară şi cred că ar trebui s-o faci şi tu. Nu mai intra pe forum. Nu le mai da acelor ciudaţi atenţia după care râvnesc. Dacă îi vom ignora cu toţii, se vor opri.

— Dar oamenii nu îi vor ignora, protestez eu. Aici e capitala zvonurilor şi bârfelor din întreaga Americă.

— Da, însă trebuie să începem de undeva, nu? în mod oficial, declar că mă retrag din mizeria asta.

— Sună minunat în teorie, spun. Nu zic că nu-s de acord. Dar nu-l va ajuta pe Knox în prezent.

— Oamenii fac oricum o prea mare tevatură, zice ea, coborând puţin vocea. Nu e ceva neobişnuit, să ştii, mai ales dacă a fost prima dată. Cumva, a existat şi ceva alcool la mijloc?

— Te rog, nu, spun, şi simt nevoia să mă lovesc cu capul de perete. Sincer, n-am idee cum ar fi putut afla cineva. I-am spus doar lui

Bronwyn şi ea nu ar fi zis nimănui.
— Eşti sigură?
— Absolut. Poate că a spus Knox cuiva. Are mai mulţi prieteni decât mine.
Phoebe clatină din cap.
— Sub nicio formă. Un tip n-ar mărturisi niciodată aşa ceva.
Simt un nod tot mai puternic în gât.
— Acum mă urăşte.
Se sună de intrare, iar Phoebe mă atinge pe umăr.
— Uite, totul e al naibii de aiurea şi sigur că-i

supărat acum. Dar nu ai făcut vreo chestie îngrozitoare. Fetele vorbesc despre o grămadă de lucruri. Doar lasă-i un pic de timp.

— Mda, mormăi eu, apoi tresar când observ hanoracul gri, familiar, al lui Knox, îndreptându-se în direcţia noastră.

Are rucsacul aruncat pe un umăr şi merge cu capul în pământ. Când ajunge în dreptul nostru şi îi văd faţa atât de tristă, nu pot să tac.

— Bună, Knox, spun, cu o voce care-mi tremură.

Ştiu că m-a auzit, pentru că îi tresaltă un muşchi pe obraz. Dar trece pe lângă mine fără să scoată o vorbă. Phoebe mă bate încurajator pe braţ.

— Un pic mai mult timp de atât.

Nici restul zilei nu este mai grozav. Desene şi poze cu penisuri pleoştite înfloresc peste tot - pe dulapuri, pe uşile claselor, pe pereţii băilor, chiar şi la cantină. Fost angajat al unei închisori şi obişnuit cu situaţii de criză, Robert smulge unul de

lângă sertarul cu tăvi, în timp ce eu îmi iau un sandviş cu curcan, pe care nu am intenţia să-l mănânc.

— Oare ce mai pun la cale monştrii ăştia acum?, se întreabă el cu voce tare, cu o expresie pe jumătate calmă, pe jumătate neliniştită.

Mi-a alungat complet alte gânduri care mă chinuiau înainte. Sângerările din nas şi vânătăile mai pot să aştepte. în ce priveşte identitatea Necunoscutului, nu-mi mai pasă. Phoebe avea dreptate - oricine ar fi, nu

merită tot timpul şi toată atenţia pe care i-o acordăm. Vreau să-mi concentrez întreaga energie pe încercarea de a-l împăca pe Knox. Am cinci persoane în lista mea de contacte rapide, şi el este singurul care nu face parte din familia mea sau care nu e plătit ca să mă ţină în viaţă. Nu pot lăsa treaba asta să ne distrugă prietenia.

După ultima oră, mă îndrept spre amfiteatrul unde au loc repetiţiile pentru musical, sperând să prind o şansă de

a-i vorbi. Merg pe lângă perete, cu ochii la reflectoarele aprinse deasupra scenei.
Dacă e un număr par, Knox mă va ierta azi. Zece, unŞpe, doişpe... treisprezece, la naiba.
De două ori ghinion.
Knox nu se vede pe nicăieri, iar repetiţiile nu par să fi început. Sunt doar doi oameni pe scenă, şi când mă apropii observ că unul din ei este doamna Kaplan, profa de artă dramatică, iar

celălalt este Eddie Blalock, cu o faţă ursuză.
— Dar nu ştiu replicile, spune el.
E un tip dintr-a zecea, scund şi slab, cu părul geluit în formă de ţepi.
— Tu erai actorul de rezervă, îi spune doamna Kaplan. Ar fi trebuit să te pregăteşti pentru rolul Jack în ultimele două luni.
— Da, numai că... N-am facut-o, zice el şi îşi scarpină ceafa.
Profesoara oftează.

— Un singur lucru aveai de făcut, Eddie.
Lucy Chen e cocoţată pe spătarul unui scaun din rândul întâi, sprijinită cu coatele pe genunchi. Arată ca un covrigel furios.
— Ce se întâmplă?, o întreb.
îşi strânge buzele.
— Knox a abandonat piesa, spune ea, cu ochii lipiţi de Eddie. Iar Eddie nu-i bun de nimic. Aşa că îţi mulţumim că ne-ai distrus munca şi tot.

îmi sare ţandăra. M-am învinuit şi eu întreaga zi, dar cred că aici ar trebui să trag linie. Lucy nu are niciun drept să-mi vorbească aşa.

— Nu e vina mea. E jocul ăla oribil...

— Jocul ăla oribil despre care eu te-am avertizat că ar trebui să-l aducem la cunoştinţa directoarei? Dacă cineva m-ar fi ascultat, ar fi fost oprit până acum şi nimic din toate astea nu s-ar mai fi întâmplat.

Dumnezeule, o urăsc pe Lucy în clipa de faţă.

— Poate ar trebui să anunţăm pe cineva acum, spun şi mă uit la doamna Kaplan.

— Ba mai bine nu, mă pune Lucy la punct. Are destule pe cap şi aşa. în plus, toată lumea s-a prins deja cum funcţionează - alegi Provocare şi gata. Trebuie să nu fii în toate minţile ca să alegi altceva. Cuvintele lui Phoebe, de pe hol, îmi vin din nou în minte. *Cine e în spatele jocului momentan e îmbătat de*

putere. Şi faza e că noi îi dăm toată puterea aceea.

— Sau am putea să blocăm cu toţii numărul acelui nemernic şi să ne oprim din a participa la joc, spun.

Apoi îmi scot telefonul şi fac exact chestia asta, fără să mai stau pe gânduri.

— Mija, ai stat aici atâta timp şi n-ai mâncat nimic. Te simţi bine?

Ridic ochii din laptop când aud vocea domnului Santos şi văd că poartă o

şapcă peste buclele ciufulite - nu-şi pune şapca decât în clipa în care se pregăteşte să închidă Café Contigo şi să plece acasă. Mereu pleacă ultimul. Abia atunci îmi dau seama cât de gol este restaurantul.

— Sunt bine, doar că nu-mi e foame.

Eram prea agitată ca să iau cina cu ai mei în seara asta, aşa că le-am spus că mă văd cu Knox aici. Dar a fost o minciună gogonată, din păcate. Nu-l pot convinge nici măcar să-mi răspundă la

mesaje. Şi sunt mult prea stresată ca să pot mânca. M-am uitat ore întregi la eseul pe care trebuie să-l scriu pentru ora de istorie... la foaia goală, mai precis.
Domnul Santos clatină din cap.
— Nu cred asta. Cred că n-ai descoperit mâncarea potrivită ca să te tenteze. Poate ai nevoie de o reţetă Columbiană de modă veche. Care e preferata ta?
Stă pe gânduri o clipă.
— Te rog, nu spune salchipapas.

Reuşesc să râd. Bronwyn refuza să mănânce hot dogs când era mică, aşa că nu ne dădeam în vânt nici după felul de mâncare tradiţional Columbian care presupune bucăţi de crenvurşti amestecaţi cu cartofi prăjiţi.

— Cu siguranţă, nu. La noi în familie preferam mai degrabă ajiaco.

— O alegere excelentă. O să-ţi prepar acum.

— Domnule Santos, nu!

Mă ridic şi-l apuc de mânecă, fiindcă deja a pornit spre bucătărie.

— E aşa drăguţ din partea dumneavoastră, dar e nevoie de câteva ore pentru a prepara ajiaco. Şi tocmai închideaţi restaurantul.
— O să-ţi fac varianta rapidă, în stil argentinian. Nu durează mai mult de un sfert de oră.
O, Doamne. Nu-mi vine să cred că sunt atât de demnă de milă, ca un căţeluş abandonat, încât omul ăsta e dispus să stea peste program ca să-mi prepare o cină specială.

Măcar port mânecă lungă, aşa că nu poate să-mi mai vadă şi vânătăile de pe braţe.

— Chiar sunt bine, domnule Santos.

— O prepar eu, aud o voce din spate.

Luis se sprijină de uşa bucătăriei, îmbrăcat cu un tricou pătat de sos. E ridicol cât de bine arată, chiar şi aşa.

— Du-te acasă, tata. închid eu.

Traversează încăperea, cu mâna întinsă. Nu înţeleg

gestul până ce domnul Santos bagă mâna în buzunar şi îi aruncă lui Luis un set de chei.

— Bun aşa, spune patronul, apoi îmi zâmbeşte cu blândeţe. Nu trebuie să te simţi prost, mija. Are nevoie de practică.

Ne face cu mâna, apoi închide uşa. Mă ridic şi îmi bag laptopul în rucsac, aruncându-i lui Luis o privire prin care încerc să-i cer scuze.

— Uite, lasă astea şi du-te şi tu acasă. Dacă mă

întreabă, o să-i spun că m-ai hrănit. Chiar nu mi-e foame. Stomacul meu îşi alege fix acel moment ca să înceapă să chiorăie. Luis ridică o sprânceană, iar eu îmi încrucişez braţele pe piept. Chiar şi aşa, stomacul meu protestează din nou.

— Haide, spune el. Nu-i ca şi cum nu-mi vei da şi tu o mână de ajutor.

Se întoarce şi intră în bucătărie, aşa că nu am altă alternativă decât să merg după el.

Nu am mai văzut până acum bucătăria decât din sala de mese, şi mereu mi s-a părut aglomerată, haotică, plină de viaţă. Acum e liniştită, iar vocea lui Luis se aude cu ecou.

— Aici se întâmplă toată magia.

— Impresionant, spun eu, măsurând-o din ochi cu un aer de profesionist.

Cel puţin, aşa sper.

— Aşteaptă-mă o secundă, trebuie să-mi schimb tricoul. Ăsta e un dezastru.

Luis merge în spatele unor rafturi de metal, deschide o geantă de călătorie şi, până să mă prind eu ce are de gând să facă, şi-a tras deja tricoul peste cap. Am parte de o scurtă privelişte fascinantă cu muşchi, după care apare îmbrăcat cu tricoul nou, curat.
îmi doresc să mă fi avertizat cu un minut înainte ce are de gând să facă, încât să pot căsca ochii mai bine.
Acum deschide un frigider uriaş.

— Ia să vedem... A, bun, avem de toate. Avem pui dezgheţat şi cartofi. Nu sunt cei mai potriviţi, dar o să meargă. Şi porumb.
începe să scoată ingredientele şi să le aşeze pe tejgheaua unde prepară ei de obicei mâncarea, apoi îmi întinde şi mie un cuţit.
— Poţi tăia nişte ceapă verde?
— Sigur.
Iau cu grijă cuţitul. Era cel mai mic din suportul pentru cuţite, dar tot mi se pare ameninţător.

— E un tocător chiar acolo. Sunt chiar mai multe. Stau pe gânduri o clipă, să mă hotărăsc dacă e mai potrivit unul de plastic sau unul de lemn, iar până la urmă îl aleg pe primul din stivă. Pun cepele pe el şi le învârt de vreo câteva ori, ca să găsesc cea mai bună poziţie pentru a le tăia. Nici nu ajung la jumătate cu ele, când trag cu ochiul la Luis şi văd că arată ca şi cum s-ar afla deja de ore bune în bucătărie - oalele sunt pe foc, usturoiul sfârâie în tigaie, puiul şi

cartofii au fost tăiaţi în bucăţi mici. Luis lasă jos cuţitul, îşi şterge fruntea şi îmi zâmbeşte.
— Nu te grăbi cu ceapa.
Râd cu poftă, pentru prima dată pe ziua de azi.
— Sunt cel mai ineficient ajutor de bucătar.
— încă nu l-ai văzut pe Manny.
Termin şi eu de tăiat ceapa, ca să fiu liberă să-l admir pe el lucrând. Se mişcă în bucătărie la fel cum o făcea pe terenul de baseball - sigur pe sine, hotărât, ca şi

cum ar fi o nimica toată, o chestie pe care a facut-o toată viaţa. E cel mai sexy lucru pe care l-am văzut până acum.
îmi surprinde privirea, iar eu simt cum mi se înroşesc obrajii.
— Cea fost cu tine azi? Ai stat ore întregi la computer acolo, la masă.
— Păi...
Ezit. Nu am cum să-i spun întreaga poveste.
— Am avut o zi proastă. M-am certat cu Knox. Şi

cred că a fost vina mea. La naiba, sigur a fost vina mea. îi urmăresc cu atenţie reacţia, pentru că ştiu că încă mai are prieteni care merg la liceul nostru. Poate că ştie exact despre ce este vorba.
Dar, dacă ştie, o ascunde foarte bine.
— I-ai spus şi lui?, mă întreabă.
— Am încercat. Nu vorbeşte cu mine în momentul de faţă.

Luis ia cepele tăiate şi le aruncă într-o oală care fierbe. Miroase minunat.

— Asta e aiurea. Trebuie să le dai oamenilor şansa de a-şi cere iertare, spune el.

— Nu e vina lui. Doar suferă. A ieşit la iveală ceva ce ar fi trebuit să rămână secret, iar acum toată lumea bârfeşte şi este o nebunie.

Luis rânjeşte.

— Frate, chiar nu mi-e dor de şcoala aia. E o atmosferă toxică acolo.

— Am senzaţia că eu sunt o persoană toxică.

Cuvintele îmi alunecă de pe buze fără să apuc să mă gândesc, iar ochii încep să mă mănânce. La naiba. Mă apuc să spăl tocătorul ca să am o preocupare şi să ţin capul plecat. Luis se sprijină de rafturile metalice.

—Nu eşti toxică. Nu ştiu exact ce s-a petrecut, dar asta ştiu cu siguranţă. Uite, toată lumea face chestii pe care poate n-ar trebui să le facă. Am fost şi eu un idiot pe când eram la liceu, de multe ori. Apoi a venit întâmplarea cu Jake, Addy şi

Cooper şi totul s-a schimbat. îi povesteam lui taică-miu ce se mai întâmpla prin liceu şi el mă întreba: *Cine vrei să fii? Băiatul care se lasă dus de val sau bărbatul care ia atitudine? E vremea să hotărăşti,* îmi zicea.

— A fost foarte tare că i-ai luat apărarea lui Cooper.

— Nate i-a luat apărarea lui Cooper, mă corectează el. Eu doar n-am luat parte la jocurile lor murdare. Şi ar fi trebuit să fiu de partea lui Addy cu mult înainte de asta. Nu am fost la fel de hotărât

şi puternic ca tine, să-i ajut pe ei toţi chiar de la început. Dar nu poţi schimba trecutul, ştii? Tot ce poţi să faci e să încerci să fii mai bun data viitoare. Aşa că lasă gândurile negre.

Nu mi-am dorit niciodată ceva atât de mult cum îmi doresc acum să-i iau faţa în mâini şi să-l sărut. Ar trebui ca gândurile astea să mă facă să mă simt şi mai vinovată pentru toată situaţia de azi, dar în schimb mă fac doar să mă trag mai aproape de Luis.

Brusc, simt că am obosit să nu-mi urmez impulsurile adevărate.

Aş putea să fiu moartă peste şase luni. Care e treaba cu a te reţine şi a cumpăni de o sută de ori înainte să faci ceva?

Luis porneşte cuptorul.

— O să aibă nevoie de cinci minute să se încălzească.

Merge şi îşi şterge mâinile cu un prosop, iar eu mă hotărăsc, în sfârşit. Mă apropii de el şi îi pun o mană pe braţ. Am vrut să fac asta

de secole întregi. Pulsul mi se accelerează îngrozitor când spun:

— Ce ar trebui să facem în următoarele cinci minute?

Luis rămâne nemişcat, şi pentru o clipă înfricoşătoare mă gândesc că va izbucni în râs. Dacă o face, măcar nu va mai fi cazul să mă îngrijoreze cancerul - voi intra în pământ pe loc. Apoi, buzele i se rotunjesc într-un zâmbet cald. îmi apucă talia cu o mână.

— Nu ştiu. Ai vreo propunere?

— Câteva.

îi pun o mână pe ceafa şi îmi trec degetele prin părul lui. E mai moale decât mă aşteptam, iar pielea îi este caldă, poate fiindcă a stat la doi paşi de cuptor. Mă opresc să-mi trag răsuflarea, pentru că mi se pare prea mult, şi fiecare nerv din corp îmi e aţâţat, deşi nu s-a întâmplat nimic încă.

Apoi Luis mă sărută, buzele lui sunt o apăsare caldă peste ale mele. îl trag mai aproape. Mă sărută mai apăsat, mă ridică pe

suportul de metal din spatele nostru. Nu am unde să-mi pun picioarele, asa că le încolăcesc pe mijlocul lui. Scoate un suspin în timp ce-mi sărută gâtul. îmi strecor mâinile pe sub tricoul lui şi toate gândurile îmi dispar din minte când îi simt muşchii încordându-se. Ne sărutăm până ce pierd noţiunea timpului şi a locului în care mă aflu, şi tot ce-mi pot dori e *mai mult.*
Un zgomot neaşteptat mă readuce pe jumătate cu picioarele pe pământ. Cineva

fluieră şi se aud nişte paşi venind spre noi. Mă trag mai departe de Luis, cu faţa arzându-mi când îmi dau seama că eram la un pas de a-i scoate tricoul.
Privirea lui pare în continuare pierdută, până ce reperează şi el zgomotul. Apoi se încruntă şi se îndreaptă spre uşă.
— Ce naiba?, mormăie.
Sar de pe suportul metalic şi încerc să-mi aranjez puţin părul. La o secundă după asta, Manny ţâşneşte în bucătărie, fluierând.

— Care-i treaba, L? De ce mai găteşti la ora asta?
Îi întinde pumnul să dea un fel de salut, dar Luis nu e pe fază, asa că fratele lui îl loveşte uşor în umăr.
— Pregătesc ceva pentru Maeve, spune Luis. Ce cauţi aici?
— A, bună, Maeve, spune Manny când mă observă şi pe mine. Mi-am uitat geanta pentru sport aici, şi am în ea şi portofelul. Pfui, ce bine miroase. Faci mai multă?
Merge până la cuptor şi trage cu ochiul.

— Frate. Şterge-o odată, zice Luis.
— Ce? E gata?
— Ar trebui să plec, zic eu brusc.
Obrajii încă îmi ard şi capul mi se învârte. Nu-mi vine să cred că tocmai am sărit pe Luis, după toate cate s-au întâmplat în ultimele douăzeci şi patru de ore. Sunt o prietenă îngrozitoare şi un clişeu ambulant.
— Mulţumesc pentru tot, Luis, dar încă nu mi-e foame şi... chiar ar trebui să plec.

Manny se uită de la frate-su la mine şi înapoi, şi pare că se prinde în cele din urmă.

— Ah. Nu, nu, rămâi. îmi iau doar portofelul şi o şterg, spune el, dar deja am ieşit pe uşa bucătăriei.

îmi iau rucsacul de pe scaun şi mă îndrept spre ieşire. Probabil că sunt şi laşă, dar şi nesimţită că plec aşa, însă e prea mult de procesat dintr-odată. Jenă şi vinovăţie, plus toată atracţia aia nebună de care nu mă ştiam capabilă.

Măcar am aflat şi eu cum stau lucrurile pe teritoriul ăla, într-un final.

Ce e atâta nebunie cu asta.

O, Doamne.

Amintirea mă loveşte imediat ce ies din cafenea. I-am spus asta lui Bronwyn, când i-am povestit despre noaptea mea dezastruoasă cu Knox.

— N-am fost dezamăgită, i-am zis. Doar uşurată. N-am simţit nimic în tot timpul cât ne-am sărutat. Şi mă gândeam doar de ce pentru

alţi oameni e atâta nebunie cu asta.
O spusesem *aici.* La masa mea obişnuită, într-un loc public. Unde oricine putea să tragă cu urechea.
Sunt o dobitoacă
.Capitolul paisprezece
Phoebe Joi, 5 martie

Ziua de azi se conturează a fi una mai bună decât cele trecute.

în primul rând, Emmei îi e rău. Nu-i ca şi cum sunt extrem de fericită fiindcă s-a încuiat în baie şi vomită, dar e mai relaxant la micul dejun

fără ea, care s-ar fi uitat tot timpul urât la mine. în plus, acum am pentru mine maşina şi pot s-o iau eu pe Jules. Am mers pe jos la şcoală în ultimul timp, ca să nu fiu cu Emma, aşa că Jules fie a luat autobuzul, fie a dus-o Monica. Şi mi-e dor de ea.

Al doilea motiv pentru care azi pare să fie o zi bună e că, pentru prima dată în ultimele săptămâni, jocul ăla stupid nu-mi mai atârnă ca o sabie deasupra capului. Ştiu că încă există, dar e o mare

uşurare că nu mai stau crizată să îmi bâzâie telefonul. Nu am crezut niciodată că blocarea numărului poate face aşa o mare schimbare în programul meu şi în starea mea de spirit. Când mă îmbrac, îmi iau fusta preferată, pe care n-am mai purtat-o de ceva vreme fiindcă este foarte scurtă. Foşnetul ei familiar pe coapsele mele mă face să mă simt eu însămi.

— Arăţi bine, scumpo, zice mama, când intru în bucătărie.

Şi ea arată drăguţ. Poartă una dintre rochiile ei pulover de pe vremuri, cu bijuterii masive şi bocanci. îi zâmbesc când iau cheile maşinii de pe dulăpiorul din hol. Eu şi mama nu semănăm la personalitate la fel de bine pe cât seamănă ea cu Emma, dar amândouă ne folosim de haine pentru a ne exprima, mai mult decât oricine din familia noastră. Dacă interpretez corect

ţinuta maică-mii, se simte efervescentă, ca în urmă cu nişte ani. Aşadar, un al treilea motiv pentru care ziua de azi începe bine.

Când o iau pe Jules, rânjeşte văzându-mă la volan.

— Ce s-a întâmplat cu Domnişoara Băţ în Fund?

Simt un impuls de a-mi apăra sora, dar nu vreau să încep o discuţie în contradictoriu cu Jules, pe care de abia am văzut-o săptămâna asta.

— Probleme cu stomacul, spun. Un virus gastric.
Jules se aşază în faţă, lângă mine.
— Ce trist, păcat. M-aş putea obişnui cu asta.
Dă drumul radioului şi caută până găseşte o piesă a lui Beyoncé, apoi îşi prinde centura. Cântăm împreună şi încep să mă relaxez în atmosfera familiară.
Până ce ea spune:
— Am auzit o chestie.
— Ce chestie?

— Antrenorul Ruffalo vrea să ne dea bilete la unul dintre meciurile lui Cooper Clay, de la Fullerton. Le dă oricui din liceu care le vrea. Chiar şi celor care au absolvit de curând...
îşi linge buzele, ca şi cum tocmai şi-a devorat desertul
— Ar trebui să mergem. Pariez că Nate va fi acolo.
— Probabil, dar...
De data aceasta, chiar nu-mi mai pot ţine limba în frâu.
— Nu crezi că a venit timpul s-o laşi baltă?
— Ce să las baltă?

Are vocea mai rece, mai distantă.

— Păi, ştii... Nate şi-a dat seama până acum că eşti interesată de el. L-ai sărutat. Din ce am văzut eu, este o persoană foarte directă. Dacă voia să-ţi ţină isonul, ţi-ar fi dat de ştire. Faza e că i-am văzut pe Bronwyn şi Nate stând de vorbă la Café Contigo în seara aia, înainte să apari tu, şi cred că ei doi sunt un cuplu de cursă lungă. Nici nu cred că mai contează că ea este plecată la mii de kilometri

depărtare. E fata pe care el o vrea. Mereu va fi fata pe care el o vrea, probabil.

— Minunat, spune Jules, după câteva momente de tăcere. Mulţumesc pentru sprijin.

— Chiar te sprijin, protestez eu. Eşti minunată şi meriţi pe cineva care s- o vadă. Nu un tip îndrăgostit de altcineva.

Jules se uită în oglindă şi îşi şterge o pată minusculă de rimei de sub ochi.

— în fine. Poate ar trebui să mă dau la Brandon acum, că e disponibil.

Stomacul mi se întoarce pe dos când parchez în faţa liceului.

— Jules. Nu.

Nu i-am povestit cum m-a atacat Brandon la mine acasă, dar sigur ştie că el a pus anunţul cu *meditaţii la sex.* Şi l-a văzut participând la miştoul pe care Sean l-a făcut pe seama mea. Nu-mi vine să cred că prietena mea face glume că s-ar combina

cu el. Sau, mai rău - nici măcar nu sunt glume.

— Mai uşor, Phoebe vitezomana, altfel o să dai peste tipul ăla, spune ea, şi într-adevăr văd un băiat slab şi înalt trecând la câţiva centimetri prin faţa maşinii.

A, nu contează, zice Jules, e Matthias Schroeder. Vezi-ţi de treabă şi spulberă-l pe ciudat.

îşi dă o şuviţă de păr după ureche. A folosit în fiecare zi placa de păr, din seara sărutului cu Nate.

— Ăsta-i aşa un ciudat. Arată ca şi cum ar gâdila bursucul citind ficţiune scrisă de fanii Star Wars, nu ţi se pare?

Jules e foarte sarcastică azi, umorul ei este mult mai dur faţă de cum îl ştiam. Cobor geamul maşinii şi strig:

— Scuze, Matthias!

Pare speriat şi se îndepărtează grăbit.

— încerc să nu-mi bat capul cu el şi punct, îi spun lui Jules.

Coborâm din maşină şi ne îndreptăm spre poarta liceului. Jules îşi verifică telefonul.

— Credeam că deja o să avem un nou mesaj de la Necunoscut.

încremenesc în loc.

— Ce?

— Ştii tu. Că următorul jucător a fost contactat, tic, tac, bla, bla.

Rânjeşte, şi mie mi se termină şi ultima rezervă de răbdare.

— N-am de unde să ştiu, pentru că eu nu joc,

izbucnesc. Nu mai e deloc un joc inocent şi amuzant de când a facut-o pe Emma să mă urască. Şi numai rahaturi s-au întâmplat începând de acolo. Dar tu amuză-te în continuare.

— Trebuie să te relaxezi, spune Jules, intrând după mine în holul şcolii.

Nu mă mai obosesc spunându-i să-şi găsească pe altcineva care s-o ducă după ore acasă cu maşina. Sunt convinsă că s-a prins deja.

Ziua de şcoală aproape s-a terminat când dau peste Knox în persoană. Am văzut toate tachinările de care a avut parte de-a lungul pauzelor şi chiar în ore. Desene şi poze cu penisuri flasce sunt absolut peste tot. Tăiţeii au dispărut de pe dulapul lui, dar a fost lipit cu scotch un flacon mare de medicamente, pe care au scris Viagra.
Mi se strânge inima când mă apropii şi îl văd pe Knox dezlipind flaconul şi aruncându-l în dulap. Ar

trebui să mergem amândoi
la ora de educaţie sanitară,
şi am o presimţire că va fi
oribil pentru el. Am ajuns
tocmai la sistemul
reproducător masculin,
chestie destul de nasoală
chiar şi într-o zi normală,
darmite pentru una care
încurajează glume de tot
soiul? Tortură, nu altceva.
Mai ales că Brandon şi Sean
vor fi prezenţi şi ei.
Mă duc şi îl bat pe Knox pe
un umăr. Tresare şi se
întoarce, apoi pare uşurat

când vede că e vorba de mine.
— Bună, îi zic. Vrei să chiuleşti?
îşi ridică sprâncenele.
— Ce?
— Vrei să chiuleşti la ultima oră?
Bag mâna în geantă şi scot cheile maşinii.
— Am maşina pe mână azi.
Knox pare extrem de confuz.
— Cum… cum se face asta?
— în loc să mergem la oră, plecăm de la şcoală. Şi mergem într-un loc drăguţ. Nu e mare filosofie, Knox.

Ochii lui inspectează holul, ca şi cum ar fi comis deja o infracţiune şi poliţia e pe urmele lui.

— N-o să intrăm în vreun bucluc?

Ridic din umeri.

— Nu e mare lucru dacă nu o faci tot timpul. Părinţii tăi primesc un apel din partea robotului, iar tu spui că ai fost la cabinetul medical, dar era aglomerat şi nu te-a primit. Sau... ai putea să te duci chiar acum la oră.

în clipa asta, aproape că sper să mă refuze. Oamenii trec pe lângă noi şi se holbează şi îmi dau seama că vor apărea alte bârfe pe seama mea, doar pentru că am fost văzută cu el.
Dar apoi Knox trânteşte uşa dulapului şi zice:
— La naiba. Hai să mergem.
Nu mai e cale de întoarcere. Ţin privirea aţintită doar în faţă cât străbatem holul, stăpânindu-mă să nu o iau în fugă spre ieşire. în mintea mea şi-a făcut simţită

prezenţa o voce şoptită care seamănă cu povestitorul dintr-un show TV despre animale, pe care-l urmăream cu tata. *Mişcările rapide doar vor atrage şi mai mult atenţia haitei înfometate.* în spatele nostru, îl aud pe Brandon râzând, dar deja ne-am îndepărtat suficient. Cred. în orice caz, simt un val de uşurare odată ce ieşim pe poartă.

— Bine ai aterizat în viaţa ta de infractor, îi spun lui Knox, care măreşte ochii. Relaxează-te, nu e propriu-

zis o infracţiune. Nu-mi vine să cred: chiar n-ai mai chiulit niciodată în viaţa ta?
— Nu, recunoaşte el. N-am avut nicio absenţă în ultimii doi ani.
Apoi se strâmbă.
— N-am idee de ce ţi-am spus asta. Prefa-te că nu am facut-o.
Se aude un zgomot în dreapta noastră şi, când întoarcem privirea, îl vedem pe Matthias Schroeder sărind gardul spre parcare. Hanoracul lui albastru deschis se pierde apoi pe

cărarea care duce spre pădurea din spatele şcolii. Aparent, nu suntem singurii care chiulim. Ora de educaţie sanitară e un coşmar pentru tocilarii de pretutindeni.
Când ajungem la maşină, Knox trage de mâner ca şi cum s-ar aştepta ca uşa că fie descuiată, dar sistemul de închidere al Corollei noastre a cedat cu ani în urmă. Mă urc la volan, apoi mă aplec şi deschid uşa din partea lui pe dinăuntru.

— Aşadar, unde mergem?, mă întreabă.
Nu m-am gândit încă atât de departe. Pornesc motorul, apoi ştergătoarele, fiindcă a început să plouă mărunt.
— Păi, nu-i prea frumos afară, aşa că plaja sau parcul ies din discuţie, spun, îndreptându-mă spre ieşire. Putem merge până în San Diego, dacă vrei. E o cafenea acolo, şi sunt concerte după-amiaza. Singura chestie e că...
Sunt atât de prinsă în conversaţie, încât nici nu

observ maşina de pe şoseaua principală care aproape ne loveşte. Apăs frâna cu putere.
Knox şi cu mine aproape că ne lovim de parbriz.
— Nu conduc prea des şi nu mă pricep prea bine, spun. Plus că plouă. Aşa că mai bine mergem la Epoch Coffee, la mall.
— La mall e bine, spune Knox, masându-şi umărul.
Ne scufundăm în tăcere. Simt cum mi se adună furia, multă furie pentru ce ni se întâmplă amândurora. E aşa

de rahat că sunt hărţuită fiindcă am făcut sex, iar Knox e umilit pentru că *nu* a făcut. în timpul ăsta, nimeni nu-i atacă pe Derek sau Maeve, deşi au fost şi ei la fel de implicaţi în poveştile noastre. Oamenilor le place să creadă că sunt deschişi la minte, dar dacă le arunci un stereotip sexist în cale vor muşca momeala de fiecare dată. Nu pricep de ce societatea se chinuie să lipească mai departe etichete pe fruntea adolescenţilor, etichete pe

care noi nu le-am cerut. Apoi se supără când ni le dezlipim şi nu ne conformăm lor. Dacă o să încep să vorbesc despre asta, însă, n-o să mă mai pot opri. Şi cred că Knox are nevoie de alt gen de distracţie acum. Aşa că, până la mall- ul din Bay view, vorbesc despre tot ce-mi trece prin minte: emisiuni de televiziune, muzică, jobul meu, frate-miu.

— Vrea să vii pe la noi, îi spun lui Knox chiar când intrăm în parcarea mall-ului.

E plin de maşini aici, fiindcă e o zi ploioasă, şi sunt norocoasă când un Jeep tocmai iese şi eliberează un loc, la câţiva metri mai încolo.

— Aparent, i-ai făcut o impresie tare bună.

— Fanii *Bounty Wars* sunt o comunitate strânsă, comentează el.

Suntem aproape de intrarea mall-ului, dar tot cred că ne vom uda până ajungem acolo. Knox îşi desface centura şi se întinde după rucsac, apoi mă

priveşte atent, pentru prima dată de când s-a urcat în maşina mea.
Ochii lui căprui au sclipiri aurii, şi îmi amintesc că m-am gândit la un moment dat că băiatul ăsta va ajunge sexy într-o bună zi.
— Mersi că faci asta, îmi zice.
— Nicio problemă.
Ies în ploaie, dar după numai câteva secunde Knox e lângă mine, ţinându-mi o umbrelă deasupra capului.
— Uau, erai pregătit.

îmi zâmbeşte şi mă bucur că l-am salvat din iadul în care s-a transformat şcoala în ultima vreme.

— Am fost în tabăra de Cercetaşi, zice el. Ştiu cum să fac şi focul din nimic.

Ajunşi la Epoch Coffee, ochim o masă într-un colţ. Knox se oferă să meargă să ia băuturi, iar eu îmi scot telefonul, să-mi umplu timpul până se întoarce. N-am mai intrat pe Instagram de când am şters toate comentariile alea scârboase, iar acum verific dacă

restricţionarea accesului a ţinut la distanţă trolii. În cea mai mare parte, chiar asa s~a întâmplat, deşi tot mai am câteva cereri de mesaje. Majoritatea de la ţipi pe care nu-i ştiu. Cu excepţia unuia singur.

DerekculpepperOl Bună, nu vreau să...

Mă încrunt la ecran şi dau click pe tot mesajul.

Bună, nu vreau să fiu o bătaie de cap sau ceva, dar chiar trebuie să discut cu tine. îmi poţi da un mesaj?

Dacă preferi, poţi să mă Şi suni.

— Nu, idiotule, nu prefer, spun cu voce tare, chiar când Knox revine la masă. împietreşte, cu cafelele în mână.

— Ce?

— Nu tu, spun şi îi iau frappe-ul din mână. Mersi. Ezit înainte să intru în subiect, dar apoi îmi spun: ce mama naibii? Nimic nu-ţi distrage mai bine atenţia de la propriile probleme decât să le asculţi pe ale altcuiva.

— Ştii toată drama aia cu sora mea pe care a cauzat-o jocul Adevăr sau Provocare, nu? Ei bine, fostul ei iubit, cel în chestiune, îmi tot dă mesaje şi nu am idee de ce. Nici nu-mi pasă prea tare, dar e foarte enervant.
— Social media e de rahat, spune Knox.
Şi-a luat un mic munte de pliculeţe de zahăr şi acum le desface pe fiecare şi le toarnă în băutura lui.
— N-am mai intrat de... nici nu mai ştiu de când. Nu pot să fac faţă.

— Foarte bine. Stai departe. Sper că ai blocat şi numărul Necunoscutului.
— Am facut-o, spune Knox, îngândurat.
A început să aibă din nou expresia aia tristă, aşa că schimb repede subiectul, şi ora următoare vorbim despre absolut orice, mai puţin jocul acela nenorocit. Din când în când, mă întreb dacă ar trebui s-o menţionez pe Maeve. Dar probabil că este prea devreme.
Când Knox se uită la telefon şi mă anunţă că s-a făcut

timpul să plece la muncă, mă mir cât de repede a trecut ora. Trebuie s-o iau şi eu din loc - am promis că le ajut pe Addy şi Maeve cu suvenirurile pentru invitaţii de la nunta lui Ashton. Şterg cu un şerveţel petele de condens lăsate de frappeul meu pe masă, apoi mă ridic.

— Vrei să te duc cu maşina?, îl întreb pe Knox când ieşim din cafenea.

— Păi... e în San Diego.

Knox pare neliniştit, ca şi cum tocmai şi-a amintit că

am evitat la milimetru un accident venind încoace. Iar până acolo e ceva de condus.
— Nu e tocmai în drumul tău, spune.
încă e înnorat, dar ploaia s-a oprit.
— Iau autobuzul, mai bine. E unul care pleacă în zece minute. Dacă merg pe scurtătură, prin şantier, ajung la timp.
— Bine, atunci...
Un râs familiar se aude de lângă noi, şi mă întorc să o văd pe Jules, care pleacă de la mall alături de Monica

Hill. Jules mă observă la rândul ei şi se opreşte, apucând-o pe Monica de braţ, ca s-o ţină pe loc şi pe ea.

— Bunăăă, spune Jules, cu jumătate din entuziasmul ei obişnuit. Ce faceţi voi aici?

Monica îi şopteşte ceva la ureche.

Simt cum obrajii mei capătă culoarea sfeclei. Urăsc că mă simt jenată să fiu văzută alături de Knox, mai ales după ce ne-am simţit bine împreună. Dar asta e.

— Am băut o cafea, spun.
— Şi noi tot acolo mergem, spune Jules. îmi pare rău că nu ne-a sincronizat.
— Da, tare rău, se aude ca un ecou şi vocea Monicăi. Cele două rămân pe loc, aşteptând să plec eu. îmi vine să mai stau, doar ca să le enervez. Numai că Knox tropăie lângă mine, nerăbdător, făcând scena să arate de o sută de ori mai nasol. Doamne, dacă ele vor crede că am ieşit la o întâlnire?

Dar de ce naiba îmi pasă? La naiba cu ele.

— Bine, pa, spun eu, către nimeni în particular, şi pornesc spre maşină. Odată ce sunt la volan, nu plec imediat de acolo. îmi sprijin fruntea de volan şi plâng vreun sfert de oră, pentru prietena mea din şcoala primară pe care am pierdut-o. Doar o altă consecinţă a jocului ăla nenorocit. E al naibii de dureros.

Apoi, conduc spre casă în ceaţă, pe autopilot, până ce

o sirenă în spatele meu mă face să tresar. Ştiu că nu am fost atentă la drum şi probabil am încălcat vreo zece reguli de circulaţie. Dar, când încetinesc, sirenele trec de mine. Sunt două maşini de poliţie, urmate de una de pompieri, şi se îndreaptă spre mall.

Capitolul cincisprezece

Maeve Joi, 5 martie

— Nu văd care e problema, spune Addy, aruncându-şi în gură o migdală glazurată.

Stăm amândouă pe canapea, în apartamentul lui Ashton, iar Phoebe s-a aşezat direct pe podea, lângă măsuţa joasă pentru cafea. Toate trei punem bomboane în punguţe cochete, pe care le legăm cu panglică albastră, apoi le înşirăm pe masă. Sunt suveniruri pentru invitaţii de la nuntă, care o să aibă loc în mai puţin de o lună.

— Totul, spun eu.

Addy savurează bomboana.

— Totul… repetă ea. Pentru că te-ai sărutat cu un tip sexy, care ţi-a gătit cina?
Clatină din cap şi se întinde după o altă migdală. A mâncat pe puţin la fel de multe pe cât a împachetat.
— Ai nişte probleme cu adevărat serioase, fată.
Nu ştie nici pe jumătate din câte probleme am eu, dar nu e vina ei. Eu sunt cea care păstrează secrete.
— Practic, l-am *devorat.* Şi apoi am fugit de la locul faptei.

De fiecare dată când îmi amintesc noaptea trecută, mă crispez. Probabil şi Luis face la fel. Am evitat să merg la cafenea azi, sperând ca el să dea un semn, înainte să apar eu acolo.
Nu a dat.
— Vorbeşte cu el, pur şi simplu, mă îndeamnă Addy.
Phoebe scoate un oftat dramatic.
— Mulţumesc, Doamne. De când îi tot spun şi eu acelaşi lucru.
Addy mă atinge uşor pe braţ când vede că nu răspund.

— Nu este o slăbiciune să le zici celor pe care-i placi ce simţi pentru ei, să ştii.
Ştiu.
îmi tot spun asta de săptămâni întregi, încercând să mă schimb. Dar nu reuşesc.
— Atunci de ce se simte ca şi cum ar fi?, întreb, mai mult pentru mine.
Addy râde.
— Pentru că este neplăcut să fii respins. Nu spun că Luis te va respinge, adaugă ea, repede.

— Sigur n-o va face, murmură Phoebe, cu sprâncenele încordate, legând panglici.
— Vreau să spun, în general, continuă Addy. Tuturor ne este frică să ne descoperim în faţa lumii şi poate să nu primim în schimb ce ne-am dori. Chestia e că niciodată nu privim în urmă, la vieţile noastre, şi ne spunem: la naiba, mi-aş fi dorit să fiu mai puţin sincer cu oamenii la care ţin.

înainte să pot răspunde, aud zgomotul unei chei deschizând uşa, apoi ţăcănitul unor tocuri subţiri. Ashton îşi bagă capul înăuntru din hol, cu multe pungi şi plicuri de corespondenţă în mâini.

— Salut! ne strigă ea. Traversează sufrageria şi lasă plicurile pe măsuţa de cafea. Străluceşte de bucurie când vede bomboanele în punguţe.

— Vai, vă mulţumesc aşa mult că faceţi asta! Arată minunat! Am luat mâncare

thailandeză de la Sweet Basil, aţi mâncat deja sau vă e foame?
— Am mâncat, zice Addy.
— Bine, spune Ashton şi merge în bucătărie.
Lasă pungile acolo pe masă, apoi vine şi se aşază pe braţul canapelei.
— Addy, o să fii liberă sâmbătă seara? Daniel, vărul lui Eli, vine în oraş şi speram să ieşim toţi să mâncăm la vreun restaurant.
Addy o priveşte mirată.
— Nu mai ţii minte? Ţi-am povestit despre el. O să

fie cavaler de onoare. Din toamnă se transferă la UCSD, studiază biologie moleculară.
Loveşte uşor piciorul lui Addy şi zâmbeşte.
— A văzut o poză cu noi două pe Instagram la Eli şi acum chiar *doreşte nespus* să te cunoască.
Addy îşi încreţeşte nasul.
— Biologie moleculară? Nu ştiu. S-ar putea să fiu ocupată sâmbătă.
— Cred că ţi-ar plăcea de el. E simpatic. Şi amuzant.

Ashton deschide câteva pagini pe telefon, apoi i-l întinde lui Addy.

— El e Daniel.

Phoebe se ridică să vadă şi ea. Mă trag şi eu mai aproape de Addy şi nu pot să mă abţin să nu scot un ooo de surpriză când văd poza. E un biolog al naibii de arătos.

— Arată ca fratele rătăcit al actorilor din familia Hemsworth, spun.

— E cumva un filtru, sau are ochii atât de albaştri?, întreabă Phoebe.

— Nu e filtru, zice Ashton.

— Bine, atunci, dă Addy repede din cap, încât mă tem o secundă că-şi va rupe gâtul. Rămâne pe sâmbătă.
Ashton îşi ia telefonul şi se ridică în picioare, mulţumită.
— Minunat, o să-i spun lui Eli să facă rezervări la un local drăguţ. Mă duc să mă schimb şi să înfulec cina, apoi vă ajut cu bomboanele.
Dispare în dormitor, iar Phoebe se aşază din nou pe podea şi se întinde după alt săculeţ.

Addy rupe sigiliul unui plic şi scoate un sunet de satisfacţie.

— Ce e aia?, întreb.

Addy îşi dă o şuviţă de păr roz după ureche.

— E de la şcoala asta, Colegio San Silvestre, din Peru.

Simt că mă cuprinde panica. *Nu, nu se poate să mă părăseşti şi tu.*

— Te duci acolo?

Râde.

— Nu. Adică, mă rog, nu ca studentă. E o şcoală primară. Dar este şcoala

asta de vară, un fel de tabără, unde copiii învaţă engleza şi se angajează profesori din diferite ţări. Mă gândeam să-mi trimit CV-ul. Nu e nevoie să ştii spaniola, pentru că toate discuţiile vor fi în engleză, ca să înveţe copiii. Mă gândeam oricum la un job de profesor pentru la anul, şi cred că ar fi o experienţă interesantă. în plus, mai şi călătoresc. N-am mai plecat din ţară până acum. Continuă să răsfoiască broşura.

— Ashton îmi spune că pot locui în continuare cu ea şi cu Eh, cât timp voi dori, dar la un moment dat va trebui să-mi fac şi nişte planuri de viitor, în mod cert, nu mă mut înapoi cu maică-mea.
Mama lui Addy e definiţia din dicţionar a unei petrecăreţe pe cinste. Ultima dată când am văzut-o, chiar înainte ca Addy să se mute la sora ei, mi-a oferit un pahar de vin, în timp ce iubitul ei în vârstă de douăzeci de ani, găsit pe

Tinder, îmi admira fundul. Nu s-a implicat nici măcar în pregătirea nunţii - i-a trimis doar lui Addy nişte poze cu rochii pentru mama miresei, pe care se gândea să le probeze.

— Sună minunat, spun, trăgând cu ochii la broşură. Pot să văd şi eu?

Addy mi-o întinde şi-mi zâmbeşte.

— Poate ar trebui să încerci şi tu. Nu e obligatoriu să fi terminat liceul. Ne-am distra!

Are dreptate, ne-am distra. Nu mă pot gândi la ceva care mi-ar plăcea mai tare decât o vară alături de Addy în America de Sud. Dar de abia îmi pot face planuri pentru săptămâna viitoare, cu toate belelele din viaţa mea. Cine ştie în ce formă voi fi eu când va fi vremea să plecăm? Totuşi, broşura mă atrage cu poze superbe ale peisajelor şi o răsfoiesc cu un interes crescut, până ce Ashton iese în fugă din dormitor.

E desculţă, cu bluza pe jumătate descheiată, ca şi cum a întrerupt-o ceva sau cineva din a-şi dezbrăca hainele.

— Am primit un mesaj de la Eli, ne spune, cu răsuflarea întretăiată. Unde e telecomanda?

— Cred că stau cu fundul pe ea.

Addy se suceşte şi scoate telecomanda de sub o pernă. Clipeşte, surprinsă, când Ashton i-o smulge grăbită din mână.

— Doamne, Ash, ce e aşa urgent?

— A avut loc un accident, spune sora ei, pornind televizorul. Cred că se vorbeşte despre el pe Channel Seven... da, uite. Un prezentator cu o expresie împietrită stă la un pupitru semicircular, iar deasupra lui se mişcă literele *Ştiri de ultimă oră.*

— Reporterul nostru Liz Rosen este la faţa locului, zice el, privind fix în cameră. Liz, ce ne poţi spune?

— Ah, iar ea...

Addy se încruntă când pe ecran apare o femeie brunetă, cu un sacou albastru. Liz Rosen practic a hărţuit-o pe Addy, dar şi pe Bronwyn, Cooper şi Nate anul trecut, când erau cercetaţi pentru moartea lui Simon.

— E la mall?, întreabă Addy, privind cu atenţie ecranul.

— Mulţumesc, Tom, spune Liz. Continuăm să vă aducem noutăţi din Bayview, unde tragedia s-a petrecut pe un şantier de construcţii neterminat. Povestea este

deocamdată în curs de desfăşurare, ceea ce ştim până acum este că un grup de adolescenţi de prin partea locului erau într-o zonă restricţionată şi un băiat s-a prăbuşit prin acoperişul unei clădiri neterminate. Un alt băiat a suferit răni grave, deşi încă nu ştim care au fost circumstanţele. Avem confirmarea că băiatul care s-a prăbuşit prin acoperiş a murit între timp.
îmi duc mâna la gură.

— Dumnezeule, spune Addy.
Câteva migdale îi scapă din mână, pe jos.
Phoebe se ridică şi se clatină pe picioare.
— Knox. El o tăia pe acolo.
— Ştiu, spun, cu ochii lipiţi de televizor. Mereu zicea că taică-su ar fi aşa furios dacă ar afla. Nu e de mirare. Chiar era periculos.
— Nu, spune Phoebe. Vreau să zic, a tăiat-o pe acolo chiar *azi.* în timp ce se ducea la muncă, chiar înainte ca eu să vin încoace.

O, Doamne. Knox!
Inima parcă mi se opreşte în loc. Pe burtieră apare scris *Adolescent mort într-un accident pe şantier.* Simt panica distructivă cum îmi străbate corpul şi dărâm nişte obiecte de pe masă, bâjbâind după telefon.
— Nu poate fi el, spun cu voce tremurată, sperând să mă conving singură.
Dacă pare adevărat, poate chiar este adevărat.
— îl sun chiar acum.
Liz vorbeşte fără oprire.

— încă mai există numeroase necunoscute. Poliţia urmează să anunţe rudele victimei, aşa că încă nu au făcut public numele decedatului. Nu este clar nici ce gen de răni are persoana care a supravieţuit. înţelegem totuşi că viaţa acesteia nu este în pericol, iar tânărul a fost transportat la Memorial Hospital din Bayview, pentru a primi îngrijiri medicale. Apelului meu către Knox îi răspunde căsuţa vocală,

încep să plâng, fără să mă mai pot controla.
— Nu... nu răspunde.
Addy mă îmbrăţişează.
— Staţi să îl sun pe Eli, zice Ashton.
Prezentatorul a preluat din nou legătura în studio.
— Oraşul Bayview nu este străin de asemenea tragedii, Liz, spune el.
— Opreşte-l, cere Addy.
— Nu găsesc, nu gă... găsesc... se bâlbâie Phoebe, căutând telecomanda.
— Este perfect adevărat, Tom, încuviinţează Liz

Rosen. Oraşul tocmai îşi revenea din şocul provocat de moartea elevului Simon Kelleher în urmă cu optsprezece luni, ştire care a ajuns de interes naţional. Rămâne să vedem cum va evolua tragedia din prezent. Vă vom ţine la curent, pe măsură ce vor ieşi amănunte la iveală.
Dacă Knox a păţit ceva... şi eu nu am avut şansa să mă împac cu el...
— E bine, Knox e bine!

Vocea lui Ashton mă umple de uşurare intensă. Pot în sfârşit să ridic privirea.

— El este cel care a fost dus la spital. Eli încă nu ştie ce s-a întâmplat. O să te duc acolo chiar acum.

Addy mă ajută să mă ridic în picioare. Mi se pare că nu funcţionează corect, parcă am uitat cum să merg.

— Eli ştie cine a murit?, reuşesc să întreb.

Ashton dă din cap, cu o expresie înnegurată.

— Da. Un băiat pe nume Brandon Weber. îl ştiaţi?

De lângă uşă, se aude un bufnet. Phoebe, care ne strângea în hol toate rucsacurile şi gentile, împietreşte din pricina şocului şi ele îi cad din mâini pe podea.
Două ore mai târziu, reuşim în cele din urmă să-l vedem pe Knox.
Doar familia a avut voie să intre la început, iar părinţii şi surorile lui au mers să-l vadă pe rând. Am primit informaţiile în rafale, şi încă nu ştim exact ce-i adevărat şi ce nu din tot ce ni se

spune. Câteva lucruri se repetă, totuşi, atât la postul de ştiri, cât şi în schimbul de mesaje de pe telefoanele noastre.
Primul: Brandon a murit încercând să o taie prin şantierul în lucru.
Al doilea: Sean, Jules şi Monica erau cu el când s-a întâmplat accidentul.
Al treilea: Knox are câteva contuzii, dar altfel este bine.
Al patrulea: Sean Murdock i-a salvat lui Knox viaţa punându-l la pământ când

Knox a încercat să fugă după Brandon.

— Sean Murdock.

Phoebe îi tot repetă numele, de parcă nu l-ar mai fi auzit până acum. Stă pe scaun, cu genunchii strânşi la piept. Are chipul palid şi obrajii supţi. Aproape că pare catatonică şi am senzaţia că încă nu a procesat moartea lui Brandon.

Nici eu, probabil.

— Vrei să-mi spui că Sean Murdock i-a salvat lui Knox viaţa, spune ea, ca şi cum ar zice *vrei să-mi spui că acum*

câinii vorbesc Şi conduc maşini.

Addy ridică o sprânceană.

— Numele lui îmi sună familiar, dar nu îl ţin minte pe băiat.

— E un...

Vreau să zic *un nemernic,* dar mă opresc la timp. Orice altceva s-ar mai fi întâmplat, Sean şi-a pierdut astăzi cel mai bun prieten. Şi poate chiar i-a salvat lui Knox viaţa, deşi mi-e la fel de greu să cred aşa ceva pe cât îi e şi lui Phoebe.

— Era prietenul lui Brandon. El şi Knox nu sunt foarte apropiaţi.
Kiersten, sora lui Knox, apare pe coridor, urmată de alte două din surorile sale. Dă cu ochii de mine.
— Maeve, mergem să ne întâlnim cu părinţii noştri la bufet. Knox e obosit, dar încă mai poate primi vizite. Vreţi să mergeţi să-l salutaţi?
îmi zâmbeşte cu atâta căldură şi îmi dau seama că nu ştie nimic despre joc sau

despre mesaje, nici despre cearta mea cu Knox.
— E chiar după colţ, în camera 307.
Sar în picioare, trăgându-le după mine pe Phoebe şi Addy.
— Da, da! Cum se simte?
— Va fi bine, spune Kiersten, liniştindu-mă. îl vor ţine în noaptea asta sub observaţie, dar totul arată bine. Doar că... faţa bietului copil nu este în cea mai bună formă.
Mă strânge de braţ şi apoi se îndepărtează.

Spitalele îmi dau o stare de nelinişte şi am nevoie să mă sprijin câteva clipe de tocul uşii, înainte să intru în rezerva lui. Partea asta a spitalului nu seamănă cu saloanele bolnavilor de cancer, dar mirosul de antiseptic şi lumina puternică sunt la fel. îmi întipăresc în minte detaliile camerei - tencuiala în culori pastelate, un tablou ce înfăţişează o vază cu flori, televizorul fixat pe perete, draperia subţire care oferă

intimitate patului pe care stă Knox.
îmi fixez privirea asupra lui şi, fără să vreau, scot un suspin de durere.
— Ştiu, spune Knox, printre buzele lui învineţite. Am arătat şi mai bine de atât.
Poartă hainele lui obişnuite şi un simplu bandaj la cap, dar faţa îi este aproape de nerecunoscut. Un ochi îi este negru şi pe trei sferturi închis, nasul roşu şi umflat. Jumătate de chip este o vânătaie mare. Mă aşez pe

scaunul de lângă pat şi dau să-l apuc de mână, dar înainte să o pot face îşi strecoară degetele sub pătură.
Nu-mi dau seama dacă a fost o coincidenţă sau a încercat să evite atingerea mea, dar îmi spun că nu contează. Măcar el este bine.
— Ce s-a întâmplat?, întreb eu.
în acelaşi timp, Phoebe întreabă şi ea:
— Sean ţi-a făcut asta?

îşi trage şi Phoebe un scaun dintr-un colţ al rezervei şi se aşază lângă mine.

— Nu aşa multe întrebări deodată, ne sfătuieşte Addy. Când am avut eu contuzie, genul ăsta de interogatoriu îmi făcea capul să plesnească. Ia uite, îi iau interviu lui Sean Murdock, spune ea cu ochii la televizor.

— Fantastic, remarcă sec Knox.

Liz Rosen, de la Channel Seven, ţine un microfon în faţa lui Sean, care are

mâinile împreunate, de parcă s-ar pregăti să se roage. Sunt pe peluza casei cuiva, iar cerul, în spatele lor, e un albastru puternic, curat.
în josul ecranului apar cuvintele *În direct: un adolescent de la faţa locului rememorează accidentul fatal,* iar Liz începe:
— îţi mulţumim că ţi-ai făcut timp să vorbeşti cu noi, Sean, după o zi atât de traumatizantă. Ne poţi spune, cu vorbele tale, ce s-a întâmplat?

Sean e mai înalt cu un cap decât Liz, chiar dacă stă cocoşat, parcă vrând să se facă mai mic.

— E totul în ceaţă încă, dar voi încerca. Câţiva dintre noi eram la mall, apoi am vrut să mergem în centrul oraşului. Voiam să o luăm pe scurtătură ca să economisim timp - Dumnezeule, asta sună aşa stupid acum, nu? Puteam să fi mers pe drumul obişnuit. Dar o mai luasem şi altă dată prin şantier. Mulţi elevi fac asta, nu ne gândim prea

mult înainte. Bran glumea, cum face el de obicei, pe urmă a sărit şi pe urmă...
Sean îşi duce o mână la tâmplă:
— Apoi, dintr-odată, n-a mai fost acolo.
Phoebe scoate un sunet ca şi cum ar fi strangulată, lângă mine, iar eu mă întind şi o apuc de mână. Spre deosebire de Knox, ea mă lasă.
Brandon e mort.
Brandon Weber e mort.
Brandon.
Weber.

Mort.
Pot repeta cuvintele de douăzeci de ori în capul meu, în douăzeci de moduri diferite, dar tot nu par adevărate.
— Trebuie să fi fost un adevărat şoc, spune Liz.
Sean încuviinţează cu o mişcare a capului. îşi ţine fruntea în pământ şi nu-mi dau seama dacă plânge.
— A fost.
— V-aţi dat seama imediat ce anume s-a întâmplat?
— Nu prea puteam vedea... sub acoperişul

barăcii pe care sărise el. Dar ne-am dat seama că e grav când am auzit că a trecut prin el. Prin acoperiş.

— Ce s-a întâmplat cu cel de-al doilea băiat? Cel care este rănit?, întreabă femeia.

— Puştiul ăla cred că era în stare de şoc. A alergat până la margine, să se ducă după Brandon, şi am fost convins că va cădea şi el. M-am panicat. Am făcut singura chestie la care m-am putut gândi pe moment. L-am pocnit. Cred că l-am rănit destul de tare în final şi

îmi pare rău, spune Sean şi ridică privirea. Dar măcar l-am oprit, ştiţi? Măcar e acum în viaţă.

— Minciuni, spune Knox, cu o voce stinsă.

Ne întoarcem toate spre el.

— Nu asta s-a întâmplat?, întreb.

Knox îşi atinge bandajul din jurul capului şi tresare.

— Eu... de fapt nu prea îmi mai amintesc. Totul e în ceaţă de când m-am despărţit de Phoebe şi până ce m-am trezit cu o lanternă în faţă. Dar nu mă imaginez

alergând după Brandon, imediat ce el căzuse prin acoperiş. Mi- am petrecut o bună parte din viaţă pe un şantier, nu? Nu e genul de chestie pe care aş face-o eu.

— Poate nu gândeai corect, spune Addy. Nici eu n-aş fi gândit, dacă aş fi fost în locul tău.

Knox pare în continuare sceptic.

— Poate. Sau poate că Sean minte.

— De ce ar face-o?, întreabă Addy.

Knox clatină din cap şi se strâmbă, ca şi cum mişcarea i-ar provoca dureri.

— N-am nici cea mai vagă idee.

PARTEA A DOUA

Duminică, 15 martie

REPORTERUL: Bună seara, sunt Liz Rosen de la Ştirile Channel Seven. Suntem live în studio cu invitatul nostru special Lance Weber, al cărui fiu în vârstă de şaisprezece ani, Brandon, şi-a pierdut în mod tragic viaţa pe şantierul abandonat din spatele mall-ului din Bayview, cu doar

zece zile în urmă. Domnule Weber, sincere condoleanţe pentru pierderea pe care aţi suferit-o.

LANCE WEBER: Mulţumesc. Eu şi soţia mea suntem devastaţi.

REPORTERUL: Aţi spus producătorilor că sunteţi aici, în această seară, fiindcă doriţi răspunsuri.

LANCE WEBER: Aşa este. Am fost un om de afaceri jumătate din viaţa mea, Liz, iar în afaceri ideea de bază este cea de responsabilitate. De culpă. Şi totuşi, se pare

că ea nu există pentru entităţile implicate în această oribilă tragedie - compania de construcţii, mall-ul, oficialităţile oraşului. Nu vor să iasă în faţă şi să ofere detalii despre neglijenţa care a contribuit decisiv la moartea fiului meu.

REPORTERUL: Vreţi să spuneţi că aceste organizaţii sunt vinovate?

LANCE WEBER: Spun că o tragedie de genul ăsta nu se *întâmplă* pur şi simplu, Liz.

Mereu există părţi responsabile la mijloc.

O zi mai târziu

Reddit, subforumul Răzbunarea e a mea Discuţie deschisă de Darkestmind

Unde mama naibii eşti, Bay view2020? Răspunde LA MESAJELE MELE.

Să nu îndrăzneşti să te fofilezi. - Darkestmin

dNu e o glumă.

Ştiu unde să te găsesc.

Nu mi-e teamă să las totul să iasă la lumină.

Aş face-o, doar ca să te văd şi pe tine ducându-te la fund. - Darkestmin

dCapitolul Şaisprezece

Phoebe

Luni, 16 martie

— Apreciez că mă duci cu maşina, spune Knox.

Emma îşi prinde centura de siguranţă.

— Nicio problemă.

A trecut o săptămână şi jumătate de la moartea lui Brandon şi nimic în Bayview nu mai e la fel ca înainte. Pe partea de plusuri, eu şi Knox am petrecut mai mult timp împreună, atât de mult încât eu şi Emma îl luăm uneori de la şcoală cu maşina. Pe partea de minusuri, Jules şi Sean s-au

cuplat din senin. Am crezut că am halucinaţii prima dată când i-am văzut sărutându-se pe holul liceului.

— Trauma suferită de amândoi ne-a apropiat, am auzit-o pe ea spunându- i unei colege, la ora de engleză. Avem nevoie unul de celălalt.

Am avut senzaţia că ochii îi sclipeau de devotament, că ai unui membru de cult religios.

Din ce am auzit prin liceu, pare că jocul Adevăr sau Provocare a luat sfârşit cu

bomba despre Maeve şi Knox, chestie care mă face să mă gândesc dacă nu cumva a fost inventat tocmai pentru a o răni pe ea. Până la urmă, ea a soluţionat cazul lui Simon anul trecut şi a răsturnat complet suspiciunile oamenilor. Poate că unul dintre apropiaţii lui Simon a vrut să se răzbune. Dacă da, chiar i-a ieşit, pentru că Maeve şi Knox de abia îşi mai vorbesc, iar ea se simte oribil.

Măcar nimeni din Bayview nu mai discută acum despre jocul ăla imbecil.
Altă posibilitate este ca Brandon să fi fost de la început în spatele jocului şi şi-a ajutat prin el prietenii să câştige şi mai multă popularitate. Şi a făcut şi faze nasoale celor pe care nu-i suporta, cu ocazia aceasta. Şi, fiindcă totul a pornit cu un secret urât despre mine, cât timp eu eram totuşi cu Brandon, doar când mă gândesc la

varianta asta îmi vine să vomit.
între timp, Sean a început un fel de tovărăşie stranie cu Knox. îi spune dintr-odată *frate* şi se ia de toţi ăia care încă mai fac glume pe seama penisului său. Oamenii sunt confuzi, pentru că glumele au fost pornite fix de Sean. Knox încă nu-şi poate aminti ce s-a întâmplat pe şantier când a murit Brandon.
Iar Brandon...
Brandon e îngropat şi uitat. înmormântarea a avut loc weekend-ul trecut, prima la

care am luat parte după cea a tatălui meu. N-am mai simţit niciodată aşa un amalgam de emoţii - şoc, tristeţe, negare, dar încă şi destul de multă furie. E straniu să ţii doliu după cineva care s-a purtat oribil cu tine. Când preotul a spus cuvinte frumoase despre Brandon, părea că vorbeşte despre un băiat pe care nu l-am cunoscut niciodată. îmi doream să-l fi întâlnit, pentru că părea un tip extraordinar.
Atât de mult potenţial irosit.

— Te duc la *Până la proba contrară,* Knox?, întreabă Emma.
A început să fie din nou politicoasă şi calmă faţă de mine şi nu l-a mai adus pe Derek în discuţie de la înmormântarea lui Brandon. Poate că moartea colegului meu a şocat-o şi i-a şters furia sau poate doar se bucură că am un prieten pe care ea îl agreează. N-o deranjează să-l ducă pe Knox din când în când cu maşina până în San Diego.

— Nu, azi nu lucrez, spune Knox.
Mă uit la faţa lui în oglinda retrovizoare, să văd în ce stare se mai află vânătăile lui. încă mai are un cerc purpuriu în jurul unui ochi, dar obrazul îi e mai degrabă galben acum, la fel şi maxilarul. Dacă ar purta machiaj, cu siguranţă ar putea acoperi totul.
— Dacă mă poţi duce acasă, e perfect.
— Ar trebui să vii pe la noi, spun, fără să mă gândesc înainte. Să te joci

cu Owen *Bounty Wars.* Tot întreabă de tine.
Fratele meu a devenit şi el îngândurat în ultima vreme, la fel ca toată familia, de când a murit Brandon. O sesiune de jocuri video l-ar mai înveseli puţin, mai ales cu un partener nou.
— Sigur, spune Knox. Auziţi... vi se pare şi vouă că maşina asta e puţin înclinată într-o parte?
— Mereu este aşa, spun. E antică.

— Fix la asta mă gândeam şi eu. Ceva e în neregulă, zice Emma.
Opreşte în parcare, se dă jos şi inspectează cauciucurile. Cobor şi eu.
— Avem pană, mă anunţă ea.
Knox se lasă pe vine şi examinează cauciucul.
— Cred că ţi s-a înfipt un cui pe drum, spune.
îmi scot telefonul, dar observ că am rămas fără baterie.
— Emma, poţi s-o suni tu pe mama, să cheme service-ul? Eu nu mai am baterie.

Sora mea clătină din cap.
— Mi-am pierdut telefonul, mai ţii minte?
Emma şi-a pierdut telefonul în urmă cu o săptămână. Mama a zis că nu- şi permite să-i ia unul nou, aşa că va trebui ca Emma să pună deoparte din banii de meditaţii. De atunci, Emma e fără telefon, o chestie pe care eu una nu o pot concepe - n-aş rezista nici măcar o oră fără al meu. Dar Emma se comportă de parcă nici nu i-ar simţi lipsa.

— Nu ai roată de rezervă?, întreabă Knox. O pot schimba eu.
— Serios?, întreb surprinsă.
— Nu sunt complet inutil, să ştii, zice el şi deschide portbagajul.
— Nu asta am vrut să insinuez, spun repede şi îl ating pe umăr. Doar că n-am mai întâlnit pe nimeni care să ştie să schimbe cauciucul. Credeam că e ştiinţă uitată în zilele noastre.
E adevărat, dar la fel de adevărat este şi faptul că nu m-aş fi aşteptat niciodată de

la Knox să fie descurcăreţ. Dar el nu trebuie s-o ştie.

— Tata nu ne-a lăsat pe mine şi pe surorile mele să luăm lecţii de condus până ce nu am învăţat cum funcţionează şi cum putem repara o maşină. Mi-a luat vreo lună, dar asta e.

Deschide o trapă a portbagajului de existenţa căreia nici nu ştiam şi îmi arată cauciucul de acolo.

— E mărimea potrivită. Maşinile vechi sunt cele mai tari, zice el.

Knox schimbă încet şi cu mult chin cauciucul, iar la un moment dat mă gândesc dacă nu ar fi mai bine să urc şi să-mi încarc telefonul, apoi să sun la un service, dar în cele din urmă reuşeşte să ducă treaba la bun sfârşit.

— Va mai trebui oricum să se uite cineva la roată, dar momentan o să ţină, spune el.

E drăguţ cum încearcă să pară nonşalant, dar este evident destul de mândru de isprava lui.

— Mulţumim mult, spune Emma, cu sinceritatea ei caldă, caracteristică, în voce. Eşti cel mai tare.
— Măcar atât pot face, zice el şi pornim spre lift. Şi voi m-aţi plimbat peste tot prin oraş.
— Păi, încă eşti la recuperare, zic eu şi apăs butonul de chemat liftul.
— Nuuu, deja mă simt bine. Medicii mi-au spus că sunt complet refăcut la ultima examinare.

Vânătăile lui arată destul de rău în lumina nemiloasă din parcare.

— Oricum, potrivit lui taică-miu, mi-am meritat-o.

Emma oftează şi intrăm în lift.

— Ceea?

— Ei, nu sunt chiar cuvintele lui, poate că am exagerat eu. E doar supărat că o luam pe scurtătura de pe şantier.

Ridic din umeri şi mă încrunt.

— Ar trebui să se bucure că eşti în viaţă. Domnul

Weber ar face schimb cu el într-o clipită.
Tatăl lui Brandon a fost de curând la un post de ştiri, ameninţând că va da în judecată mall-ul, compania de construcţii care a început lucrările, dar le-a abandonat fiindcă a dat faliment, ba chiar întreaga administraţie a oraşului Bayview.
— L-ai văzut la emisiunea moderată de Liz Rosen?
— Mda. Chiar era pornit bine, spune Knox.
Ieşim din lift, pe holul care miroase a caramel şi vanilie.

Addy probabil că face din nou prăjituri.

— Dar cred că nu-l poţi învinui, totuşi. Şantierul ăla prezenta o grămadă de riscuri. Tata tot spune asta de luni bune. În plus, Brandon era singurul lor copil, aşa că este ca şi cum familia omului a fost ştearsă cu buretele dintr- odată. Ştii?

— Ştiu, spun eu, tristă.

Emma păstrează tăcerea de când am ieşit din lift. Când intrăm în apartament, ne anunţă cu jumătate de gură

că are de învăţat, apoi merge în dormitor şi trage uşa după ea.
Knox ridică mâinile, murdare de ulei de maşină.
— Unde pot să mă spăl?
îl conduc la chiuveta din bucătărie şi îi torn săpun lichid în palme.
— E frumos la voi, zice, privind spre ferestrele mari şi peretele din cărămidă.
— E OK, spun eu, cu obidă. Chiar e un loc drăguţ, pentru un cuplu tânăr, poate, fără copii. Dar sunt convinsă că nu l-ar mai găsi

fermecător Knox dacă ar trebui să-şi bage întreaga familie între aceşti patru pereţi.

— Vrei să bei ceva? îmi iau o bere de ghimbir. Owen mai întârzie puţin.

— Da, minunat. Mulţumesc.

Knox îşi şterge mâinile pe un prosop de vase, iar eu scot două pahare, îmi dau seama, brusc, că Knox e singurul băiat din liceu, în afară de Brandon, care a intrat în apartamentul meu. în general nu prea invit oameni acasă, mai ales băieţi.

Nu îl invitasem nici pe Brandon, evident.
Dar venise oricum.
— Eşti bine?, mă întreabă Knox, când mă vede încremenită, cu paharele în mână.
Cine ştie de cât timp rămăsesem aşa... Mă scutur şi pun paharele pe masa de bucătărie.
— Da, scuze. Uneori, mă pierd în gândurile mele, ştii?
— Ştiu, zice Knox.
Aseară, pe masa noastră din bucătărie era plin de poze cu amprente, şi aproape am

avut un atac de cord când mi-am dat seama că erau luate de pe şantier. Tata i-a ajutat pe poliţiştii care se ocupă de caz. încearcă să înţeleagă de ce acoperişul ăla s-a dărâmat tocmai la Brandon, de ce nu înainte. Lumea sărea pe acolo de luni bune, ca să scurteze drumul.
Torn berea doar până la jumătatea paharului, las spuma să se ducă, apoi torn restul.

— Brandon e - mă rog, era - mai musculos decât mulţi colegi de-ai noştri.
— Da, dar acoperişul ăla era proiectat să suporte o greutate mai mare decât a lui.
— Poliţiştii au descoperit ceva?
— Tata nu mi-a spus nimic. Poate că oricum nu ar face-o, chiar dacă ar şti ceva. Nu prea împărtăşeşte cu mine lucruri legate de munca lui. Nu e ca Éli.
Mă urc pe scaun, lângă el, şi beau din berea mea.

— îţi place să lucrezi cu Eli?
— Ador să lucrez cu el, spune Knox, şi ochii îi strălucesc. E un tip extraordinar, mai ales dacă ţii cont de mizeriile cu care se confruntă zi de zi.
— Ce fel de mizerii?
— Păi, în activitatea lui, sau datorită ei, mereu este încolţit de persoane nemulţumite. De ziare, alţi avocaţi, poliţie... De oameni care vor ca el să le preia cazul, sau sunt furioşi că a luat cazul altcuiva. Primeşte chiar şi ameninţări cu

moartea, spune Knox, sorbind din bere.

— Serios?

Eli este întotdeauna prezentat ca un erou de către presă, ceea ce m-am gândit mereu că este un lucru bun. Nu mi-a trecut prin minte că genul acesta de vizibilitate poate reprezenta un pericol.

— Mda. Una a venit chiar ieri. Pare de la aceeaşi persoană, aşa că toţi o iau mai în serios, de data asta.

Sandeep - unul dintre avocaţii care lucrează la

firmă - spune că de obicei o persoană trimite una singură, apoi îşi vede de treabă.
Las jos paharul, care se loveşte de masă cu un clinchet.
— Asta e oribil. Oare Ashton ştie?
Knox ridică din umeri.
— Probabil că da. Aşa ar trebui, nu?
— Cred. Of, mie mi-ar fi tare teamă dacă aş fi în situaţia respectivă. Mă panichează uneori şi simple mesaje pe Instagram.

Knox ridică o sprânceană.
— încă mai primeşti din alea ciudate? De la...
Priveşte spre uşa închisă de sora mea, apoi coboară vocea:
— De la acel Derek?
— în ultima vreme, nu. Sper că a lăsat-o baltă.
încuietoarea uşii pocneşte şi pare că se învârte în gol, aşa că mă dau jos de pe scaun ca să îl ajut pe fratele meu.
— Owen, deşi recent a făcut minuni cu prăjitorul nostru de pâine, încă nu a învăţat arta descuierii uşii.

— Să ştii că te-am auzit, spune Owen, după ce-i deschid. Cu cine... A, bună! Clipeşte, privindu-l pe Knox, derutat.
— Faţa ta este... auuu.
— Arată mai rău decât se simte, îl asigură Knox.
— Knox a venit să se joace *Bounty Wars* cu tine, Owen! Nu e grozav?
Knox mă priveşte ciudat, pare că nu pricepe de ce îi vorbesc fratelui meu ca unui bebeluş. Nici eu nu-mi dau seama de ce o fac, asa că tac.

— Pe bune?! Ce tare, zice Owen.
— Vrei să mă conduci?
Amândoi dispar în camera lui Owen, iar eu simt un amestec de bucurie şi regret, uitându-mă după ei. Parcă mă văd pe mine, peste zece ani, cum dau pe stradă peste Knox, care a devenit arătos, şi are un job senzaţional şi o iubită superbă, şi cum regret că nu l-am privit decât ca pe un amic, pe când eram la liceu. îmi termin berea şi clătesc paharul. Părul mi-e ciufulit,

pe umeri, şi parcă mă roagă să-l prind într-o coadă de cal. Deschid uşa dormitorului:

— Emma? Am nevoie doar de un elastic de păr.

Emma e aşezată pe patul ei, bea dintr-o cană uriaşă de plastic cu logo-ul Bayview Wildcats înscris pe ea. Mă duc la dulăpiorul meu, calc pe nişte haine aruncate în mijlocul camerei şi găsesc în cele din urmă un elastic roz.

— Cred că-l am pe ăsta din clasa a treia, îi spun Emmei.

în momentul ăla observ că
are lacrimi pe obraji.
închid dulapul şi merg spre
ea, mă aşez pe colţul patului.
Chiar dacă neam înţeles
ceva mai bine în ultima
vreme, tot nu sunt sută la
sută convinsă că nu-mi mai
spune să mă car.
— Ce s-a întâmplat?
— Nimic.
îşi şterge lacrimile, iar
mişcarea bruscă face
lichidul din cană să se
reverse peste margine.
— Vaaaii, exclamă.

E ceva familiar în legănatul ei incert, dar şi straniu. Familiar, pentru că am fost în situaţia asta de multe ori. Straniu, fiindcă ea nu a fost niciodată.

— Ce bei acolo?

— Ce?! Nimic... Apă.

Emma nu bea niciodată alcool - nici la petreceri, fiindcă nu merge la niciunele, şi în mod clar nu la ora trei după-amiaza, în dormitorul nostru. Dar pronunţă împleticit cuvintele şi se clatină, aşa că nu are cum să fie altă explicaţie.

— De ce bei şi plângi? îţi pare rău după Brandon?, o întreb.
— Nici măcar nu-l cunoşteam pe Brandon, zice şi ochii i se umplu din nou de lacrimi.
— Ştiu, dar e trist oricum ce s-a întâmplat, nu?
— Ai putea să pleci? Te rog?
Emma nu mi-a mai spus ***te rog*** de ceva timp, aşa că mă supun, fac ceea ce îmi cere. însă mi se pare atât de greşit să închid uşa dormitorului în urma mea - ca şi cum îi ofer

ceea ce-şi doreşte, dar nu şi ceea ce are nevoie.
Restul după-amiezii se scurge în linişte.
Pe la ora cinci, trebuie să mă lupt să-l desprind pe Knox de fratele meu mai mic, care pare să fi făcut o pasiune pentru partenerul lui de joc.
— O să mai vii?, îl întreabă el, implorând.
— Sigur. Dar mai trebuie să exersez nişte mişcări până atunci, să pot ţine pasul cu tine.
— Te conduc eu, spun.

Am întredeschis uşa să mă uit la Emma, şi pare că doarme profund. Mă tot întreb dacă nu cumva am interpretat greşit întreaga scenă. Poate într- adevăr chiar băuse apă? Şi era doar un pic neîndemânatică şi obosită? Dar mai bine să nu conducă acum. în orice caz, sper să-şi revină în fire până ajunge mama acasă.
Knox pare nehotărât, probabil îşi aminteşte cum am fost la un pas de accident cu maşina, dar totuşi nu

protestează când îl conduc spre lift.

— Mersi că ai fost aşa de treabă. Ai pierdut ceva vreme cu *Bounty Wars* ăsta.

— E în regulă.

îşi bagă mâinile în buzunare şi se sprijină de peretele liftului.

— Owen e un jucător bun. Are o întreagă strategie care, ţin să spun, este... Hai să zicem doar că am fost depăşit.

Cobor prima din lift, şi pornim amândoi spre maşină.

— Chestia ciudată e că jocul mi-a amintit de ceva, zice el.
— Cum adică?
Knox nu răspunde până ce nu ajunge lângă mine, în maşină.
— Păi, ştii că e un joc în care trebuie să omori personajele. Şi sunt moduri diferite în care le poţi omorî. Le poţi împuşca sau înjunghia, evident.
— Evident.
— Sau poţi fi mai creativ. Aveam ţinta mea urcată pe o clădire şi aş fi putut să-l

arunc de acolo, iar asta mi-a amintit de ziua de pe şantier, când a murit Brandon. Apoi m-a lovit această... Această amintire, cred.

— Cu Brandon?

Pielea începe să mă furnice. Nu sunt sigură că-s pregătită să aud ce s-a întâmplat cu adevărat cu el în ziua aia.

— Nu, zice Knox, încet. Cu Sean. E doar o frântură, dar... dintr-odată, mi-l amintesc cum stătea pe margine, cu telefonul ridicat. Ca şi cum poza sau filma.

Apoi a zbierat: *Ce mama naibii faci acolo, Myers?*

— Stai aşa, pe bune?

Se aude un claxon, iar Knox se propteşte de bord.

— Era roşu, spune el.

— Ah, rahat. Scuză-mă. Dar... pe bune? E stilul lui Sean, da, dar de ce ar fi spus asta?

Knox îşi masează tâmplele.

— Mă depăşeşte. E tot ce-mi pot aminti. Nici măcar nu ştiu dacă e real.

Toată povestea cu Sean care l-a lovit pe Knox ca să-l salveze nu avea

oricum prea mult sens, dar Monica şi Jules erau şi ele acolo şi nu l-au contrazis. Bineînţeles, Sean şi Jules sunt mai apropiaţi ca oricând acum, aşa că... poate asta este explicaţia.

— Poate că ar trebui să mai joci cu Owen şi să-ţi împrospătezi memoria, îi spun lui Knox, când opresc în faţa casei lui.

Râde şi îşi desface centura. Am o presimţire că se va întâmpla oricum. Fratele tău e mic, dar foarte insistent şi convingător

.Capitolul Şaptesprezece

Knox

Marţ, 17 martie

Balul e la numai două luni distanţă, Knox!

Cu cine vei merge?

Nu o poţi lăsa pe ultima clipă.

Dumnezeule, surorile mele. Sunt tentat să închid ChatApp fără să răspund şi să-mi termin apoi temele în linişte, dar mă vor zăpăci apoi cu mesajele.

O să invit o prietenă, le spun.

Kiersten intervine cu viteza fulgerului.
Pe cine? Pe Maeve?
Mda, sigur. Kiersten e complet pe dinafară. Sunt mai apropiat de ea decât de celelalte surori, dar nu i-am spus ce s-a întâmplat între mine şi Maeve, şi nici că am devenit gluma liceului de ceva timp în materie de disfuncţii erectile. în capul meu se duce un război încă de ieri. O parte din mine ar vrea ca povestea lui Sean să fie adevărată, ca să nu mă enervez şi să mă mai tot

frământ, dar o altă parte îşi
doreşte să afle mai mult
decât orice ce se petrece.
îi răspund lui Kiersten.
Probabil nu pe Maeve. Mă
întreb dacă Phoebe ar merge
cu mine. Ca prieteni,
evident, pentru că e mult
prea intangibilă pentru
mine, încât aş fi nebun să-mi
imaginez orice altceva. Dar
cred că neam distra.
Maeve şi cu mine încă nu ne-
am reapropiat. Ce s-a
întâmplat cu Brandon a fost
scuza perfectă ca să nu
vorbim despre ce e între noi,

aşa că n-am facut-o. Cu cât nu vorbim despre chestii serioase, cu atât ne vine mai greu s-o facem. Dar poate că e bine aşa. Poate că n-a fost prea sănătos încă de la început să rămân prieten cu fosta mea iubită, alături de care am încercat şi eşuat să-mi pierd virginitatea.
Mă întind, de la biroul meu, să mă uit la ceasul de pe noptieră. E aproape opt. De obicei, nu mai ies nicăieri după ora asta, dar astăzi nu-mi găsesc liniştea. Mi-ar prinde bine puţină mişcare,

şi poate o gustare. Mă gândesc la acele alfajores de la Café Contigo şi începe să-mi plouă în gură. Phoebe lucrează în seara asta, iar Maeve evită restaurantul de parcă mai nou ar avea ciumă. Dar pentru mine e o destinaţie potrivită.
Aproape am ajuns la parter, când aud vocea lui taică-miu.
— Pare că au fost nişte probleme legate de structură, dar e greu de estimat cât timp şantierul a rămas neatins.

Părinţii mei sunt în bucătărie. Aud zgomotele pe care le face ceramica, când ei golesc maşina de spălat vase.

— Rămân însă faptele - copiii nu aveau ce să caute acolo. Nici măcar ai noştri. Aşa că, dacă Lance Weber decide să meargă în instanţă, poate că va fi târât şi el, la rândul lui, într-un proces.

Rămân pe loc, cu mâna pe balustradă. La naiba! Oare o să fiu şi eu dat în judecată?

— Lance are cam mult tupeu, spune mama, cu o voce încordată. Sper că vorbeşte aşa doar la supărare. îmi pare rău pentru el, evident, pentru că... Dumnezeule, să îţi pierzi fiul... chiar este un coşmar. Dar să aducă în discuţie posibilitatea unui proces, după ce a tras atâtea sfori ca să-l ţină pe Brandon departe de bucluc - asta da ipocrizie.
îmi ciulesc urechile şi mă apropii şi mai mult. Despre ce vorbeşte?

— Aia a fost o greşeală de la început, zice tata. Nu ar fi trebuit să fie soluţionat aşa cazul. Nu a făcut decât să-i arate lui Brandon că faptele lui nu au consecinţe, ceea ce e o lecţie tare proastă. Mai ales pentru un puşti ca el.
Mama oftează.
— Ştiu. îmi pare rău că nu am insistat mai mult. Mă tot gândesc la asta. Dar era primul meu an la *Jenson şi Howard* şi încercam din răsputeri să nu fac valuri. Dacă aş primi dosarul acela

acum pe birou, l-aş trata diferit.
Aştept răspunsul tatălui meu, dar nu aud decât paşii câinelui pe linoleum. Fritz intră în sufragerie şi mă vede. începe să schelălăie în direcţia mea, dând din coadă.
— Şttt. Şezi, îi spun.
Un scaun scârţâie în bucătărie.
— Knox? Tu eşti?
Cobor în bucătărie, cu Fritz pe urmele mele. Mama stă aplecată deasupra chiuvetei, iar tata, aşezat la masă.

— Salut. Despre ce vorbeaţi?
Tata capătă acea expresie de iritare pe care a tot afişat-o de când am fost externat.
— Nimic care să te privească.
Mama îşi îmbunează tonul.
— îţi trebuie ceva, iubitule?
— O să ies un pic.
Răsuflă uşurată? Aşa mi se pare.
— Dar v-am auzit vorbind despre Brandon. Intrase în vreo belea?

— Ah, iubitule, nu mai contează. Eu şi tatăl tău vorbeam despre afaceri.
— Da, însă...
Nu ştiu de ce mă încăpăţânez să mă agăţ de subiect. De obicei, doar o privire îngheţată aruncată de taică-miu e de ajuns să mă pună la locul meu, iar până acum mi-a aruncat deja două.
— Firma voastră l-a avut drept client? Nu mi-aţi spus niciodată. Despre ce a fost vorba?
Mamei îi piere zâmbetul.

— Knox, munca mea are un aspect confidenţial şi tu ştii asta. Nu ştiam că tragi cu urechea - dacă aş fi ştiut, nu aş fi deschis discuţia. O să te rog să nu repeţi nimănui nimic din ce ai auzit aici. Aşa că...

îşi drege vocea, şi practic o văd cum bagă tema asta în cutia cu Discuţii Pe Care Nu Le Vom Relua Niciodată.

— Unde te duci?

N-o să scot nimic de la ea, este evident. Iar tata e o cauză pierdută.

— La Café Contigo. Pot lua maşina ta?
— Sigur, spune ea, parcă prea repede. Distrează-te, dar te rog să fii acasă înainte de ora unsprezece.
— Aşa fac.
Iau cheile maşinii încă neliniştit, cu sentimentul că îmi scapă ceva important, deşi n-am idee ce anume.
* * *
— Ce faci, frateee?
Rahat. Am venit aici s-o văd pe Phoebe, nu pe noul meu cel mai bun prieten, Sean. Dar ea nu-i aici, în schimb

este el, întinzându-mi pumnul în semn de salut. Lovesc pumnul de al lui, nu prea convins.

— Salut, Sean.

— Ce mai faci, bro?, întreabă Sean.

Stă sprijinit de tejghea şi îşi aşteaptă comanda, complet relaxat. Pare că- şi vede mai departe de ale lui, ca şi cum nu ar fi asistat la moartea celui mai bun prieten al său cu mai puţin de două săptămâni în urmă. Dumnezeule, chiar îl detest.

încă de când acea amintire vagă mi-a revenit în cap, nu mă pot opri să mă gândesc la ea - Sean, stând pe marginea şantierului, deasupra prăpastiei, cu telefonul ridicat. Apoi totul dispare, de parcă un ecran de televizor s-ar stinge, şi îi aud vocea: *Ce mama naibii faci acolo, Myers?*
Oare chiar s-a întâmplat sau doar îmi imaginez?
Mi-aş dori să ştiu sigur.
Sean încă mai vorbeşte.
— Iau cina la pachet pentru iubita mea. Urăsc

mâncarea de aici, dar îi place ei. Ce poţi face, este?

— Mda, aşa-i.

Trag un scaun de la masa din colţ şi îmi aşez rucsacul pe el, dar nu stau jos. Sean îşi leagănă telefonul în mână, cât timp aşteaptă. Nu-i genul de tip care să şteargă pozele sau clipurile compromiţătoare, aşa îmi imaginez. îi lipseşte acel tip de bun simţ sau de instinct de conservare, mai degrabă. îmi dreg vocea şi mă sprijin de masă, iar Luis apare din

bucătărie, cu o pungă maro din hârtie.
— Ascultă, Sean, spun. Pot să te rog ceva, frate?
Oh, la naiba. Ce ridicol a sunat! Chiar nu mă pricep să discut cu tipi de genul lui Sean. îşi dă capul pe spate, amuzat, iar eu mă avânt curajos, pentru că am intrat deja în horă.
— Pot să împrumut o secundă telefonul tău? Vreau să caut ceva şi l-am uitat acasă p-al meu.
Sean îşi scoate portofelul din buzunarul de la spate al

blugilor. Ia o bancnotă de douăzeci de dolari din el.

— Knox, bro, nu ţi l-ai uitat. E acolo, în buzunarul lateral al rucsacului, uite.

Mă las să cad pe scaun, învins. Sunt absolut demn de milă.

— Ah, chiar. Aşa e. Mersi.

— Ce se mai aude?, îl salută Sean pe Luis, apoi dau noroc într-un fel complicat, lovindu-şi pumnii. Sean joacă şi el baseball, chiar destul de bine, asa că a fost în echipa liceului cu Luis

şi Cooper, deşi el este mai mic.
— îţi simţim lipsa în echipă, tipule. Mergi joi la meciul lui Coop?
— Normal, spune Luis şi îi întinde lui Sean restul.
— Şi eu, frate.
— Ne vedem acolo.
— Blană.
Sean se desprinde de tejghea.
— Ne vedem mâine, bro, îmi spune când trece pe lângă masa mea din colţ, întinzându-mi iar pumnul pentru un salut.

Fac gestul, de voie, de nevoie, mai mult ca să-l văd odată plecat. Nu-mi mai este de niciun folos, din vreme ce tentativa mea de spionaj a eşuat lamentabil.
Aş fi avut nevoie de abilităţile lui Maeve în seara asta.
Când uşa se închide după Sean, Luis ia o carafa cu apă şi un pahar şi mi le aduce la masă. Se aşază şi el şi îmi umple paharul.
— La ce-ţi trebuia telefonul lui?, mă întreabă.

— Ce telefon? Nu... Nu-mi trebuia, ezit eu.
— Haide. Aveai o faţă de parcă ţi-ar fi bătut cineva căţelul. Când Sean a arătat spre mobilul tău.
— Păi...
Ne uităm unul la celălalt în tăcere câteva secunde. Nu prea îl cunosc pe Luis. Ştiu doar că i-a luat apărarea lui Cooper atunci când nimeni altcineva n-a facut-o. în plus, Phoebe are o părere excelentă despre el, iar tatăl lui Luis e practic cea mai

amabilă persoană de pe planetă.
Nu ar fi cel mai nepotrivit aliat.
— A filmat o chestie pe care aş vrea să o văd. Dar nu cred că mi-ar fi arătat-o, dacă doar ceream frumos. De fapt, ştiu sigur că nu mi-ar fi arătat.
— Ce fel de filmare?
Ezit. Nici măcar nu ştiu dacă într-adevăr există. Poate că povestea e doar produsul minţii mele care a trecut printr-un şoc. Dar poate că nu, totuşi.

— De pe şantier, din ziua în care a murit Brandon.
— Ah.
Luis tace un minut, scanând din priviri încăperea, să vadă dacă este solicitat în altă parte. Nu-i nimeni care să aibă nevoie de ceva de la el, aşa că se întoarce din nou spre mine.
— De ce îţi trebuie?
Bună întrebare.
— Nu-mi amintesc prea multe din ziua aia. Din cauza loviturii, spun. Unele lucruri pe care mi le-au povestit ceilalţi nu se leagă. Bănuiesc

că vreau doar să văd cu ochii mei.
— Luis!
Manny scoate capul din bucătărie. E ca o imagine în oglindă distorsionată a lui Luis - mai lat în umeri, mai solid şi mult mai confuz.
— Facem guac-ul cu usturoi sau fără?
— Iisuse, Manny, întrebi asta în fiecare zi.
— Deci... cu?
— Tre' să fug, spune Luis şi oftează, ridicându-se în picioare. Vrei să-ţi aduc ceva?

— Alfajores, spun. Dar nu e grabă.
Pleacă, iar eu mă uit în jur. Acum ce fac? Mă bazam pe Phoebe să-mi ţină companie. Nu prea ştiu cum să mă comport când sunt singur la masă într-un restaurant. Oare ce făcea Maeve aici atâtea ore? îmi scot telefonul, dar îl pun imediat la loc când văd că am treizeci şi şapte de notificări de la ChatApp. Poate mai târziu...
Uşa se deschide şi intră în cafenea un tip cam de vârsta

mea. Mijesc privirea în direcţia lui până îl recunosc - e Tipul Preocupat din urmă cu câteva săptămâni. Cel care venise s-o caute pe Phoebe, şi care plecase doar după ce Manny şi Luis îl alungaseră. Mă uit spre tejghea, nu-i nimeni acolo. De data asta, nu se duce la bar, ci se trânteşte pe un scaun la o masă. Ahmed, unul dintre chelneri, merge şi-i aduce apă. Discută ceva, iar Ahmed pleacă de acolo cu expresia lui obişnuită pe chip, amabil şi atent.

Tipul Preocupat se face mai mic în scaun când Manny apare rapid şi fuge până la casă, dar în rest inspectează încăperea de parcă s-ar uita la un film. Ahmed îi aduce o cană de cafea, dar tipul nu bea, doar analizează pereţii şi mesele. Acum mă bucur că Phoebe nu este în tură, pentru că am senzaţia că pentru ea a venit.
De ce? Cine naiba-i individul ăsta? Fostul iubit al Emmei, Derek, poate? Deja i-am uitat numele de familie, îmi iau telefonul şi intru pe

Instagram, dar fără rezultat - sunt milioane de bărbaţi cu prenumele Derek.
După vreo cincisprezece minute în care eu mă uit la el, iar el se uită prin încăpere - activitate la fel de fascinantă pe cât sună - tipul aruncă o
bancnotă pe masă şi pleacă, fără ca măcar să se fi atins de cafea.
Rămân cu acelaşi sentiment apăsător pe care îl avusesem şi în bucătăria alor mei, mai

devreme, îmi scapă ceva. Ceva important

.Capitolul optsprezece

Maeve

Joi, 19 martie

Cooper se încordează, lansează, apoi mingea zboară din mănuşa lui până hăt, departe. Adversarul ratează, apoi pare nedumerit, ca şi cum nu realizează ce i s-a întâmplat, iar stadionul izbucneşte în urale. învinsul îşi aruncă bâta din mână, plin de frustrare.

— Bietul de el, murmură Kris lângă mine, întinzând braţul pentru ca bunica lui Cooper, care stă lângă el, să se poată sprijini şi să se ridice în picioare.

Face asta de fiecare dată când Cooper marchează, aşa că s-a ridicat de o grămadă de ori pe parcursul jocului.

E cel mai drăguţ gest pe care l-am văzut vreodată.

E joi seara şi suntem pe stadionul Goodwin, uitându-ne la meciul în care echipa lui Cooper o întâlneşte pe cea de la UCLA. Tribunele

sunt aşezate în formă de potcoavă în jurul terenului, iar noi suntem în partea unde s-au adunat o grămadă de elevi de la Bayview High. Mulţi care au terminat deja liceul, de asemenea. Am ajuns aici cu Addy, care l-a reperat imediat pe Nate şi l-a obligat să se integreze în grup. Cred că l-am zărit pe Luis, stând cu vreo câţiva dintre foştii colegi de echipă ai lui Cooper, dar înainte să mă pot convinge dacă într-adevăr este el, m-am uitat în altă direcţie. După două

săptămâni de tăcere absolută, nici nu ştiu ce i-aş putea spune dacă dau ochii cu el în seara asta.

îmi bâzâie telefonul în mână. Aştept un mesaj de la Bronwyn, care l-a urmărit şi ea pe Cooper, dar acum e doar de la maică-mea, întrebându-mă la ce oră ajung acasă. încă nu mă pot obişnui cu ideea că este atât de tăcut mobilul meu după ce i-am dezinstalat alertele PingMe. Mă bucur că am ascultat-o pe Phoebe când mi-a zis s-o fac, mai ales că

jocul Adevăr sau Provocare a murit într-un final de moarte bună. îmi place să cred că persoana care l-a pornit s-a oprit din respect pentru doliul pe care-l ţinem după Brandon, dar cred că mai degrabă s-a oprit fiindcă atenţia tuturor era îndreptată în altă direcţie. Din când în când, îmi mai pun întrebarea despre cine o fi fost în spatele nebuniei şi dacă a avut ceva personal cu Phoebe, Knox şi cu mine. însă cred că nu mai contează. Problema mea

adevărată este că încă nu mi-am dat seama cum să mă împac cu Knox. Acum, că am reuşit să-i îndepărtez pe el şi pe Luis, cercul amicilor mei s-a restrâns iarăşi la gaşca lui Bronwyn.

Bine, şi la Phoebe. Măcar ea mai vorbeşte cu mine.

Cooper aruncă una dintre ghiulele lui faimoase, iar adversarul rămâne confuz, incapabil să se mişte.

— Mai bine ai sta jos de pe acum, tinere, îi strigă bunica lui Cooper. Deja te-au scos din joc!

Mă aplec spre Kris.
— Cred că apostrofările bunicii la adresa jucătorilor sunt noua mea chestie preferată.
Kris zâmbeşte.
— Aşa e. Nu te plictiseşti cu ea niciodată.
— Crezi că anul viitor va intra Cooper în liga mare?, îl întreb.
— Nu sunt sigur.
Kris este extrem de arătos în tricoul lui verde, care îi scoate în evidenţă ochii, iar părul lui a căpătat reflexe

aurii de cât de mult a stat la soare, prin tribune.

— E cam nehotărât. Îi place facultatea, iar echipa asta a fost extraordinară, în toate privinţele, spune Kris şi face un gest cu degetul arătător spre el. Liga mare, pe de altă parte, nu-i tocmai primitoare cu sportivii homosexuali. Va fi o tranziţie dificilă. Dar realitatea este că va trebui la un moment dat să avanseze, nu poate rămâne la nivelul sportiv al echipelor universitare.

îl urmăresc pe Cooper, un pic debusolată că e aşa de greu să-l recunosc pe teren, din pricina echipamentului. Cu casca trasă peste faţă, ar putea fi oricine.

— Cum faci alegerea asta?, întreb ca pentru mine. între ceea ce ai nevoie şi ceea ce-ţi doreşti?

Am senzaţia că şi sora mea este pusă în faţa aceleiaşi alegeri.

Kris îl urmăreşte şi el cu privirea pe Cooper.

— Speri că într-o bună zi se vor suprapune, cred. Vor deveni unul şi acelaşi lucru.
— Şi dacă nu se întâmplă?
— N-am idee. Cei de la Padres se tot interesează de el. Au şi o poziţie bună în clasament anul ăsta.
— Oare ar fi o alegere mai uşoară dacă ar putea rămâne pe aproape de casă? Sigur că tot va trebui să meargă în deplasări, dar măcar va avea familia şi prietenii mai aproape.
Kris zâmbeşte.
— Da, ar putea fi o soluţie.

îi zâmbesc şi eu, dar simt multe emoţii contradictorii. Pe de o parte, e straniu să fiu aici cu mulţi dintre colegii mei, la numai două săptămâni după ce Brandon a murit. De cealaltă, este bine să mă concentrez pe lucruri pozitive, măcar o dată. Mă bucur pentru Kris şi Cooper, merită relaţia frumoasă pe care o au. Sunt entuziasmată pentru viitorul lor.

Mai puţin pentru al meu, în schimb.

îmi ridic mâneca bluzei şi mă uit la noua mea vânătaie. Mă simt ca o piersică uitată pe o creangă, prea coaptă, chiar înainte să cadă din pom. Putrezind încet pe dinăuntru, chiar dacă la exterior ar putea să pară îmbietoare.
Apoi o simt. Umezeală pe faţă, sub nas.
Oh, nu, nu. Nu aici.
Scot un şerveţel din geantă şi mi-l apăs pe faţă, ridicându-mă brusc în picioare.

— Merg la baie, îi spun lui Kris şi păşesc peste picioarele lui, apoi peste cele ale bunicii lui Cooper, în timp ce mormăi nişte scuze. Scările sunt libere, oamenii stau la locurile lor şi îl urmăresc pe Cooper, aşa că ajung repede la toaletă. Nu mă uit la şerveţel până ce nu am intrat într-un separeu şi am încuiat uşa în urma mea. Roşu aprins.
Mă las pe scaunul veceului şi lacrimile încep să-mi curgă, în rafale atât de puternice, încât umerii mi se

scutură. în ciuda eforturilor mele de a mă preface că nu se întâmplă nimic, realitatea m-a ajuns din urmă, şi acum nu ştiu ce să fac. Mă simt izolată, lipsită de speranţă, speriată, obosită. Lacrimile se amestecă cu sânge pe şerveţelele cu care îmi şterg faţa. în cele din urmă, rup câţiva metri de hârtie igienică şi îmi îngrop faţa în ea.

Lacrimile şi sângele se opresc cam în acelaşi timp. Stau în continuare o vreme pe loc, încercând să-mi fac

bătăile inimii să se mai liniştească. Apoi mă ridic, arunc hârtia igienică şi şerveţelele la gunoi şi ies din separeu. îmi stropesc faţa cu apă rece de la chiuvetă, privindu-mi imaginea în oglindă. Se putea şi mai rău. Ochii nu-mi sunt chiar aşa roşii şi mă bucur că nu m-am machiat, altfel fardurile mi-ar fi fost acum întinse complet pe faţă. îmi trec degetele prin păr, mă spăl pe mâini, pe urmă ies.
Primele persoane pe care le văd când ies de la baie sunt

unele familiare - Sean, Jules, Monica şi Luis. Jules îl călăreşte pe Sean şi el este cât pe ce să verse tava cu băuturi şi snacks-uri pe care o ţine în mână. Monica tot atinge braţul lui Luis, clipind din gene. Râd şi glumesc, de parcă ar fi la o întâlnire în patru foarte reuşită. Ca şi cum n-ar avea nicio grijă din univers.

Pentru o clipă, îi urăsc din tot sufletul.

— Super, mersi, frate, zice Luis şi îi întinde ceva lui Sean. Trebuie s-o şterg.

Monica îşi dă ochii peste cap, flirtând.

— Doar nu te gândeşti să *pleci?* După ce am cumpărat toate ronţăielile astea? Eu cu cine mai împart popcorn-ul?

— Nu plec, n-am de gând să-l ratez pe Coop. Ne vedem în tribune, bine?

Ceilalţi trei pornesc spre locurile lor, râzând, iar Luis vine spre mine. Ar trebui să mă refugiez în toaletă, dar picioarele refuză să mă asculte.

— Bună, Maeve. E totul în regulă?
Poate că ochii mă dau de gol, până la urmă.
— Da, e bine, zic şi îmi încrucişez braţele la piept. Să ştii că-i un nenorocit.
— Ce?, spune Luis şi se uită în spate, de parcă ar fi acolo persoana despre care vorbesc. Cine?
— Sean. S-a purtat oribil cu Knox şi Phoebe. Şi... nu numai cu ei.
— Ah. Mda. Am fost colegi de echipă într-un timp, aşa că...

— Deci sunteţi ca fraţii, ca *pretenarii,* spun sarcastic. Minunat.

Luis îşi îngustează privirea.

— Ce vrea să însemne asta?

— înseamnă că vă luaţi apărarea, vă acoperiţi unul pe altul, frăţia să trăiască, alte persoane din jur nu mai contează, nu fac nici cât o ceapă degerată.

Pielea mă furnică de teamă, furie şi alt sentiment pe care nu-l pot identifica.

— îşi permite să facă tot ce vrea cât timp aruncă mingea suficient de bine.

— *Frăţii, pretenari,* repetă Luis, sec. Asta crezi tu despre mine?
— Asta eşti.
Nici nu ştiu de ce o spun. Ştiu doar că se simte plăcut să îţi exprimi furia, frustrarea care s-a adunat în mine de săptămâni întregi. Maxilarul îi zvâcneşte.
— înţeleg. De asta ai şi dispărut de pe faţa pământului?
— Nu am...
Mă opresc. Bine, poate că am facut-o. Dar nici el nu s-a dat peste cap să mă

găsească. Mă furnică nasul şi fiori de spaimă îmi trec pe şira spinării. Sângerările ar putea începe din nou, curând.

— Trebuie să plec. Savurează-ţi popcorn-ul.

Ah. Deci ăsta era sentimentul necunoscut. Gelozie.

— Stai aşa, spune Luis, cu faţa încordată. Speram să te întâlnesc în seara asta. Voiam să-ţi cer numărul de telefon.

Inima îmi tresaltă, apoi mi se frânge când el continuă:

— Dar acum, că ştiu ce simţi despre *fraţi şi pretenari,* n-o să te mai deranjez. Totuşi, vreau să-ţi trimit o chestie, care e pentru Knox, şi dacă tot eşti aici…

îşi scoate mobilul din buzunar.

— Poţi să-mi dai numărul tău? După ce îţi trimit asta, mă poţi şterge din telefonul şi din viaţa ta.

Deja încep să simt regret, dar şi siguranţa că o să-mi curgă sânge din nas în câteva minute, chiar în faţa

lui. îi dictez numărul meu cât de repede pot.

— Fişierele sunt mari, poate dura ceva până le primeşti. Spune-i lui Knox că sper să-i fie de ajutor.

Luis se îndepărtează, chiar în clipa când sângele începe iarăşi să mi se prelingă din nas. îmi curge pe bluză, dar nu fac niciun efort să mă şterg. Nu mă mişc din loc. Nu am idee ce s-a întâmplat, doar că m-am purtat oribil faţă de Luis fără un motiv anume şi am îngropat

definitiv ce ar fi putut să fie între noi.
Ceea ce e groaznic, dar nici măcar nu-i problema mea cea mai gravă acum.
— Maeve. Ce naiba?
Ridic ochii şi-l văd pe Nate, cu câte un pahar de suc în fiecare mână, uitându-se când la faţa mea, când la bluza pătată de sânge.
Nu i-am spus niciodată ce înseamnă epistaxis-urile în situaţia mea, dar, dacă îi interpretez corect expresia, probabil ştie de la Bronwyn.
Ceva se rupe în sufletul meu

şi, înainte să mă pot opri, izbucnesc în plâns.
Nate aruncă sucurile în cel mai apropiat coş de gunoi, apoi îşi trece braţul în jurul umerilor mei şi mă ghidează spre o zonă mai puţin aglomerată, cu câteva măsuţe de picnic. Mă împinge uşor pe bancă şi se aşază lângă mine. Mă prăbuşesc pe pieptul lui şi plâng, nici nu ştiu cât. Nate scoate şerveţele din buzunar şi mă tot şterge, dar nu sunt de ajuns, le îngrămădesc pe toate unele peste altele şi le

pătez de sânge. Singurul lucru la care mă pot gândi e că, în sfârşit, nu mai trebuie să mă confrunt de una singură cu ce mi se întâmplă.
Când îmi şterg ochii, în cele din urmă, Nate spune:
— Bronwyn nu mi-a zis nimic.
— Pentru că nu ştie.
— Părinţii tăi nu i-au spus?
— Nici ei nu ştiu. Nimeni nu ştie.
— Maeve, ce mama naibii?
Nu pare genul de comentariu care să aibă

nevoie de un răspuns, aşa că tac.

— Dar asta nu înseamnă... uite, ajută-mă să îmi clarific ceva. Nu înseamnă că boala a revenit?

Dau din cap că da.

— Nu poţi, nu ar trebui să... De ce? De ce să ţii aşa ceva doar pentru tine?

Vocea îmi este răguşită.

— Tu nu ştii cum este.

— Ce anume este?, mă întreabă Nate.

— Să revină boala.

— Spune-mi.

— Totul se schimbă. Cei apropiaţi devin trişti. Viaţa normală se întrerupe şi ne urcăm în roata asta a tratamentelor şi a nefericirii, care merge doar în jos. E oribil şi doare în toate felurile posibile. Şi cel mai rău este că nu există soluţie sau leac. Nu funcţionează pentru prea mult timp. Cel mai mult am reuşit să fiu bine patru ani. Am crezut că poate nu va mai trebui să trec prin toate... şi nici nu cred că pot.
Nate tace câteva clipe.

— Bun. înţeleg. Dar e viaţa ta, Maeve. Trebuie să încerci. Nu crezi?
Sunt incredibil de obosită. Dacă mi-aş închide ochii acum, aş dormi zile bune. Dar nu este un gând care să mă aline.
— Nu ştiu.
— Dacă nu o faci pentru tine, fa-o pentru familia ta. Gândeşte-te la mama ta şi la tatăl tău. La Bronwyn. Cum s-ar simţi ei dacă tu... Dacă se întâmplă ceva, vor înnebuni întrebându-se ce puteau să facă diferit. Dacă

ai fi avut îndeajuns încredere încât să le spui.
— Nu-i vorba despre încredere.
— Dar aşa vor crede ei. Ştii că asta va crede Bronwyn. Se va învinui că nu a fost aici, că nu a ştiut ce se petrece. O va învenina pentru tot restul vieţii. Să-l ia naiba, mi-a descoperit punctul vulnerabil, călcâiul lui Ahile. Cred că o ştie şi el.
Când mă ridic de pe bancă, Nate pare deja uşurat.
— Bine, mormăi eu. O să vorbesc cu părinţii mei.

Imediat ce o spun, un val de uşurare parcă îmi trece peste cap, spălând teroarea care se acumulase acolo de săptămâni întregi. îmi dau seama cât de tare îmi dorisem să le spun, dar eram împietrită de teamă şi nesiguranţă.
Avusesem nevoie de un imbold.
Nate expiră prelung.
— Slavă Domnului.
— Dar trebuie să faci şi tu ceva pentru mine în schimb, îl avertizez. Scoate-ţi capul din propriul fund

când vine vorba de soră-mea.
Râsul lui Nate alungă toată tensiunea dintre noi şi mă face şi pe mine să zâmbesc.
— Ascultă, Maeve. Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa mea şi a lui Bronwyn. Suntem de cursă lungă.
îmi şterg o lacrimă din colţul ochiului.
— Asta ce înseamnă?
— înseamnă că vom rămâne împreună, orice ar fi. Poate că ne va lua un an să punem lucrurile la punct.

Sau poate doi. Zece. Dar finalul va fi acelaşi.
— N-ar fi rău să-i spui şi ei asta, sugerez.
îmi aruncă acel zâmbet special al lui, care o face pe soră-mea să se topească.
Ştie. Poate că nu o recunoaşte încă, dar ştie
.Capitolul nouăsprezece
Phoebe
Vineri, 20 martie
— Trebuie să vedeţi asta, zice Maeve, scoţându-şi telefonul.
Parcă are pielea verzuie, dar e posibil să fie doar lumina

de aici. Suntem în auditorium-ul de la Bayview High, stăm pe podeaua sălii micuţe pe care echipa de teatru o foloseşte pe post de birou. Nici nu aveam idee că ea există. Un pupitru şi un scaun ocupă jumătate din spaţiu, iar rafturile înalte până în tavan adăpostesc costume, cărţi, bucăţi de decor. Pereţii sunt acoperiţi de posterele uzate ale unor spectacole de pe Broadway. Praful s-a aşezat peste tot.

— Ce e ăsta?, întreb.

Stau între ea şi Knox. Acolo, la mijloc, aterizez mereu în ultima vreme, când suntem împreună. Poate că liceul nu mai face mişto la fel de mult de Knox, dar el încă nu s-a împăcat complet cu Maeve. A venit doar pentru că ea a insistat.

— Un film pe care mi l-a dat Luis, spune Maeve. L-am primit ieri, dar... am avut un fel de noapte foarte agitată cu ai mei. O chestie de familie... în orice caz, nu asta-i ideea. Chestia e că nu l-am văzut decât cu puţin

timp în urmă. Luis mi-a trimis mai multe, probabil fiindcă nu a ştiut care dintre ele e important. Şi sigur că nu le-a urmărit nici el pe toate, altfel mi-ar fi spus ceva, pentru că...

— Maeve, o întrerup. Poate că ar trebui să dai drumul filmului şi gata.

— Da, aşa. Bine, spune ea şi deblochează telefonul, apoi intră în galerie. Dar, ca să ştiţi la ce vă uitaţi - e luat din telefonul lui Sean Murdock. A fost filmat în

ziua în care a murit Brandon.

Knox, care stătea parcă lipsit de viaţă lângă mine, sare brusc în picioare.

— Stai, ce?

Se învârte pe loc, apoi ajunge lângă Maeve, ca să i se uite direct în telefon.

— Cum l-a luat Luis?

— Cred că a împrumutat telefonul lui Sean seara trecută, la meci, spune Maeve.

— Dumnezeule, Knox, e clipul *ăla*|, spun eu, lămurită

dintr-odată. Ai avut dreptate!
Maeve face nişte cute pe frunte.
— Ştiaţi deja despre asta?
Pare confuză şi rănită.
— Nu ştiu ce era în clip, spune Knox. Mi-am amintit doar că Sean a filmat ceva cât eram pe şantier, dar nu ştiam ce era. Dă-i drumul, zice el şi o apucă pe Maeve de braţ.
Maeve apasă Play, iar pulsul meu se accelerează când văd figura lui Brandon pe ecran, cu părul în bătaia vântului.

Stă chiar pe muchia şantierului, privind în jos. îmi simt ochii umezindu-se. Aproape că uitasem cât de frumos era. îmi petrecusem cândva ore întregi visând la buzele lui perfecte.
„E al dracu' de plictisitor”, spune Brandon, cu vocea lui familiară, care acum îmi dă fiori. „De ce n-am putut să primesc şi eu una ca a ta? Sau măcar ca a ei...”
„Ce aştepţi, frumuşelule?”, se aude vocea inconfundabilă a lui Sean.

„Nu ţi-e frică de o mică săritură, nu-i aşa?”
„Sunt doar dezamăgit. Unde-i gloria în asta?”, întreabă Brandon, cu mâinile pe coapse. „Măcar dacă aş face o săritură cu spatele şi o piruetă sau ceva”.
„Ar fi minunat”, se aude o voce feminină.
Inima mi se frânge.
Jules.
„Cel puţin, tu ai intrat în joc”, se plânge Monica, a cărei voce de asemenea o recunosc. „Ce trebuie să facă - sau cui! - o fată ca să

primească o amărâtă de Provocare?”

— Sfinte, spune Knox, dar îi fac *şttt,* ca să ascult mai departe.

„Mie”, spune Brandon, iar Sean chicoteşte.

„Pentru cineva care spune că nu e speriat, Branny, în mod clar vorbeşti cam mult”, îl provoacă el. „Haide. Să te filmăm ca să rămâi în istorie. Sări, şmechere! Sări, sări, sări!”

Jules şi Monica încep şi ele să scandeze şi să aplaude. Dumnezeule, este atât de

oribil ce văd încât mă scutur de repulsie.
— îl vezi... a... a sărit?, mă bâlbâi eu.
Apoi Brandon se lasă pe vine şi se pregăteşte să sară, şi eu pur şi simplu nu pot să mă uit. îmi închid ochii şi îmi îngrop faţa în umărul lui Maeve.
Dar, chiar şi aşa, aud bufnitura.
„Mama dracului!”
Vocea lui Sean este acum un ţipăt, răstit şi speriat.
„Bran! Ce mama dracului s-a întâmplat?”

Le aud pe Jules şi Monica zbierând şi ele, aşa că ridic cu teamă capul să privesc telefonul. Se vede doar pământul.
„Bran! Ai... eşti... Ladracu'!”
„Unde e?”, întreabă Jules, precaută.
„A trecut prin *nenorocitul ăla de acoperişV*\ urlă Sean.
Camera telefonului filmează mai departe pământul.
Monica spune ceva ce nu pot auzi. Se mai aud nişte discuţii îndepărtate, după care vocea lui Sean redevine clară:

„Ce dracului faci aici, Myers?”
Ecranul se întunecă.
— Iisuse, spune Knox, lângă mine.
Maeve pare că are un nod în gât.
— Aţi prins şi voi esenţa, da? Jocul nu s-a terminat cu mine şi Knox, aparent.
Brandon primise o Provocare.
— Mda, m-am prins, spun, încercând să-mi alung lacrimile.
Dacă aş fi apucat să mănânc prânzul înainte să ne vedem,

acum cu siguranţă aş fi vomitat.
— Dumnezeule, a fost oribil.
Maeve îmi atinge braţul cu blândeţe.
— îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ţi spun la ce să te aştepţi. Tot uit că voi doi aţi... ăăă... ieşit împreună o perioadă.
Se întoarce spre Knox.
— Cred că aveai dreptate. Nu pare că Sean te-a pocnit ca să te ajute. Dar încă nu sunt sigură de ce a facut-o.

Ochii lui Knox sunt în continuare lipiţi de mobilul ei.

— Nici eu. Credeam că filmul îmi va împrospăta memoria, dar nu s-a întâmplat aşa.

Rămânem cu toţii pe gânduri o vreme.

— Maeve, ai spus că Luis ţi-a trimis mai multe clipuri, rupe tăcerea tot Knox. Mai sunt şi altele la fel de...

— Nu, îl întrerupe Maeve, grăbită. Nimic altceva despre Brandon. Doar... chestii personale.

Se înroşeşte la faţă când o spune. Deşi am faţa în continuare împietrită în urma şocului, nu mă pot opri să nu mă strâmb.
— Câh. Nu-mi spune că din greşeală ai urmărit o filmare cu Sean făcând sex.
Maeve arată ca şi cum a înghiţit o lămâie.
— Nu, doar că era... un selfie cu el din duş.
— Dumnezeule... spun. Şi era...
— Da, din faţă, confirmă ea.
Knox pufneşte.

— Gândeşte-te cât de tare ne-am fi putut distra pe seama acestui lucru, dacă am fi fost nişte nemernici de teapa lui.
Apoi se încruntă şi îşi masează tâmplele.
— Deci, ce facem cu filmarea? Spunem cuiva?
— Ei, bine, spun eu. Nu schimbă prea multe, nu-i aşa? E tot un accident de rahat, doar că acum vor da cu toţii de belea fiindcă au minţit.

Nu-mi pasă de Sean şi Monica, dar mă gândesc la Jules.

— Apoi... cu toţii vor afla despre joc. Vor şti şi profesorii. Nu vom mai avea voie cu telefoanele la şcoală. Vor afla şi *părinţii* noştri.

Mă uit la Knox, să văd ce efect are propoziţia asta asupra lui, şi îl văd într-adevăr afectat, îngrozit. Cu siguranţă că nu vrea ca părinţii lui să audă care e Adevărul cu care el a fost hărţuit, la fel cum eu nu-mi

doresc ca maică-mea să-l ştie pe al meu.
— Ai dreptate, spune el. Nu schimbă nimic.
Mă întorc spre Maeve. De obicei, e prima care are o părere, dar acum este tăcută. Pentru că ochii mi s-au mai obişnuit cu lumina de aici, n-o mai văd verzuie - dar pare într-adevăr obosită. Are cearcăne închise la culoare, iar părul ei altă dată lucios e strâns acum într-un coc neîngrijit.
— Tu ce crezi?, o întreb.

— Cum spuneţi voi, zice, apoi îşi apucă geanta-poştaş de jos. Trebuie să fug. Am programare la medic în jumătate de oră.
O apuc de mânecă.
— Este totul în regulă?
— Sigur. E bine. Doar că... Se uită de la mine la Knox şi înapoi, apoi îşi muşcă buza, ca şi cum ar avea o decizie grea de luat.
— S-ar putea să dispar o vreme. Depinde de verdictul pe care-l voi primi azi. Am început să am... simptome. Chestiile care apar când îmi

revine boala. Aşa că voi face un control. întâi analize de sânge, apoi mai vedem.
Rămân cu gura căscată şi nu mă pot mişca de pe loc. Dar Knox sare imediat în picioare, lângă ea, lovindu-şi genunchiul de pupitru. Nici nu pare să observe.
— Maeve, ce naiba? De ce nu mi-ai spus?
Maeve zâmbeşte cu tristeţe.
— Nu prea am vorbit noi doi în ultima vreme.
— Mda, dar asta... Nu contează. E nimic în

comparaţie cu ce ţi se întâmplă.
îşi trece o mână prin păr.
— Vin cu tine.
— Nu poţi, protestează Maeve. Ai ore.
— O să chiulesc. Phoebe m-a învăţat cum s-o fac.
— E adevărat, spun, dar niciunul din ei nu se uită la mine.
— Părinţii mei vin cu mine. Nu cred că e nevoie de un alai întreg în faţa cabinetului medicului oncolog.

— O să aştept afară. în parcare, spune Knox. Dumnezeule, Maeve, îmi pare atât de rău. Mă simt îngrozitor pentru că nu mi-am dat seama.
— Nu ai pentru ce să-ţi ceri scuze, zice Maeve. Eu am, în schimb.
— Tu ai încercat, iar eu nu am vrut să ascult.
Brusc, am sentimentul că sunt în plus în discuţia asta, care ar fi trebuit să aibă loc de ceva timp. Mă ridic şi o îmbrăţişez rapid pe Maeve.

— Trebuie să fug, îi şoptesc. Baftă. O să-ţi trimit toate gândurile bune.
îmi mulţumeşte, iar eu o şterg imediat pe uşă.
Ies pe scenă, apoi cobor printre scaunele pentru spectatori. Gândurile îmi sunt vraişte, împărţite între ceea ce ne-a anunţat Maeve şi filmul pe care l- am văzut.
Când ajung la ultimul rând de scaune din sală, aproape că mă împiedic de un picior ieşit în afară, pe culoar.

— Bună, îmi zice Matthias Schroeder. Am un mesaj pentru tine.
Ţine o pungă maro în braţe, din care iese jumătate de sandviş. Mă opresc şi îl analizez: poartă un hanorac albastru deschis şi cu un personaj din Star
Wars pe care nu-l ştiu, blugi negri strâmţi pe picior, tenişi roşii jerpeliţi. Părul îi e prea lung şi îi cade în ochi.
— Ai un *mesaj* pentru mine?, întreb sceptică.
Eu şi Matthias nu am mai vorbit până acum.

— Şi ce, trebuia să-mi pui piedică înainte să-mi spui?
— Ţi-am făcut cu mâna, dar nu m-ai observat, zice. Mă rog, am avut ora de engleză cu Emma înainte de pauza de prânz şi ea nu s-a simţit prea bine, asa că ti-a luat maşina şi s-a dus acasâ. Am înţeles că n-are telefon, sau ceva de genu'.
— Ah. Bine.
îl privesc cu atenţie.
— Dar de unde ai ştiut că sunt aici?
— Te-am urmărit, spune, iar eu fac ochii mari. Nu

sunt vreun ciudat căruia i s-a pus pata, se apără el. Am vrut să-ţi spun la cantină, dar tu ai venit direct aici. Uneori, eu vin aici să mănânc de prânz. Aşa că te-am aşteptat.
Muşcă din sandviş. Are pâine albă şi ceva mezeluri roz, iar o frunză verde de salată atârnă la capătul opus. N-am mai văzut de mult aşa o legumă tristă, atârnând singuratică dintr-un sandviş. Când îşi pune restul de sandviş peste punga maro, pot vedea

urmele lăsate de degetele lui pe felia de pâine.

— Păi, mersi că mi-ai spus.

Ar trebui s-o iau din loc, dar în loc de asta îmi aranjez mai bine rucsacul pe umăr şi-l întreb:

— Ai avut ceva de-a face cu jocul Adevăr sau Provocare?

Matthias pare speriat.

— Ce? Nu. De ce ai crede asta?

Toată lumea crede asta.

Aproape că o spun.

— Tu ai pornit *Simon Spune.*

Matthias priveşte sandvişul.

— Era altceva.
— în ce fel?
— Voiam doar să ştiu cum este să poţi atrage atenţia oamenilor.
Sala e întunecată, dar pot vedea obrajii lui Matthias înroşindu-se.
— Oamenii au acordat atenţie şi jocului Adevăr sau Provocare, spun.
— Ţi-am *spus* că nu am fost eu.
Matthias pare surprins de sunetul propriei lui voci în sala goală, cu ecou. Vorbeşte mai încet, când continuă:

— Nici nu aş şti cum să descopăr genul ăla de secrete. Nimeni nu vorbeşte cu mine. N-ai observat?
— Eu vorbesc cu tine.
— Mda, mă rog.
Aruncă restul de sandviş în pungă şi o face ghemotoc.
— Amândoi ştim că nu e ceva pe termen lung.
Se ridică în picioare, iar eu simt nevoia să-i spun ceva, să-l contrazic.
— Dacă nu vrei să iei prânzul aici mâine, ai putea să... vii să mănânci cu noi, zic.

Matthias îşi priveşte tenişii roşii şi pare uşor speriat.

— Nu cred. Dar mersi.

Pleacă înainte să mai pot să-i răspund, dar poate e mai bine aşa. Nu ştiu ce am putea discuta mai mult de câteva minute.

·

Este cald pentru luna martie - nu-i cea mai fericită zi în care Emma să-mi tragă ţeapă - aşa că sunt morocănoasă şi transpirată când ajung în faţa blocului meu. îmi sună telefonul şi înjur în gând. Nu prea mă sună altcineva în afară de

maică-mea, aşa că nici nu mă uit să văd ce contact îmi apare înainte să răspund.

— Bună, mama, zic şi îmi scot cheile, îndreptându-mă spre uşă. Are vocea grăbită, uşor răstită.

— Bună, Phoebe. Emma este cu tine? Poţi să mi-o dai la telefon?

Bag cheia în uşă cu mâna liberă, rotesc spre dreapta, dar nu se descuie. La naiba, clădirea asta e decentă doar la suprafaţă, dar în realitate nimic nu merge aici.

— Nu este cu mine, spun, distrasă. Mama scoate un oftat de frustrare.
— Chiar nu pricep. Nu e genul ei să facă aşa ceva!
— Ce?
într-un final, uşa se descuie.
— Ce anume nu-i genul ei?
— Să dispară aşa şi să mă lase baltă. Trebuia să meargă la restaurant, să pună la punct ultimele detalii înainte de cina pregătitoare pentru nunta lui
Ashton şi Eli. Patronul nu poate veni decât în după-

amiaza asta, iar eu nu pot fugi de la muncă, aşa că am rugat-o pe Emma să mă înlocuiască. Aveam o listă cu întrebări pregătită, dar Emma nu a mai apărut. Şi nu şi-a luat alt telefon în locul ăluia pierdut, aşa că nu o pot suna.
Am intrat în hol şi mă opresc în faţa florilor din ghivece. Mama are dreptate. Nu îi stă în fire Emmei, chiar dacă nu se simte bine. A mers să dea meditaţii chiar şi când avea febră.

— îi era rău, îi spun maică-mii. A plecat devreme de la şcoală. Nu ţi-a spus?
— Nu. Bine. Ce a păţit? Chestia aia din nou cu stomacul, sau...
— Nu ştiu, o întrerup. N-am văzut-o. A rugat pe cineva de la ea din clasă să-mi spună că trebuie să plece, iar eu abia acum am ajuns acasă.
Ajung în faţa liftului chiar în clipa în care uşile sunt pe cale să se închidă şi îmi strecor mâna prin ele, zâmbind în semn de scuze

către doamna în vârstă dinăuntru, care a apăsat deja butonul pentru etajul nostru.
— Vrei să mă duc eu la restaurant în locul ei?
— Ah, drăguţ din partea ta, Phoebe, dar acum este prea târziu. Patronul a plecat deja. O să mă gândesc eu la ceva... Ai putea să vezi ce face soră-ta şi să mă suni pe urmă?
— Bine, spun.
încep să-mi fac şi eu acum griji pentru Emma. Cât de bolnavă să fie, încât să uite

că îi promisese mamei că o va ajuta? Este mai degrabă ceva ce aş face *eu,* nu sora mea.
Deschid uşa apartamentului nostru şi mă loveşte liniştea de dinăuntru.
— Emma?, o strig, în timp ce îmi scot ghetele.
Le las la uşă, apoi îmi pun rucsacul şi cheile pe masa din bucătărie, după care pornesc spre dormitor.
— Cum te simţi?
Nu primesc niciun răspuns. Uşa e închisă. O dau de perete şi o văd pe Emma

întinsă pe pat, cu pătura strânsă sub ea, cu cearşaful dat pe jos. Pentru prima dată, patul ei seamănă acum cu al meu. Respiră cu gura pe jumătate deschisă. Când mă apropii, aud că sforăie uşor. Lovesc cu piciorul un obiect de pe jos - cana Emmei, cea cu emblema Bayview Wildcats, s-a răsturnat pe podea. Miros interiorul ei şi strâmb din nas. Gin, de data asta.

— Iisuse, Emma.

Nu ştiu dacă să fiu scârbită sau îngrijorată, aşa că mă axez pe ambele reacţii.

— Ce naiba se întâmplă cu tine?

Scot un pachet de şerveţele din dulapul meu şi mă aplec să şterg băutura vărsată pe jos, iar genunchiul meu atinge un obiect ascuţit. E încărcătorul de telefon al Emmei, uitat degeaba sub pat, din moment ce ea încă nu şi-a luat un alt telefon. îl tot împrumută pe al meu de fiecare dată când are nevoie să caute ceva pe net şi nu

are laptopul la îndemână, iar chestia asta e enervantă pentru că...
Mă opresc, cu şerveţelele ude atârnându-mi în mână. De fiecare dată când Emma îmi cere telefonul, i-l dau fără discuţii. De cele mai multe ori, i- 1 las un timp mai lung. Dacă s-a uitat pe Instagram-ul meu şi a văzut mesajele de la Derek? Nu le-am şters până acum. Poate că asta a facut-o să o ia razna?
— Phoebe?

Vocea adormită a Emmei mă sperie aşa de tare, că aproape mă împiedic. A deschis ochii şi mă priveşte.

— Ce faci acolo?

— Şterg murdăria pe care ai facut-o tu, spun, ridicându-mă. E jumătate de cană de gin vărsată pe jos. De fapt, nu ţi-a fost rău, nu? Eşti *beată.* Măcar mai ţii minte că trebuia s-o ajuţi pe mama cu repetiţiile pentru nunta lui Ashton şi Eli?

Emma mă priveşte fără expresie.

— Trebuie să te întreb ceva.
Frustrarea îmi creşte.
— Ai auzit ce tocmai am spus?
— L-ai iubit?, mă întreabă ea, răguşit.
Mi se pune un nod în gât. Rahat. Sigur a văzut mesajele de la Derek.
— Nu. A fost o mare greşeală şi s-a terminat. îmi doresc să nu se fi întâmplat.
Pufneşte într-un râs forţat.
— *Ştiu* că s-a terminat. Nu sunt o idioată. Doar că

nu mi-am imaginat... nu am crezut...
I se închid ochii.
— Ce nu ai crezut?
Nu îmi răspunde. Sunt cât pe ce să ies din cameră, când o aud şoptind ceva.
— Nu am crezut că va merge până la capăt.
— Cu ce anume?, o întreb.
Dar sforăitul reîncepe, aşa că îmi dau seama că nu mai pot scoate nimic de la ea acum.
Duc cana ei în baie şi o clătesc bine de tot, adaug un

strop de săpun lichid, până ce miroase a lămâie şi nu a alcool. Capul îmi stă să pocnească, de parcă eu aş fi băut Dumnezeu ştie cât gin. Când termin, şterg cana şi o pun pe raftul din baie. Apoi mă privesc în oglindă. Am ochii obosiţi. Nu ştiu ce se petrece cu sora mea şi ce ar trebui să fac. Nu vreau să se îngrijoreze mama, care a avut aşa o dispoziţie optimistă în ultima vreme. Aş putea încerca să vorbesc cu Gillian, prietena Emmei, dar mă cam urăşte după ce

s-a aflat faza cu Derek. Când ne întâlnim pe culoarele liceului, se uită parcă prin mine.

Nu ştiu la cine aş putea apela, la cineva care s-o cunoască îndeajuns de bine pe sora mea.

Aproape că stau în dubii dacă să răspund la mesajele lui Derek.

Aproape. Dar nu suficient

.Capitolul douăzeci

Knox

Vineri, 20 martie

Sandeep se încruntă la plic şi îl ridică să-l privească în lumină.

— Mda, cred că este aceeaşi persoană care a trimis ultimele două ameninţări. Timbrul are acelaşi font.

Bethany se apleacă şi ea să privească mai bine.

— Font? Mie mi se pare scris de mână.
— Aşa e conceput, spune Sandeep.
Scoate o pungă cu sigiliu şi aruncă plicul înăuntru, apoi o închide.
— Dar uită-te la kerning. E absolut identic.
— La ce?, întreabă Bethany.
— Kerning. Felul în care este dispus spaţiul dintre litere, îi explică Sandeep. Este un termen care se foloseşte în munca de tipografie.

Bethany îşi dă ochii peste cap şi se îndreaptă spre biroul ei.

— Eşti un tocilar tipicar.

— Nu e tipicăreală să îţi pese de fonturi! strigă Sandeep după ea. Tipografia este o formă de artă.

Bethany scoate limba la el şi îşi apucă geanta.

— Dacă spui tu. Am şters-o, băieţi. Nu staţi până târziu. Mă foiesc pe scaunul meu, lângă Sandeep.

— Nu vrei să-l deschizi? Să citeşti ce e înăuntru?

— Mai târziu. Când voi avea mănuşi, spune el. Mă încrunt - de ce i-ar trebui mănuşi?

— în clipa asta, avem destule ameninţări de la acest individ încât să implicăm şi poliţia. Nu vreau să îmi las amprentele pe plic şi să contaminez probele, până atunci.

Nu-mi pot desprinde ochii de la plic. Ultimul mesaj mi-a rămas întipărit în creier. O *să mă distrez privind cum mori.*

— De ce crezi că e aşa de supărat?, întreb.
— Ameninţările nu vizează ceva anume, dar, dacă ar fi să ghicesc, au legătură cu cazul D'Agostino, spune Sandeep prompt.
îmi dau seama că a reflectat la subiectul ăsta.
— Oamenii devin foarte furioşi când poliţiştii sunt acuzaţi de diferite infracţiuni, dar furia lor este de multe ori îndreptată greşit spre cel care acuză sau spre victimă. Conflictul

dintre autoritate, supunere şi conştiinţa fiecăruia are o istorie lungă în spate.

— Corect, spun, deşi am senzaţia că pricep doar pe jumătate.

Când Sandeep adoptă tonul unui profesor, e puţin dificil de urmărit. în afară de asta, sunt şi distrat, îmi verific mereu mobilul. Programarea lui Maeve la oncolog a fost cu patru ore în urmă, dar ea m-a avertizat că nu va primi rezultatul imediat.

— Se grăbesc, dar tot va mai dura câteva zile, mi-a zis. Depinde de laborator. Totuşi, continui să sper că se vor grăbi şi vom avea rezultatul diseară. Suntem în secolul douăzeci şi unu, la urma urmei.
De dimineaţă, încă mai eram supărat pe Maeve. Ştiam că, dacă voi continua să simt aşa, voi pierde o prietenă. Dar, cu câteva ore în urmă, pierderea nu părea atât de tangibilă, de permanentă. Acum, nu mă pot gândi decât la cât de rar este să

poţi avea pe cineva cu care
să te comporţi autentic,
chiar şi atunci când lucrurile
devin mai puţin plăcute,
brutale şi chiar
înspăimântătoare. *Mai ales*
atunci.
Tot ce-mi doresc este ca
prietena mea să fie bine.
— Oricum, nu-ţi face prea
multe griji. O să ne ocupăm
noi de asta.
Clipesc, vocea lui Sandeep
aducându-mă în prezent.
Sunt la birou.
Colegul meu împinge un
teanc de dosare spre mine.

— între timp, Eli are nevoie de cineva care să se ocupe de programul proceselor de săptămâna viitoare, iar eu nu pot fi acea persoană.
îşi trece o mană prin părul lins.
— Am o întâlnire.
Trag cu ochiul la telefon. Nimic. E şase jumătate, vineri după-amiaza, şi probabil nu-i cel mai potrivit moment să primeşti veşti de la un cabinet medical.
— Şi cum rămâne cu legile alea de protecţia

muncii privind minorii?, îl întreb.

— încetează să mai existe când eu am o întâlnire, spune Sandeep, şi-mi arată cu un gest al capului micuţa sală de conferinţe. Eli e în Winterfell. Deocamdată, are nevoie doar de nişte date orientative. Fă o coală din aia magică de a ta, cu orele trecute acolo. Le adoră.

Apoi îmi aruncă o privire uşor vinovată:

— Doar dacă nu ai nevoie să mergi acasă. Adică, este destul de târziu, totuşi.

— E în regulă, spun.
Nu mă deranjează să rămân peste program la *Până la proba contrară,* pentru că ce naiba aş putea să fac altceva într-o seară de vineri? în plus, Eli, Sandeep şi Bethany se comportă ca şi cum prezenţa mea aici ar conta - ca şi cum totul ar merge mai bine când sunt prin preajmă. Este un sentiment plăcut.
Sandeep rânjeşte şi se ridică în picioare, apoi îşi strecoară laptopul în rucsac.
— Bun băiat. Ne vedem luni.

— Stai aşa, spun eu, luându-i jacheta neagră de piele de pe spătarul scaunului. Ţi-ai uitat haina.
Sandeep se întoarce spre mine, mirat.
— Ce? N-am avut haină.
Se uită la jachetă, apoi se luminează.
— Ah, e a lui Nate Macauley. A trecut pe aici pe la prânz să discute cu Eli despre un articol pe care-l scrie, inspirat de cazul lui Simon Kelleher. îl va publica probabil în revista celor de la Harvard.

— Cine, Nate?, întreb eu, confuz.

Sandeep râde.

— Desigur. Harvard publică mereu articole scrise de adolescenţi fără pregătire juridică. Nu, sigur că de Eli e vorba! Doar că îl va scrie numai dacă toţi cei implicaţi în caz sunt de acord. Oricum... dă-i jacheta lui Eli, i- o va duce lui Nate.

— Aş putea să i-o las eu, mă ofer. Un lucru în minus care să fie pe capul lui Eli. Oricum, îmi este în drum.

De fapt, nu am păşit niciodată în casa veche şi mare unde Nate şi-a închiriat o cameră, dar este doar la câteva străzi distanţă de unde stau eu. Maeve mi-o arată din mers, de fiecare dată când trecem pe acolo.

— Eşti sigur?, mă întreabă Sandeep. Super, eşti cel mai tare.

Face un semn spre mine, ca şi cum m-ar împuşca în glumă cu un pistol invizibil. Apoi pleacă, iar eu mă îndrept spre sala de conferinţe. Eli este la

telefon, îmi face un salut cu mâna.
— Promit să nu fac astă, spune. O să-mi închid telefonul.
Tonul lui e mai blând şi mai cald decât atunci când discută cu un client sau cu un coleg avocat, aşa că m-aş fi prins că nu-i o convorbire de afaceri chiar şi dacă nu ar fi adăugat:
— Eu te iubesc şi mai mult, îngeraş. Ne vedem curând.
Lasă jos telefonul şi dă din cap spre mine.

— Trebuie să-mi concentrez programul pe săptămâna viitoare în doar patru zile. De vineri, sunt plecat.
— Uau, da, spun eu. Nu-mi vine să cred că te însori peste o săptămână. Eşti pregătit?
Nu am idee de ce îl întreb aşa ceva, dar pare o discuţie potrivită între doi bărbaţi.
Eli rânjeşte.
— Sunt pregătit de acum un an. Mă bucur că este şi ea.

— Ashton e o tipă super. Eşti al naibii de norocos, îi spun, apoi mă simt ca un idiot.

Oare a fost o insultă? Dar Eli dă din cap.

— Cel mai norocos tip de pe planetă. Pot să-ţi spun totuşi un lucru. Versiunea mea din liceu nu şi-ar fi imaginat niciodată că într-o zi îşi va construi o viaţă alături de cineva atât de fantastic cum este Ashton. Pe atunci, fetele îmi acordau atenţie doar când voiau să le ajut la teme. N-am ieşit cu o

tipă până am împlinit nouăsprezece ani.
— Pe bune?
— Mda, zice şi ridică din umeri. Unora dintre noi ne ia mai mult timp. Partea bună este că viaţa-i lungă şi liceul scurt. Deşi nu prea pare la vremea respectivă.
Face un gest spre dosarele pe care le ţin în mână.
— Este Carrero? Să începem cu el.
— Mda, spun şi îi întind dosarul.

Oare a fost o încercare
transparentă de a mă
consola pentru că mă vede
aici în fiecare vineri seara?
Dar ştiţi ce? Chiar a avut
efect.

* * *

Aud casa lui Nate mai
înainte să apuc s-o văd.
De abia e ora nouă, însă
muzica rap dată la maxim şi
râsetele mă întâmpină încă
de la colţ, intensificându-se
pe măsură ce mă apropii.
Este o casă victoriană,
impunătoare, foarte

gălăgioasă. Vecinii probabil îi *adoră.*
Apăs pe sonerie, dar e o cauză pierdută. N-o să mă audă nimeni, aşa că deschid uşa şi păşesc înăuntru. Muzica e atât de tare, încât podeaua practic vibrează, iar mirosul de popcorn şi bere trezită mă loveşte imediat. Sunt pe hol, în faţa unei scări cu balustradă rotunjită. Câţiva puşti doar puţin mai mari ca mine zbiară la o fată cocoţată în capul treptelor.
— Haide, fa-o!

Ridică toţi paharele în aer, iar fata îşi dă drumul pe balustradă, ca pe tobogan. Aterizează în mijlocul petrecăreţilor.

— Nuuu, zbiară un tip şi se loveşte de mine, vărsându-şi berea pe jos. Tu să nu încerci aşa ceva acasă, îmi spune.

— Nate e aici?, întreb cât pot de tare.

Tipul face un semn că nu mă aude, aşa că zbier:

— NATE! E AICI?!

— Sus! urlă tipul la mine.

Ezit, căutând din priviri un cuier sau un dulap unde să pot abandona geaca lui Nate, dar nu văd niciunul. Aşa că o iau în sus pe scări, lipit de perete, ca să nu mă lovesc de petrecăreţii care urcă şi coboară. Aproape am ajuns, când fata care s-a dat pe balustradă îmi întinde un pahar plin cu bere.

— Arăţi ca şi cum ai nevoie să ne ajungi din urmă, îmi zbiară în ureche.

— Ăăă, mersi.

Mă priveşte ca şi cum aşteaptă ceva, aşa că iau o

înghiţitură. E caldă şi acrişoară.
Şi sus este plin de lume, dar nu observ pe nimeni cunoscut.
— Ştii din întâmplare unde-i Nate?
Fata îmi arată o uşă închisă din capătul holului.
— E antisocial, ca de obicei. Spune-i să vină afară să se joace.
întinde o mână şi-mi ciufuleşte părul.
— Eşti frumuşel, dragă amic al lui Nate, mai puţin când vine vorba de păr.

Lasă-l să crească. Tuns aşa, te face să pari ca şi cum ai fi la liceu.
— Sunt la... încep eu, dar ea deja şi-a dat drumul din nou pe balustradă.
Ajung la uşa pe care mi-a arătat-o şi ezit în faţa ei. Nu ştiu dacă Nate o
să mă audă când bat, dar nu pot nici intra pur şi simplu, nu? Dacă este cu cineva? Poate ar trebui să las jacheta pe jos, în faţa uşii, apoi s-o şterg de aici.
în timp ce stau pe gânduri nehotărât, tipul de jos apare

în spatele meu, apoi se împinge cu putere în uşa lui Nate.
— Hai la nenorocita mea de petrecere, Macauley! urlă el. Apoi iese şi se aruncă pe scări, împleticit. Rămân în pragul uşii, iar Nate, care stă la birou, se întoarce spre mine.
— N-am fost eu, spun şi ridic o mână în semn de salut.
Am paharul cu bere în cealaltă.
Nate mă priveşte mirat, de parcă aş fi o halucinaţie.

— Ce faci aici?
Mai mult deduc că asta e ceea ce spune, pentru că nu pot auzi exact.
Intru şi închid uşa.
— Ţi-ai lăsat geaca la *Până la proba contrară,* spun şi înaintez spre biroul lui. I-am zis lui Eli că ţi-o aduc eu. Maeve mi-a arătat unde locuieşti.
— La naiba, nici n-am observat că-mi lipsea. Mersi.
Mi-o ia din mână şi o aruncă lângă patul nefacut. în afară de pat, camera lui arată destul de ordonată, mai ales

în comparaţie cu restul casei. Pe pereţi sunt postere din filme japoneze, dar în rest decorul e minimalist - birou, pat, un dulap jos şi un terariu în care stă o reptilă mare, maro gălbui. Sar speriat când pune o gheară pe peretele de sticlă.

— E Stan, zice Nate. Nu te speria de el. De abia se mişcă.

— Dar ce este?

Arată ca un dinozaur în miniatură.

— Dragon bărbos.

La naiba. Până şi denumirea animalului de companie al lui Nate e cool. Mai cool decât al meu, desigur.

— Deci, ai reuşit să treci de obstacolele de jos?, mă întreabă Nate.

— Mereu e aşa casa ta?, răspund eu cu o întrebare.

Nate ridică din umeri.

— Doar în weekend-uri. în general, o cam şterg ei de aici până în ora zece.

Se lasă pe spate cu scaunul.

— Chiar, ai ceva veşti de la Maeve? A zis că mergi cu

ea la medic azi, şi apoi n-am mai aflat ce s-a întâmplat.

— Nimic, deocamdată. Nu crede că o să primească rezultatele mai devreme de luni.

îmi bag mâna liberă în buzunar şi, brusc, încep să mă simt vinovat. Dacă nu aş fi atât de invidios pe Nate, cum sunt întotdeauna, ar trebui să-i mulţumesc că îi este un prieten devotat lui Maeve. Un prieten mai bun decât mine.

— Mă bucur că ai convins-o să le spună

părinţilor ei. Eu nici n-am ştiut... Mă simt ca un idiot.
— Mda, lasă, nu-ţi mai bate capul cu asta. Nimeni n-a ştiut.
Biroul lui Nate e gol, cu excepţia laptopului şi a unui teanc de cărţi. Mai sunt şi două poze în ramă - într-una apare un copil, încadrat de doi adulţi, stând în faţa unui arbust yucca, iar cea de-a doua este cu Nate şi Bronwyn. Ea stă în spatele lui, cu o mână în jurul gâtului său, sărutându-l pe obraz. în poza aia, Nate pare

mai fericit decât l-am văzut vreodată în realitate.
îmi urmăreşte privirea şi încep să mă simt ca şi cum îi invadez spaţiul. Sunt cât pe ce să mă îndrept spre uşă, când observ la ce se uită pe laptop.
— Faci documentări despre... şantiere?
— Ce?, întreabă el şi râde. Ah, nu. îl ajut pe tatăl tău cu nişte documente legate de şantierul de lângă mall, unde a murit Brandon Weber. Trebuie să avem

pozele pregătite, pentru investigaţie.
Face apoi un gest spre laptop.
— E ceva aici care nu-mi dă pace şi tot revin la imaginile astea.
— De ce?, întreb, plin de curiozitate.
Taică-miu oricum nu-mi dezvăluie nimic despre investigaţia care a început. Pozele de pe laptop nu-mi spun nici ele nimic, sunt doar nişte buşteni îngrămădiţi unul peste altul.

— Cred că din cauza a ceea ce nu se vede aici. Parcă nu e atât de mult deranj pe cât te-ai aştepta, după ce un şantier se prăbuşeşte. Iar buştenii ăia nu au fost prelucraţi sub formă de grinzi, deci nu văd cum ar fi putut să stea în picioare de la bun început. Totuşi, există acele găuri în tavan, ca şi cum nişte grinzi special concepute au existat, deci... Dacă ai fi genul paranoic, te-ai gândi că a venit cineva şi a făcut un pic de ordine acolo, după

accident. Sau a umblat la nişte detalii, înainte de el.

— Vorbeşti serios?, spun şi mă aplec spre laptop, să văd mai bine.

Dau pe gât jumătate de pahar de bere, înainte să-mi amintesc că urmează să merg acasă după asta. Las paharul pe biroul lui Nate şi mă uit atent la poze. Mie în continuare nu-mi spun nimic.

Nate ridică din umeri.

— Şi tatăl tău crede că este ciudat, dar compania care s-a ocupat de şantier a

făcut o treabă de rahat, iar proiectul rămas de la ei aproape că-i inutil. Deci nu putem fi siguri de nimic.

Bate cu pixul în birou.

— Tatăl tău chiar e foarte bun în meseria lui. Toţi băieţii, la muncă, spun că el nu face niciodată compromisuri, spre deosebire de colegii lui din branşa asta.

Instinctul îmi dictează să vin cu o replică de genul *N-am de unde să ştiu.* Dar, din vocea lui Nate, îmi dau seama de respectul pe care

îl poartă, de felul cum îşi imaginează că ar fi fost grozav să fi avut şi el un tată respectat, în locul unuia care şi-a abandonat copilul în favoarea sticlei de whiskey. Şi, dacă priveşti din unghiul ăla, mda, cred că defectele tatălui meu nu-s atât de grave. Aşa că spun doar:

— Chiar îi place să lucreze cu tine. îmi spune asta tot timpul.

Nate zâmbeşte, iar uşa se dă de perete, speriindu-ne pe amândoi. Tipul de mai

devreme stă în prag, transpirat şi agitat.

— Tipule, zice el. Ipotetic vorbind, dacă am pleca toţi să ne distrăm pe străzi prin apropiere, ai veni cu noi?

— Nu, spune Nate, apoi se întoarce spre mine, cu o expresie obosită. Dacă aş fi în locul tău, aş şterge-o de aici cât mai e timp. Crede-mă.

Când ajung acasă după vizita la Nate, tata e singur la masa din bucătărie. Este aceeaşi pe care o avem de

când eram mic, o imensitate din lemn la care puteam sta lejer toţi şapte. Obişnuiam să fiu înghesuit în mijloc, lipit de perete - cel mai neplăcut loc pentru un copil mic, mezinul familiei. Acum, pot sta oriunde doresc, din moment ce am rămas doar noi trei în întreaga casă, şi, cu toate astea, uneori mă mai strecor pe acelaşi scaun, mai ales serile.

Tata completează nişte documente oficiale, dintr-un teanc unde văd şi nişte hârtii cu amprente. Poartă un

tricou imprimat cu Myers Construction, care a fost cândva negru, iar acum e gri de la atâta spălat.

— Ai întârziat, îmi spune, fără să ridice privirea. Fritz sforăie încet la picioarele lui, cu labele zvâcnind din când în când, de parcă ar visa că aleargă. Merg la frigider şi îmi iau un Sprite. Trebuie să-mi clătesc gustul acrişor de bere, pe care încă îl mai am în gură.

— Am avut mult de muncă la birou. Ne-am aglomerat,

din moment ce Eli este ocupat cu nunta.

— Corect, spune tata şi îşi notează ceva pe foaie. Bănuiesc că ar trebui să mă bucur că eşti pasionat în sfârşit de ceva.

Iau o înghiţitură de suc şi mă simt mai descumpănit ca niciodată. *Tatăl tău chiar e foarte bun în meseria lui,* spusese Nate. E adevărat, dar nu împărtăşeşte nimic cu mine. Am parte doar de comentarii ironice, când şi când. De obicei le ignor, dar

în seara asta nu am starea potrivită.
— Ce vrea să însemne asta?, îl întreb.
Tata continuă să-şi facă acele notiţe pe foaie.
— Maică-ta a spus că ai renunţat la piesa în care jucai.
— Şi?, izbucnesc, în cele din urmă. Ţie ce-ţi pasă? N-ai mai venit să mă vezi pe scenă de ani buni.
Ridică în sfârşit privirea şi pot spune că sunt uimit de cât de ridat şi obosit are

chipul. Ieri, parcă era o cu totul altă persoană.

— îmi pasă pentru că, odată ce îţi asumi o treabă, este bine s-o duci până la capăt.

Mda, este bine. *Ar trebui.* Mai puţin în situaţia în care ajungi peste noapte clovnul liceului şi a te urca pe scenă va înrăutăţi de o sută de ori totul. Aş fi distrus piesa, aş fi răpit bucuria celorlalţi actori, deşi ei încă nu realizează asta. Lucy încă nu-mi vorbeşte.

Dacă e să fiu sincer, nici nu a fost o hotărâre greu de luat. Nu prea mă mai atrage teatrul de ceva vreme, dar niciunul dintre părinţii mei nu a observat. Tata se poartă de parcă şi-ar dori să mă schimb, dar de fiecare dată când încerc ceva nou îmi taie elanul.
însă nu-i pot spune nici măcar asta. Nu-i pot spune tatălui meu nimic.
— Am fost ocupat cu altele, zic.
Pufneşte repede pe nas, apoi se întoarce la hârtiile lui.

Sunt plin de resentimente şi prind curaj, mai mult decât de obicei.
Sau poate este de vină jumătatea aia de bere pe care am băut-o.
— Ai zis ceva?, întreb. Nu te-am auzit.
Tata ridică privirea, şi sprâncenele. Aşteaptă să vadă dacă îi înfrunt sau nu privirea, apoi zice:
— Dacă acum crezi că eşti ocupat, cu jocurile video care îţi mănâncă o grămadă de timp şi cu telefonul cu care naiba ştie ce tot faci

ziua întreagă, îl compătimesc pe acela care te va angaja când va veni vremea.
Stomacul mi se îngreunează şi mai mult. *Spune ce vrei să zici de fapt, tata.* Practic, mi-a aruncat în faţă că sunt inutil.
— *Până la proba contrară* este un job adevărat. Muncesc din greu acolo. Muncesc din greu, în general. Ai şti asta, dacă mi-ai fi acordat şansa de a lucra alături de tine.
Se încruntă.

— Nu ai părut niciodată interesat să lucrezi cu mine.

— Nu m-ai întrebat niciodată! izbucnesc. Ar trebui să fie o afacere de familie, dar îl tratezi pe Nate Macauley ca şi cum ţi-ar fi mai apropiat decât mine, ca şi cum el ar fi fiul tău. Mama probabil nu-i acasă, altfel ar fi apărut până acum, să vadă de ce ridic vocea. De obicei, apare ca să liniştească apele. Fac un gest spre amprente, cu mintea încă la discuţia avută cu Nate.

— Nici măcar nu-mi spui ce se întâmplă cu investigaţia la şantier, iar eu am fost la faţa locului când a murit Brandon!
Chipul tatălui meu devine rigid şi întunecat. La naiba, asta a fost cartea greşită pe care să mizez. îmi vine să intru în pământ când se apleacă spre mine, cu pixul îndreptat în direcţia mea.
— Tu. încălcai. Proprietatea.
Pixul pare să sublinieze fiecare cuvânt pe care-l spune.

— Scurtai drumul, într-un mod foarte periculos, asupra căruia te-am avertizat clar. *Tu* ai fi putut să fii cel care a murit. îi mulţumesc lui Dumnezeu în fiecare zi că n-a fost aşa, dar sunt foarte furios că ţi-ai asumat riscul, în orice caz. Ai crescut în preajma şantierelor de construcţie, Knox, şi ar fi trebuit să ai mai multă minte. Dar respectul tău e zero vizavi de ceea ce spun eu sau faţă de munca pe care o fac.

Deschid gura, dar nu iese niciun cuvânt. Ruşinea îmi face chipul să ardă. Are dreptate, mai puţin cu ultima chestie. Chiar crede că nu-i respect munca? Când vede că nu răspund, flutură din nou pixul spre mine.

— Nu ai teme de făcut? Sau ceva la televizor de văzut? Trimis la locul meu, ca de obicei.

Doar că, de data asta, nu-l pot învinovăţi.

Nu ştiu cum să-i explic sau să-i cer iertare. Mai ales că

s-a întors la treburile lui, ca şi cum eu am dispărut deja din peisaj.
Aşa că urc în camera mea, cu doza de Sprite încă în mână, şi îmi sună în cap vorbele lui Nate, printre amintirile începţoşate din ziua în care Brandon a murit.
Dacă ai fi genul paranoic, te-ai gândi că a venit cineva Şi a făcut un pic de ordine acolo, după accident. Sau a umblat la nişte detalii, înainte de el

.Capitolul douăzeci Şi unu

Maeve
Luni, 23 martie

Knox este deja în biroul de lângă amfiteatru când eu şi Phoebe ajungem acolo la ora prânzului. Stă pe jos, cu o caserolă mare cu mâncare în faţă. Phoebe trage cu ochiul la ce este înăuntru, când se aşază lângă el.

— Mănânci chiflele astea pentru hotdogs, goale?, întreabă ea.

— Sigur că nu, spune Knox. Le-am umplut cu unt de arahide.

Phoebe strâmbă din nas.

— Ciudat.
— De ce? E doar pâine, dar cu o formă diferită, o lămureşte Knox, înfulecând. înghite, bea apă, apoi se întoarce spre mine.
— Ceva veşti de la medic? De vineri, m-a tot întrebat acelaşi lucru în mesaje, de mai bine de douăzeci de ori. Dar nu mă deranjează - mă bucur că ne-am reîntors la normal.
— Nu, dar laboratorul are în sfârşit program lung astăzi, aşa că o să aflu în curând. Sper, spun.

Phoebe îmi atinge braţul, un gest de încurajare, apoi scoate o sticlă cu un smoothie roz şi începe să bea.
Nu mi-am adus nimic de mâncare, dar oricum sunt prea încordată şi numi este foame.
— Deci, de ce ai vrut să mâncăm aici, în loc să fim la cantină?, îl întreb pe Knox.
Knox îşi termină chifla, apoi bea apă şi abia pe urmă răspunde.

— Voiam să vorbesc ceva cu voi, fără ca alte persoane să tragă cu urechea.
— Prin alţi oameni, te referi la Lucy, mormăi eu.
încă n-am trecut peste cum s-a purtat cu mine ultima dată când am venit să-l caut pe Knox, la repetiţiile piesei.
— Sau Sean, adaugă Knox. Sau Monica, sau Jules. De fapt, oricine. O chestie nu mi-a dat pace tot weekend-ul, aşa că am vrut să văd ce părere aveţi şi voi, dacă exagerez eu cumva.

— Păi, acum m-ai făcut curioasă, spun eu, dar tot ascult doar pe jumătate. îmi fac de lucru cu brăţara din mărgele pe care o port la încheietură.
Mi-a dat-o cadou Ita, ultima dată când am fost internată, cu mai bine de
patru ani în urmă. N-am mai purtat-o de atunci şi este puţin cam strâmtă, dar... ziua în care am primit-o s-a dovedit una reuşită.
Poate că şi azi va fi la fel.
— Deci, care-i treaba?

— Păi, cam aşa... M-am văzut cu Nate vineri seara - nu mă întrebaţi, o poveste lungă, legată de jobul meu. Nu contează. Aşadar, Nate se uita la nişte poze de pe şantierul unde a căzut Brandon. Ştiţi că v-am povestit că taică-miu ajută la investigarea accidentului? Dăm amândouă din cap, iar Knox continuă:

— Ei bine, Nate crede că e posibil ca cineva să fi făcut modificări ale acoperişului care s-a surpat sub greutatea lui Brandon.

— A făcut modificări?, sună vocea mea ca un ecou.
Mi-a captat întreaga atenţie.
— Ce fel de modificări?
Knox ridică din umeri şi îşi strânge buzele.
— A scos nişte bare de suport, poate? Nu prea ştiu. Am vrut să-l întreb pe taică-miu, dar... nu era chiar în apele lui. Iar Nate spune că totul este ambiguu. Dar tot weekend-ul m-am gândit la ce vrea să însemne asta. De ce ar modifica o persoană în mod deliberat aranjamentul unui şantier în lucru,

abandonat, pe deasupra? Iar apoi am început să mă întreb - credeţi că există şi o mică şansă să fi vrut cineva să-i facă rău lui Brandon? Să-l fi luat în vizor şi să-i fi dat acea Provocare?

Phoebe se îneacă, fiindcă tocmai luase o gură din smoothie. O bat pe spate.

— Vorbeşti serios?, întreb, în timp ce ea tuşeşte. Cine să fi făcut aşa ceva?

îşi desface braţele.

— N-am idee. Poate Sean? A fost acolo în momentul accidentului şi m-

a lovit când m-am apropiat prea mult. Poate voia să-l scoată pe Brandon din peisaj ca să fie el vioara întâi a liceului sau o chestie de genu'.

— Ha.

îmi proptesc bărbia în piept şi mă uit la un poster cu *Wicked* de pe perete, o vrăjitoare verde cu un rânjet viclean. Mă gândesc la conversaţia pe care am avut-o cu Lucy Chen în auditoriu, la repetiţii, chiar după ce Knox părăsise trupa.

Toată lumea s-a prins până acum cum să câştige. Acceptă Provocarea Şi gata.
Şi avusese dreptate. După ce au văzut ce am păţit eu şi Phoebe, comparativ cu Sean şi Jules, oricine de la Bayview High ar fi ales Provocare.
Mai ales cineva atât de competitiv şi plin de încredere de sine cum era Brandon.
Şi totuşi... vorbim despre Sean Murdock.
— Nu ştiu, spun încet. Sean mi s-a părut genul care

te terorizează într-un mod cât mai direct. Nu genul care să facă planuri. Nu mi-l imaginez punând la cale ceva atât de elaborat.
Phoebe pare şi ea să aibă îndoieli.
— Poate că tatăl tău a vrut să spună doar că acea companie nu şi-a făcut bine treaba. Parcă au dat faliment, nu? Bănuiesc că nu se pricepeau prea bine la construcţii.
— E foarte posibil, zice Knox.

— încă nu au terminat cercetările la faţa locului, nu?, întreabă Phoebe, iar Knox clatină din cap. Poate ar trebui să aşteptăm verdictul final. Filmuleţul ăla nu pleacă nicăieri. îl putem arăta oricând.
Pare perfect rezonabil - dar o voce din cap îmi spune că poate este momentul să repornesc acele notificări PingMe. Să văd dacă a mai apărut vreo discuţie legată de jocul ăla idiot. îmi scot telefonul din buzunar şi repornesc notificările, apoi

mă sperii când telefonul începe să sune. Când văd de la cine este apelul, inima aproape că mi se opreşte. Doctorul Ramon Gutierrez.
— Oh, Doamne, fraţilor. E oncologul meu, îi anunţ cu vocea sugrumată.
— Vrei să stăm cu tine sau să plecăm?, întreabă Phoebe.
— Nu pot...
Nu prea pot gândi.
Phoebe se ridică în timp ce telefonul meu continuă să sune, apoi apucă şi braţul lui Knox.

— Te lăsăm să vorbeşti şi te aşteptăm afară. O să fie bine.
Mă strânge în braţe, împingându-l în acelaşi timp pe Knox spre uşă.
Telefonul nu-mi mai sună. S-a oprit. Am ratat apelul. Mă uit la ecran până ce mobilul se blochează, apoi îl deblochez cu degete tremurătoare şi sun.
— Biroul lui Ramon Gutierrez, mă anunţă o voce feminină rece.

Mi-a pierit vocea. Ar fi trebuit să-i cer lui Phoebe să stea cu mine.

— Alo?

— Ăăă, bună ziua, mă bâlbâi eu.

îmi transpiră palmele foarte tare, nici nu ştiu cum reuşesc să-mi ţin telefonul.

— Sunt... sunt Maeve.

îmi pierd cuvintele, dar ea îşi dă seama cu cine stă de vorbă.

— Ah, Maeve, desigur. Aşteaptă puţin, îţi fac imediat legătura.

îmi mişc brăţara în sus şi-n jos pe încheietura mâinii, iar mărgelele de sticlă au un efect liniştitor sub degetele mele. Phoebe mi-a spus că va fi bine. Multă lume spune asta, şi uneori chiar aşa se întâmplă. Dar am petrecut ani întregi în partea opusă binelui. Mereu m-am aşteptat ca, în cele din urmă, să sfârşesc acolo.

— Maeve Rojas!

La început, nu-l recunosc pe medicul meu în vocea aceea plină de entuziasm.

— Tocmai am terminat de vorbit la telefon cu mama ta, iar ea mi-a dat permisiunea de a te suna direct, pentru că ea... a avut nevoie de un minut să proceseze vestea. O, Dumnezeule. Ce vrea să însemne? Dar, înainte să apuc să mă torturez cu diferite posibilităţi, doctorul Gutierrez continuă:

— Am veşti bune. Analizele sunt sută la sută normale. Numărul de celule albe e bun. Voi discuta cu părinţii tăi dacă mai este nevoie de alte teste ca să fie

complet liniştiţi, dar, după cum ştii, analizele de sânge nu ne-au înşelat niciodată până acum. Din punctul meu de vedere, starea de remisiune nu a fost compromisă.

— Nu a fost? Leucemia nu a revenit?

Am nevoie de un moment pentru ca vorbele lui să capete sens în mintea mea.

— Corect. Nu există niciun semn că a revenit.

Scot un suspin, lăsând toată tensiunea acumulată în ultimele luni să iasă din

mine, lăsându-mă ameţită, uşurată. Ochii mi se umplu de lacrimi.

— Dar sângerările... vânătăile...

— Am văzut semnele unui deficit de fier, ceea ce nu este tocmai minunat în cazul unei persoane cu istoricul tău medical. Vom ţine sub control asta cu nişte vitamine şi cu unele controale mai dese. O să-ţi prescriu şi un unguent pentru mucoasa nazală, pe care să-l foloseşti zilnic. Membranele sunt inflamate.

— Vitamine şi un unguent. Atât?

Cuvintele îmi ies prosteşti, seci, fără a reflecta uşurarea minunată care m-a cuprins. Buzele au rămas în urma sufletului, de data aceasta.

— Atât, spune doctorul, cu blândeţe. Voi vorbi mai departe cu părinţii tăi, despre anumite detalii şi programări următoare. A fost un obstacol înfricoşător, într-adevăr, dar a trecut, în opinia mea.

— Perfect, reuşesc să articulez, apoi el mai spune ceva ce nu aud, pentru că mobilul mi-a căzut în poală, iar degetele îmi apasă ochii în lacrimi.

Simt miros de şampon când Phoebe îngenunchează lângă mine şi mă îmbrăţişează. Knox mă ia şi el în braţe, din partea cealaltă.

— Am tras cu urechea. Ne pare rău, dar suntem atât de bucuroşi! spune ea.

încă nu pot vorbi, să-i spun că şi eu sunt la fel de bucuroasă.

După ce primesc vestea, am nevoie de câteva minute doar pentru mine. Oricât de mult aş aprecia prezenţa lui Knox şi a lui Phoebe, mă simt uşurată când mă lasă singură, să mă adun. Vreau să vorbesc cu părinţii mei, dar urmează să se sune de intrare, aşa că le dau un mesaj şi le promit că vorbim în curând. Ştiu deja care va fi reacţia lor - bucurie

enormă că nu mor, o bucurie aşa de mare încât nici nu mă vor mai certa că am ţinut totul secret.

Dacă stau să mă gândesc, toată viaţa am fost tratată cu blândeţe, pentru că eram mereu fata cea bolnavă. Nu mi s-au reproşat greşelile cu asprime. Rar sunt certată, aproape niciodată pedepsită. Până şi Knox a venit să se împace cu mine când a auzit că mi-au reapărut simptomele leucemiei.

Nu este o cârjă pe care s-o fi cerut vreodată, dar

recunosc că m-am sprijinit pe ea de prea multe ori. Trimit un ultim mesaj la un număr pe care l-am salvat în lista de contacte, în loc să-l şterg, aşa cum sugerase posesorul lui.

Bună, Luis, sunt Maeve. Am tot vrut să-ţi mulţumesc pentru acea filmare. Ne-a fost de ajutor. În afară de asta, îmi pare rău pentru ce am spus la meciul lui Cooper. Nu am vorbit serios. Nu-i o scuză, dar avusesem o zi oribilă Şi mi-am vărsat nervii pe tine.

Chiar îmi pare rău.
Dacă vrei, mi-ar plăcea să vorbim mai mult cândva.
Apoi îmi strecor telefonul în geantă. Nu e suficient, dar măcar este un început
.Capitolul douăzeci Şi doi
Phoebe Joi, 26 martie
Graffiti-ul întins pe peretele din baia fetelor de la primul etaj e proaspăt, cu tuş albastru, strălucitor.
Phoebe Lawton e o mare...
Nu pot citi ultimul cuvânt, pentru că cineva l-a înnegrit cu markerul. Mulţumesc,

binefăcător necunoscut care probabil eşti Maeve. Deşi... poate că nu. Ea ar fi înnegrit totul, ca să nu-mi pot citi nici numele.

Mâinile nici măcar nu-mi tremură când mi le spăl la chiuvetă. în punctul în care am ajuns, graffiti-ul pe pereţi e un fleac. în ultimele zile, am primit încă două mesaje pe Instagram de la Derek, am curăţat în urma surorii mele de câteva ori, am picat un test la biologie, pentru că nu mă pot concentra în haosul ăsta. în

plus, Maeve îmi tot trimite screenshot-uri cu postări de pe acel forum, de care a devenit din nou obsedată, unde o persoană cu nickname-ul Darkestmind urlă ca disperatul după Bayview2020, care a dat bir cu fugiţii. Parcă ar fi un site de matrimoniale unde se duc cei care au fost părăsiţi fără veste.

Eu? Doar mă bucur că s-a terminat şcoala pe ziua de azi şi îmi pot scoate din minte liceul preţ de câteva ore.

Scot un prosop de hârtie să mă şterg pe mâini, şi chiar atunci uşa se deschide şi apare Jules.

— Bună, spun eu, puţin agitată.

N-am mai vorbit cu Jules de când am urmărit filmarea pe care Luis a furat-o din telefonul lui Sean. Nu prea o mai văd la şcoală. Sau, când o văd pe hol, stă lipită de faţa lui Sean şi se sărută pasional cu el.

— Bunăăă, zice ea, cu ochii la graffiti.

Nu pare surprinsă de el. Mi-ar plăcea să cred că ea este cea care a înnegrit cuvântul, pentru că ar însemna că încă îi mai pasă un pic de mine. Dar mai degrabă aş putea presupune că ea l-a scris, ţinând cont de cât de legată este acum de Sean. Ar şi minţi pentru el - o chestie pe care nu aş fi crezut-o posibilă dacă nu aş fi văzut filmarea cu ochii mei.

Arunc prosopul umezit în coşul de gunoi.

— Ce face Sean?

Scoate un ruj din geantă şi îl trece peste buze, în faţa oglinzii.

— Nu te preface că îţi pasă.

Privind-o cum se rujează, devin brusc conştientă de buzele mele uscate. Scot un balsam de buze din geantă şi mă strâmb când văd că e cu aromă de cocos, ultima pe lista preferinţelor mele. Dar îl trec oricum peste buze.

— Bănuiesc că simte lipsa lui Brandon, spun.

Ochii lui Jules îi găsesc pe ai mei în oglindă.

— Ce vrea să însemne asta?

Ridic din umeri.
— Nimic. îmi pare doar rău pentru el.
Cuvintele răsună fals chiar şi în urechile mele. Sean nu se comportă deloc ca un om care şi-a pierdut cel mai bun prieten. E la fel de pus pe harţă şi pe arătat muşchii pe culoarele liceului.
Crezi că există Şi o mică Şansă ca cineva să fi dorit să-i facă rău lui Brandon?
Fusese întrebarea lui Knox, iar eu trecusem cu uşurinţă peste ea, considerând-o ridicolă.

Şi totuşi, Sean se aflase chiar lângă Brandon când acesta murise. Pe filmare părea speriat, panicat, da, însă a demonstrat de mai multe ori că poate juca un rol atunci când vrea.
Mă uit la imaginea mea din oglindă, apoi îmi trec degetele prin păr, să stea întins în coadă.
— Destul de înfricoşător când te gândeşti că puteam fi oricare dintre noi, nu?, întreb.
— Ce?, spune Jules, confuză.

— Oricine ar fi putut să cadă prin acoperişul ăla. Cu toţii tăiam pe acolo.
Faţa lui Jules e lipsită de expresie câteva secunde. Nu se pricepe aşa bine să mintă, mai ales când o cunoşti cât de cât şi ştii la ce să te uiţi.
— Mda, aşa-i, spune în cele din urmă.
— A fost o întâmplare că Brandon a sărit primul, adaug.
N-am idee de ce încă mai vorbesc, sau ce sper să scot din discuţia asta. Jules nu va

avea încredere în mine cât să fie sinceră. Şi-a ales tabăra cu ceva timp în urmă. Dar o parte din mine încă mai speră să i se fisureze armura. Să vorbim aşa cum o faceam pe vremuri.
Ascultă, Jules, Ştii că ai putea da de necaz dacă minţi poliţiştii?
Nu crezi că părinţii lui Brandon merită să Ştie ce s-a întâmplat în realitate?
Te-ai gândit vreodată că noul tău iubit ar putea fi un sociopat?

— Nu prea îmi place să vorbesc despre asta.
Jules îşi apasă buzele una de cealaltă, apoi bagă rujul în geantă. îşi dă părul peste un umăr şi porneşte spre uşă.
— Trebuie să fug. Sean şi cu mine avem planuri pentru după ore.
— Şi eu, spun, iar ea ridică sprâncenele. Vreau să zic că şi eu am planuri.
Un fel de... Muncesc, de fapt. Dar am chemat şi nişte prieteni, deci tot un plan este.

Jules mă măsoară din priviri. Ştie că opţiunile mele de ieşit cu prieteni sunt destul de limitate în momentul ăsta.

— Tu şi Knox?

Vocea îi sună dispreţuitor. Rezist tentaţiei de a adăuga că nu este o întâlnire.

— Şi Maeve, spun.

Jules pufneşte şi deschide uşa.

— Sună ca un ménage à trois promiţător.

Mă gândesc să-i dau o replică, dar imediat ce uşa se deschide şi iese pe hol,

nimereşte în braţele acaparatoare ale lui Sean Murdock.

— Iubire, zice el, apoi o sărută.

Mă strecor pe lângă ei, cu maxilarul încleştat, şi brusc mă gândesc că era mai bine s-o fi încurajat să se cupleze cu Nate când a avut ocazia.

Café Contigo e destul de goală pentru o zi de joi, iar înjur de ora patru în restaurant rămân aproape numai membrii echipei. Doamna Santos, care nu vine prea des pe aici, stă acum la

casă şi îmi face un gest spre singurul client, care s-a ridicat să plece. Ahmed, celălalt chelner aflat în tură, stă lângă patroană, sprijinit de tejghea, şi nu scapă din ochi masa unde s-au adunat câteva mămici, cu bebeluşi în căruţ. Toate poartă haine pentru yoga, destul de scumpe şi colorate, iar părul le este strâns la spate, într-o coadă bine aranjată, care se vrea neglijentă. Unul dintre copii pare neliniştit şi probabil va începe să plângă.

— Uţa, uţa, îi cântă maică-sa, legănând căruţul. Totul e bine, culcă-te la loc. Ahmed pare îngrijorat şi nu-l pot învinui. Am cinci verişori mai mici de trei ani şi cunosc faptul că odată ce unul începe să plângă, ceilalţi îi vor ţine în curând isonul.
— Poţi să ieşi deja din tură, Phoebe, îmi spune doamna Santos.
E înaltă şi subţire, cu ochi negri, foarte expresivi, şi pometii pronunţaţi. Luis i-a moştenit înfăţişarea.

— Addy o să ajungă pe la cinci şi Ahmed se descurcă singur până atunci.
— Bine, spun eu şi încep să-mi dezleg şorţul.
Ahmed, cu ochii în continuare la mămicile cu bebeluşi, întreabă:
— Doamnă S, i-aţi dat lui Phoebe chestia aia? Biletul?
Doamna Santos face un *nţţţş*i clatină din cap.
— Am uitat complet! Scuze, Phoebe. Ahmed mi-a spus că cineva ţi-a lăsat asta mai devreme.

Scotoceşte sub tejghea şi scoate un plic sigilat, cu numele meu scris mare deasupra.

— Un tânăr. Ce a spus mai exact, Ahmed?

— Că aşteptai să-l primeşti, zice Ahmed.

Cea mai tânără dintre mămici face un semn în direcţia lui, iar Ahmed porneşte spre ea.

— Ce aşteptam?, întreb şi eu, dar el nu mă aude.

îmi scot şorţul şi-l îndes sub tejghea, apoi o iau spre masa unde sunt deja aşezaţi

Knox, Maeve şi Luis. Luis este propriu-zis la muncă, dar de vreo oră a tot stat acolo la masă şi a vorbit cu ei. Aş putea jura că, de câte ori arunc o privire în direcţia lui, scaunul îi este tot mai apropiat de al lui Maeve. Ea pare mai drăguţă ca niciodată, iar azi poartă un tricou destul de mulat cu inscripţii aurii, care îi scoate în evidenţă lumina caldă din privire. Diagnosticul primit de la medic a făcut-o pur şi simplu să strălucească.
Sau poate altul este motivul.

Rup plicul în timp ce merg spre ei, curioasă, şi scot o singură foaie de hârtie.

— Ai terminat pe ziua de astăzi?, mă întreabă Maeve, dar nu o aud decât cu jumătate de ureche.

Inima bate să-mi spargă pieptul când citesc ce scrie:

Ce e cu joaca asta de-a dispariţia?

Trebuie să vorbim.

Vino să ne vedem la foişorul din Callahan Park, la 5 jumate azi.

NU IGNORA Şi asta, aşa cum ai făcut cu celelalte.

Ce mama naibii?
— Ahmed! strig.
E pe drum spre bucătărie, dar se opreşte când mă aude.
— Ce-i?
Flutur în aer biletul.
— Cine mi-a lăsat asta?
— Ţi-am spus. Un tip.
— Dar *cine* anume?
— Nu şi-a spus numele. Doar... un tip. A mai venit pe aici.
— Ce se petrece?, întreabă Maeve.
îi întind foaia. Parcă i se opreşte respiraţia.

— Ooo. De la cine este?
— Nu ştiu, zic, neajutorată. Singura persoană pe care am ignorat-o în ultima vreme a fost Derek, dar nu mi-am imaginat că să se ţină după mine în halul ăsta ar putea fi stilul lui. Dar, la urma urmei, în afara acelor zece minute foarte prosteşti din viaţa mea petrecute cu el în spălătoria lui Jules, la petrecerea de Crăciun, nu am apucat să-l cunosc cine ştie ce.
— Ahmed, stai! Poţi să vii aici o secundă?, zbier eu.

Maeve le citeşte biletul cu voce tare şi celorlalţi de la masă, iar Ahmed vine spre noi. Brusc, începem cu toţii să vorbim în acelaşi timp. într-un final, Maeve ridică vocea, să le acopere pe ale noastre.

— Staţi aşa. Tipul care a lăsat plicul... ai spus că a mai venit pe aici?

Ahmed încuviinţează din cap.

— Cum arăta?

— Nu ştiu. Un tip cu pielea albă, arătând normal.

Poate un pic mai mare ca voi. Cu părul şaten. înăltuţ. Ala e Derek, Derek şi iar Derek. Chestia asta parcă mă linişteşte un pic. Măcar nu-i vreun psihopat necunoscut.

Ochii lui Knox se măresc.

— Pare că ar fi vorba despre... Părea un tip cu o expresie intensă, preocupată?

Ahmed se încruntă.

— Nu prea ştiu ce vrei să zici.

— Cum să spun... Concentrat. Din cale-afară

de serios. Ca şi cum ar fi fost fixat pe o idee.
Unul dintre bebeluşi începe să urle, iar Ahmed se leagănă de pe un picior pe altul.
— Uite, trebuie să le duc comanda. Vin înapoi într-un minut.
Mă întorc spre Knox, confuză.
— De ce l-ai întrebat aşa ceva?
— Pentru că descrierea lui Ahmed mi-a amintit de cineva care s-a mai perindat pe aici, spune Knox,

întorcându-se spre Maeve şi atingând-o pe braţ. îl mai ştii pe individul care a venit aici în urmă cu ceva timp? Care s-a purtat de căcat cu domnul Santos şi tot întreba de Phoebe? Pe care l-au gonit Luis şi Manny?
— Stai, *ceeel*, izbucnesc. Când s-a întâmplat asta?
— îmi amintesc, intervine şi Luis. Cu câteva săptămâni în urmă, nu?
Se lasă pe spate cu scaunul, iar Maeve îl priveşte, cu obrajii îmbujoraţi. Pare că a pierdut deja şirul

conversaţiei, îmi vine să pocnesc din degete în faţa ei şi să-i reamintesc că ar trebui să-şi facă griji pentru *mine* acum, nu să admire bicepşii lui Luis. Să-şi stabilească priorităţile.

— Mda. Nu prea am acordat importanţă atunci, revine Knox la discuţie. Credeam că e doar un idiot oarecare, dar s-a întors în urmă cu câteva seri. A revenit aici. A comandat o cafea, s-a uitat şi a analizat, apoi a plecat fără s- o bea. M-am întrebat dacă o fi

cumva Derek, care încearcă să dea de tine fiindcă nu-i răspunzi la mesaje.
Mă uit lung la el.
— Şi de ce îmi spui abia acum?
— Nu prea am fost în apele mele, se scuză el. Am avut o contuzie urâtă.
— Ai *avut.* în urmă cu două săptămâni.
— Efectele pot persista ani de zile, mă informează. în plus, nu am ştiut dacă într-adevăr înseamnă ceva. Crezi că ar putea fi el?

Derek e înalt, şaten, cu pielea albă?

— Mda, este, spun. Nu l-aş descrie personal ca pe un tip cu privirea intensă, dar fiecare vede ce vrea, bănuiesc.

Maeve îmi dă înapoi biletul, iar eu îl bag în buzunar. Mi se învârte capul. Chiar ar face Derek aşa ceva - să vină unde lucrez eu şi să-mi lase un bilet cu ameninţări doar fiindcă nu i-am răspuns la mesajele de pe Instagram? Cu

Emma nu s-a purtat niciodată agresiv sau posesiv. Cel puţin, nu din ce ştiu eu.

— Cine e Derek?, întreabă Luis.

Slavă Domnului că măcar o persoană nu e la curent cu ultimele bârfe. îmi dă speranţă că viaţa de după ce termini liceul nu se rezumă la a analiza greşelile foştilor tăi colegi.

— O poveste lungă, îi spun. Cineva pe care l-am evitat în ultimul timp.

— Ai o poză cu el?, mai întreabă Luis. L-am văzut cu toţii pe individ. îţi putem spune dacă a fost el sau nu.
— Bună idee, cum de nu ne-am gândit mai înainte?, face Maeve.
îşi zâmbesc unul altuia.
— Nu, spun. îi pot căuta chiar acum profilul, dar nu pune niciodată poze cu el...
Scot telefonul, deschid Instagram-ul şi verific profilul lui Derek. Nu are în feed decât animale, mâncare şi poze artistice cu ramuri

de copaci. îi arăt şi lui Knox, care face o faţă lungă.
— Fără selfie-uri? Chiar că e un ciudat.
Knox trage apoi cu ochiul la ceasul de pe perete, reparat în sfârşit de domnul Santos.
— Parcul Callahan este în Eastland, nu? Putem ajunge acolo până la cinci jumate, dacă pornim la drum acum.
— N-am chef să mă întâlnesc cu el! protestez eu.
— Nu asta vreau să spun. Poate că îl putem spiona. Să vedem dacă într- adevăr e

Derek. Apoi îl poţi reclama pentru hărţuire sau ceva.
îşi scoate portofelul şi lasă nişte bancnote pe masă.
— Putem trece pe la mine pe acasă, să luăm binoclul şi să nu fim nevoiţi să ne apropiem prea mult.
— Binoclu?, întreb eu, aproape amuzată. De ce ai avea aşa ceva?
Knox pare descumpănit.
— Nu are toată lumea unul?
— Nu, spunem eu şi Maeve într-un glas.
Luis se încruntă.

— Crezi că este o idee bună? Tipul ăsta te urmăreşte ca un psihopat, Phoebe. Poate ar trebui să anunţi poliţia şi să se ocupe ei.

— Dar nu ştiu sigur dacă Derek a scris biletul, îi explic. Mesajele pe care mi le-a trimis pe Instagram erau mai politicoase.

Mă întorc spre Maeve.

— Poţi să ne duci cu maşina?

îşi dă părul brunet după ureche şi spune:

— Da, normal.

— Vin cu voi, zice Luis imediat. E linişte aici, pot pleca.
— Bine, spun eu, şi mă simt mai uşurată, deşi nu vreau să o arăt.
Ţin la Knox şi Maeve, dar nu ar fi primele mele alegeri de persoane care să-mi păzească spatele. Oricine ar fi tipul, Luis l-a mai pus pe fugă o dată, şi sunt convinsă că o poate face din nou.
Aşa rămâne, atunci.
Haideţi să vedem ce aflăm
.Capitolul douăzeci Şi trei

Maeve
Joi, 26 martie

— N-are niciun rost, mormăie Phoebe. Nu văd nimic. Am întârziat peste o jumătate de oră la Callahan Park, din cauza traficului. Imediat ce am găsit un loc de parcare, am şi observat o siluetă singuratică stând pe treptele foişorului. E în câmpul nostru vizual, dar prea departe ca să putem distinge detaliile, cu tot cu binoclul lui Knox. Phoebe îşi tot face de lucru cu el de vreo cinci minute, dar tot nu

poate da un verdict legat de identitatea bărbatului. Mă întorc spre ea.
— Vrei să pleci?
Dă vehement din cap.
— Sub nicio formă. Am venit până aici şi îl avem în faţa ochilor. Trebuie doar să mă apropii.
Trage cu ochiul pe geam.
— Uită-te puţin la locul dejoacă pentru copii. în vârf e o căsuţă unde te poţi strecura, aia ar fi perfectă. De acolo aş vedea mult mai bine.
Luis se încruntă.

— Am stabilit să rămâi în maşină.
— Da, dar uită-te la poteca până acolo. Sunt tufişurile alea... N-o să mă vadă apropiindu-mă, insistă Phoebe. Iar locul dejoacă e chiar aglomerat.
îi trage un ghiont lui Knox.
— îmi dai hanoracul tău?
— Ah, bine.
Se dezbracă având un aer amuzat şi i-l dă. Phoebe îşi pune hanoracul gri, uzat, peste tricoul roz şi îi trage fermoarul.

— Miroase frumos, spune ea. Tocmai l-ai spălat?
— Nu, spune Knox, cu un aer vinovat. Nu de ceva vreme. Scuze.
— Mă rog, înseamnă că miroşi frumos, atunci.
îşi trage gluga şi îşi îndeasă buclele înăuntru.
— Uite, m-am deghizat perfect. Şi sunt scundă, pot fi luată oricând drept un copil.
Luis e tot încruntat.
— Vin cu tine.
Phoebe clatină din cap.

— Tu ieşi prea tare în evidenţă şi te şi ştie, te-a mai văzut. îl iau pe Knox, mai bine.
— De ce nu?, mormăie Knox. Eu sunt uşor de trecut cu vederea.
îmi muşc buzele şi mă uit la foişor. Tipul a început să bată pasul pe loc, neliniştit.
— Chiar nu ştiu, Phoebe. Oricine ar fi tipul ăsta, îmi dă fiori. Poate ar trebui să plecăm, pur şi simplu.
— Nu fără să apuc să-l văd. Trebuie să ştiu dacă-i Derek.
îl apucă pe Knox de mânecă.

— Vii sau ce faci?
— Normal că vin, suspină Knox şi se întoarce spre mine. Ne dai un mesaj dacă se mişcă de acolo, bine?
— N-o va face. N-o să ne vadă venind, spune Phoebe, încrezătoare.
Poate că are dreptate, dar stomacul tot îmi tresaltă de teamă când ea şi Knox ies din maşină. Le pierd urma imediat ce o apucă pe cărarea mărginită de copaci, apoi îi zăresc făcând din mână de la locul dejoacă.

— E greşit ca naiba, mormăie Luis de lângă mine. Aşa mergeau lucrurile şi anul trecut, când tu şi Bronwyn luaserăţi urma lui Simon?

— Nu chiar, îl lămuresc. N-am făcut decât chestii pe internet. Bronwyn a urmărit un tip la un moment dat, dar era inofensiv. în cele din urmă, chiar ne-a ajutat.

Tresar când îmi vibrează telefonul. Este un mesaj de la Knox.

Am ajuns.

— Au reuşit, îi spun lui Luis.
E Derek?
încă nu s-a uitat. Binoclului meu i s-a desprins o lentilă Şi încercăm să opunem la loc.
— Au dificultăţi tehnice legate de binoclu, îi povestesc lui Luis, care zâmbeşte.
— I-a lăsat echipamentul în pană. Mereu se întâmplă la momentul cel mai nepotrivit.
Dau din cap şi mă gândesc să fac şi eu o glumă, dar

apoi devin super conştientă
că sunt pentru prima dată
singură cu Luis, de la meciul
lui
Cooper când am ţipat la el.
Ne-am tot dat mesaje de
atunci şi mi-a acceptat
scuzele. Dar nu am apucat
să-i spun chestiile cu
adevărat importante - aşa
păţesc mereu.
— Deci, spun eu, în acelaşi
timp în care el zice: *Uite...*
— Spune, zicem amândoi în
acelaşi timp, după care
izbucnim în râs.
îmi adun curajul şi încep:

— Hai că spun eu prima. Pentru că dacă el va spune ceva ce nu vreau să aud, nu voi apuca să mai zic povestea mea. Şi, deşi inima parcă îmi iese din piept de emoţie, tot vreau să ştie care-i faza cu mine.
— Bine, zice el.
Trag adânc aer în piept.
— Voiam să-ţi povestesc despre chestiile pe care le-am spus la meci...
Gâtul mă ustură şi parcă nu mai am aer. Am început oricum greşit,
fiindcă Luis clatină din cap.

— Ţi-am zis, uită de aia. îşi trece degetele de-a lungul braţului meu. Am acolo o vânătaie care a început deja să se estompeze.
— Mi-am dat seama. Nu erai în apele tale.
— Nu doar atât. Adică da, nu eram, dar nu e singurul motiv pentru care am fost necioplită.
Degetele lui sunt tot acolo, iar căldura pielii lui o încălzeşte şi pe a mea, împiedicându-mă să gândesc. Doar câteva

propoziţii mai am să-i spun, totuşi...

— Am fost, ăă, geloasă.

Nu-l pot privi în ochi, aşa că îmi fixez privirea pe bordul maşinii.

— Te văzusem cu Monica, şi am devenit geloasă fiindcă părea că voi doi aţi ieşit împreună şi... aş fi vrut să fiu în locul ei. Pentru că te plac, Luis. De ceva vreme.

Iată. Am spus-o.

Trag repede aer în piept, fără să-l privesc, apoi adaug

— E în regulă dacă tu nu simţi la fel, pentru că putem

fi mai departe prieteni, iar eu nu mă voi comporta ciudat...

— Oho, stai aşa, mă întrerupe. Pot să răspund, înainte să o faci tu în locul meu?

— Ah.

Faţa îmi ia foc şi fixez iarăşi cu privirea bordul maşinii, surprinsă că nu se mişcă cifrele de acolo, de cât de intens mă uit la ele.

— Da, sigur. Scuze.

Degetele lui Luis coboară şi se înlănţuie cu ale mele.

— Uită-te la mine, spune încet.
întorc capul, şi întâlnesc expresia lui blândă, deschisă. Poate că mai există o speranţă.
— Şi eu te plac, Maeve, spune, cu ochii fixându-i pe ai mei. De ceva vreme.
Inima îmi sare o bătaie, apoi se umple de fericire.
— Oh, spun.
Nu-mi mai amintesc niciun alt cuvânt.
— Aşadar, ar trebui să facem ceva în legătură cu asta? Sau preferi să mă

torturezi în continuare de la distanţă?
Am un zâmbet cât întreaga faţă.
— Da, ar trebui, spun. Să facem ceva, adică.
— Bine, zice Luis.
îmi atinge faţa şi se apleacă spre mine. închid ochii, simt o căldură în vene şi aştept ca buzele lui să le atingă pe ale mele, dar apoi ceva îmi bâzâie în poală. Tresărim, iar el se trage deoparte.
— Mama naibii, exclam, plină de frustrare. Am şi uitat că suntem la pândă.

Luis râde.
— Nu se plictiseşte omul niciodată cu tine. Ce se întâmplă?
Citesc mesajul de la Knox, clipesc, apoi îl mai citesc o dată.
— Phoebe spune că nu e Derek.
— Serios?, întreabă Luis, surprins. Atunci, cine e?
— Nu ştie. Spune că nu l-a mai văzut niciodată.
— Ciudat, zice Luis, încruntându-se.
Telefonul îmi bâzâie - alt mesaj de la Knox.

Tipul pleacă.

— Ah! spun şi-l apuc pe Luis de braţ.

Silueta din foişor, pe care o urmărisem, acum este mult mai aproape de noi.

— El e.

Tipul Preocupat taie drumul prin iarbă şi trece pe lângă locul dejoacă, dar nu priveşte în direcţia în care se află Phoebe. Se îndreaptă spre ieşirea parcului. E clar acelaşi tip care l-a înfruntat pe domnul Santos cu câteva săptămâni în urmă.

Dintre cele două drumuri de ieşire, îl alege pe cel care trece chiar pe lângă maşina mea.

— La naiba, vine încoace, spun şi îmi las capul în jos, să nu mi se vadă faţa.

E drept, m-a văzut doar fugitiv la Café Contigo, dar e mai bine să fiu prevăzătoare.

— Lasă-te în jos, Luis, îi spun, dar el, dimpotrivă, ridică privirea şi mijeşte ochii la individ. Termină! Nu-l lăsa să te vadă, o să te recunoască!

— Şi ce dacă?, întreabă Luis.
Jur, poate că este el cel mai sexy băiat pe care l-am văzut vreodată, dar e complet inutil în misiuni de spionaj.
Şi-a lungit gâtul să-l vadă mai bine, iar Tipul Preocupat a ajuns chiar aici, în faţa maşinii, aşa că nu am altă soluţie decât să-i acopăr lui Luis faţa cu a mea şi să-l sărut.
Bine, or mai fi fost şi alte variante. însă mi s-a părut cea mai atractivă.

Sunt într-o poziţie incomodă, prinsă cu centura de siguranţă, dar Luis se întinde şi mi-o desface. Mă trage spre el, astfel că ajung în poala lui. Braţele îi sunt calde şi puternice în jurul meu. Ne privim în ochi câteva secunde.

— Superbo, spune el, iar eu simt că mă topesc.

Apoi buzele lui se strivesc de ale mele şi se întâmplă din nou - căldura, ameţeala, nevoia disperată de a fi cât mai aproape de el cu putinţă. Degetele lui s-au

încâlcit în părul meu, iar sărutul continuă la nesfârşit, până ce uit complet unde ne aflăm şi de ce am venit aici. Asta până ce aud o bătaie în geam.
îmi revin brusc şi ridic privirea, aşteptându-mă să-l văd pe Tipul Preocupat uitându-se în jos la noi, însă e doar Phoebe, care face cu mâna şi zâmbeşte. Knox a rămas la câţiva metri în urma ei, cu privirea la binoclu, pe care îl bagă la loc în geanta lui.

Nu-mi amintesc cum s-a întâmplat asta, dar la un moment dat se pare că Luis sau eu am dat scaunul pe spate, aşa că acum suntem aproape în poziţie orizontală.

— Ăăă, păi... spun eu, şi caut butonul pe care să apăs pentru ca scaunul să revină la normal. Are şi opţiunea asta, zic, netezindu-mi părul.

— E bine de ştiut.

Luis mă sărută pe gât, cu mâna fierbinte încă pe talia mea.

— Mulţumesc pentru demonstraţie.
— Nicio problemă. Fac asta pentru toată lumea. E important să ştim cum funcţionează un vehicul. Apoi îi strâng degetele.
— Continuăm altă dată? îmi zâmbeşte şi îmi strânge şi el mâna.
— Categoric.
— Aşa, spune Phoebe, deschizând uşa şi urcând în maşină.
încă are gluga hanoracului lui Knox trasă pe cap, cu şireturile bine strânse.

Ajunge şi Knox şi intră în maşină, mai departe preocupat de binoclul său. Sunt convinsă că n-a apucat să vadă ce făceam eu şi Luis aici.

— în mod oficial pot să vă spun că nu l-am mai văzut pe tipul ăla în viaţa mea. N-am idee cine este.

— Şi acum ce facem? Oare ar trebui să... încep eu.

— Căcat, uite-l că vine!

O trage pe Phoebe spre el, iar Phoebe scânceşte, surprinsă. Mă las în jos, în timp ce Luis - evident -

rămâne tot cu capul ridicat. Chiar nu se pricepe deloc să se ascundă.

— Scuze, face Knox, dându-i drumul lui Phoebe. Dar chiar trecuse pe lângă maşina noastră. Nu vă faceţi griji, nu s-a uitat încoace.

Phoebe se apleacă şi se uită prin parbriz.

— Maşina aia albastră, în aia s-a urcat?

Knox încuviinţează.

Urmăreşte-l. Să vedem ce face ciudatul ăsta când nu hărţuieşte fete pe care nici măcar nu le cunoaşte

.Capitolul douăzeci Şi patru

Knox

Joi, 26 martie

La câteva ore după ce am plecat din parc, avem deja un număr de înmatriculare, o adresă şi un nume. Mă rog, un fel de...

— Maşina este înregistrată pe numele David Jackson, mă anunţă Maeve, cu ochii pe ecranul laptopului. Poate că acest David este acelaşi cu Tipul Preocupat?

Stăm la masa din bucătăria mea, după ce i-am dus pe Luis şi Phoebe unde aveau treabă. Părinţii mei au ieşit să ia cina cu vecinii lor, iar noi mâncăm tăiţei prăjiţi în unt şi rondele de morcovi, pentru că astea sunt limitele repertoriului meu culinar.
Nu sunt Luis, şi m-am împăcat cu asta. Nu semăn cu Luis din niciun punct de vedere.
Mda, am văzut ce s-a întâmplat în maşină. încerc să mă bucur pentru ei. Nu e ca şi cum m-a cuprins brusc

gelozia. Doar că... mi-aş dori ca măcar o dată în viaţă, cineva să aibă faţă de mine genul ăla de pasiune.
Dar poate că li se întâmplă numai tipilor ca Luis.
— Minunat, spun, deblocându-mi telefonul ca să intru pe Instagram. E un nume nu tocmai comun. Dacă o să-i dau o căutare, voi primi... prea multe ca să le pot număra.
Maeve se încruntă.
— Dacă îl caut pe Google şi tastez şi numele oraşului... hmm, nimic interesant.

Am urmărit maşina albastră până la o fermă micuţă din Rolando Village. Am căutat în lista de adrese a orăşelului şi am găsit că aparţine unui cuplu, Paul şi Lisa Curtin. Maeve crede că este de închiriat.

— Există un dentist prin apropiere cu numele David Jackson. Are recenzii extrem de proaste pe Yelp.

— Păi, Tipul Preocupat nu pare prea manierat, deci nu-l văd în postura de medic priceput şi înţelegător. Dar mi se pare un pic prea tânăr

ca să fi terminat facultatea de stomatologie.
Maeve muşcă dintr-un rondel de morcov şi Fritz, care stă între noi, ridică plin de speranţă capul.
— Nu ţi-ar plăcea morcovii, îl asigură ea, mângâindu-l pe cap.
Câinele nu pare convins. Mă trag mai spre el, ca să mă pot uita mai bine la laptop, iar Maeve îl îndreaptă spre mine.
— Acest David Jackson are vreo cincizeci de ani, spune ea. Mai e unul care

tocmai s-a pensionat de la o companie de distribuţie de gaze... Toţi sunt în vârstă.

— Poate că David Jackson este tatăl Tipului Preocupat, spun. Maşina îi aparţine tatălui, iar fiul o împrumută din când în când?

— Ar putea fi aşa. Dar nu ne ajută prea tare.

Maeve pare să cadă pe gânduri.

— Ştii, mi-aş dori ca Phoebe să vorbească cu mama ei despre ce se petrece.

Pe drumul înapoi din Rolando Village, cu toţii am încercat s-o convingem pe Phoebe să-i spună doamnei Lawton despre Tipul Preocupat şi despre mesajul primit de la el. Phoebe nici n-a vrut să audă.

— Maică-mea are destule pe cap, a insistat ea. în plus, e clar că m-a confundat. Individul ăsta caută o altă Phoebe.

înţeleg că îşi doreşte să creadă asta. Şi sper să fie adevărat. Dar, dacă e aşa, mi-e teamă pentru ce o

aşteaptă pe cealaltă Phoebe...
Pe laptopul lui Maeve apare o notificare.
Site-ulpe care îl urmăreşti are postări noi.
Dumnezeule, şi-a pus PingMe la *orice.* Mi se pune un nod în gât când văd că alerta este pentru acel forum unde oamenii fac planuri de răzbunare. Mai degrabă l-aş mai căuta pe David Jackson pe diferite platforme social media timp de câteva ore, în loc să mă

scufund iarăşi în gaura aia de şarpe.
Apoi, imediat, apare un mesaj:
Să te ia dracu', Phoebe, că n-ai venit.
Mda ţi-am folosit numele real.
Am avut o ÎNŢELEGERE - Darkestmind
îmi pică falca, iar Maeve se întoarce spre mine, cu ochii mari.
— Oh, Doamne, spune ea.
Fritz scânceşte încetişor, nu-i place tensiunea din vocea fetei.
— Nu are cum să fie o coincidenţă. îţi dai seama ce înseamnă?

îmi dau, în cele din urmă.
Am ironizat-o mereu pe Maeve că urmărea forumul acela, pentru că nu credeam să fie vreo legătură între aberaţiile de acolo şi ceea ce se petrecea în liceul nostru.
Acum, mesajele astea sunt ca un pumn în faţă, demonstrându-mi cât de tare m-am înşelat.
îi arăt spre username-ul de pe ecranul din faţa noastră.
— înseamnă că Darkestmind şi Tipul Preocupat sunt una şi aceeaşi persoană.

— Nu doar atât, zice Maeve, repede. Mereu am crezut că Darkestmind este persoana din spatele jocului Adevăr sau Provocare. Mai ţii minte? spusese chiar şi *tic-tac,* aşa cum încheia de fiecare dată Necunoscutul. Deci, dacă am dreptate, Tipul Preocupat este *şi* Necunoscutul. Toţi trei sunt una şi aceeaşi persoană.

— Rahat.

M-am uitat la cuvintele de pe ecran prea mult, şi acum literele au început să joace în faţa ochilor mei.

— Deci, vrei să spui că noi l-am urmărit cu maşina pe individul care a organizat jocul în liceul nostru?

— Cred că fix asta am făcut, spune Maeve. Şi, în mod cert, nu învaţă la Bayview High. Ştiam eu că nu e Matthias, adaugă ca pentru ea. Mi-am dat seama că vizibilitatea pe care a obţinut-o după ce s-a asociat cu *Simon Spune* l-a înspăimântat.

— Bine, dar... Despre ce dracului vorbeşte individul ăsta? Spune că el şi Phoebe

au avut o înţelegere. O înţelegere legată de ce anume? Să-i distrugă ei viaţa la liceu? Nu are niciun sens.

— Nici eu nu pricep partea aia, mormăie Maeve. Crezi că e posibil ca ea să ne ascundă ceva?

— Ca de pildă ce?

Ridică un umăr, confuză.

— De pildă, poate îl cunoaşte pe tip, dar au un trecut dubios şi nu vrea să ne împărtăşească nimic. Tipul ăla... chiar părea pus pe răzbunare, de parcă voia sânge.

Parcă voia sânge. Cuvintele astea mă lovesc în moalele capului şi mă ridic imediat de pe scaun.

— Stai aşa. Tocmai m-am gândit la ceva. Să presupunem că avem dreptate şi Tipul Preocupat este acelaşi cu Darkestmind şi cu Necunoscutul. Să păstrăm o singură poreclă, ca să nu ne încurcăm. Zic să-i spunem Tipul Preocupat, îl descrie cel mai bine. în plus, eu i-am dat numele ăsta. în orice caz... Tipul Preocupat

avea ceva de împărţit cu Brandon?
Fac un gest spre ecran.
— Vreau să zic, e un forum dedicat răzbunării, nu? Nate crede că a intervenit cineva la şantierul de construcţii, a umblat la schele. Tipul Preocupat i-a întins lui Brandon o cursă şi l-a atras acolo. Poate chiar teoria mea fusese reală şi i-a făcut rău lui Brandon în mod intenţionat.
— Dar de ce?, întreabă Maeve. Poate era gelos? Fiindcă Brandon se cuplase

cu Phoebe? Jocul a început cu o bârfa despre Phoebe şi Derek, la urma urmei, continuă ea, mângâindu-l pe Fritz pe cap. Poate că individul nu poate suporta ca Phoebe să fie cu altcineva.

— Poate, zic, gândindu-mă la toate aspectele în timpul ăsta. Dar tu nu ai fost cu Phoebe la locul dejoacă - părea cu adevărat că nu-l cunoaşte.

Telefonul lui Maeve sună, întrerupându-mă.

— E Phoebe?

Faţa lui Maeve se schimbă complet, iar obrajii i se înroşesc, de parcă i-a injectat cineva pe loc cu vin rose.
— Nu, spune ea şi începe să scrie un mesaj. O să... o să răspund repede.
— Zi-i lui Luis că îl salut, spun eu.
Fritz e nemulţumit că nu-l mai mângâie, o împinge uşor cu capul pe coapsă, apoi, resemnat, se trânteşte la loc pe podea.
Ochii îmi cad pe geanta pentru laptop a maică-mii,

rămasă pe un scaun din bucătărie. La jobul ei, treaba pe care o face nu se termină odată ce pleacă de la birou - uneori, o găsesc cu laptopul în braţe şi noaptea, lucrând la un caz.
Acum, ea şi tata sigur vor mai fi plecaţi cel puţin o oră.
Când Maeve termină într-un final cu telefonul, spun:
— Poate am privit problema din unghiul greşit încă de la început.
— Hmm? Ce problemă?
Pare în continuare puţin detaşată, ameţită.

— întrebai mai devreme de ce Tipul Preocupat l-ar urî pe Brandon, îi amintesc. Şi poate că ar trebui să ne întrebăm ce o fi făcut Brandon în aşa fel încât cineva să-l urască îndeajuns încât să-l vrea dispărut din peisaj?

Maeve ridică o sprânceană.

— Nu pricep.

— Mă gândesc la o conversaţie pe care am auzit-o din greşeală, între taică-miu şi maică-mea. Nu ţi-am spus despre ea, pentru că pe atunci eram certaţi,

dar m-am tot gândit...
Părinţii mei spuneau că ar fi
o ironie ca domnul Weber să
dea în judecată şantierul,
după ce un proces care a
avut de-a face cu Brandon şi
compania unde lucrează
mama s-a încheiat cu trei ani
în urmă. Iar tata a spus că
decizia finală nu a fost una
bună, că i-a arătat unui copil
ca Brandon că acţiunile
greşite nu au consecinţe.
Când i-am cerut lui taică-miu
detalii, nu a vrut să le dea, a
spus că-i o chestie
confidenţială. Dacă am şti

exact ce s-a întâmplat atunci, am afla şi dacă Brandon a supărat pe cineva.

— Şi ai de gând s-o întrebi pe mama ta?

— Nu are rost. Nu mi-ar spune.

— Şi dacă îi povesteşti ce se întâmplă?, întreabă Maeve, arătând spre laptop. Vreau să spun că tatăl tău oricum crede că accidentul a fost dubios, nu? Dar nu ştie despre joc, şi despre cum Brandon poate că a fost trimis intenţionat pe şantier.

Noi suntem singurii, în afară de Sean, Jules şi Monica, care ştim toată povestea, pentru că noi am văzut filmul din telefonul lui Sean.

înghit să-mi alung nodul din gât.

— Am putea, presupun. Dar ideea e că… pe scurt, tata crede că sunt un idiot. Nu, pe bune, chiar asta crede. Şi dacă merg la el cu povestea asta, despre jocuri de adolescenţi, prin mesaje, postări pe forumuri, despre un ciudat pe care l-am urmărit până la parc? N-o să

mă ia nici într-un milion de ani în serios.

— Bine, zice Maeve, lăsându-mi totuşi impresia că ar vrea să mă contrazică. Atunci va trebui doar să aşteptăm şi să vedem dacă părinţii tăi reuşesc să facă legăturile pe cont propriu. Ei sunt profesionişti, la urma urmei.

— Nu vreau să aştept, spun. Vreau să ştiu ce a făcut Brandon în urmă cu trei ani atât de rău încât s-a ajuns în instanţă la o

înţelegere pentru a fi păstrat secretul.

Mă aplec şi iau geanta cu laptopul maică-mii, punând-o pe masă între mine şi Maeve.

— Asta e computerul pe care lucrează mama. Are aici toate chestiile de la muncă.

Maeve pare speriată.

— Sugerezi... să intrăm în el fără acordul ei? Ca hackerii?

— Nu. Ar fi ridicol. Sugerez să o faci tu. Eu nici măcar nu mă pricep. Deschid geanta şi

scot un laptop care pare să dateze din vremuri antice, apoi îl împing spre ea. Maeve ezită, cu ochii larg deschişi.

— Chiar vrei să fac asta? Ridic sprâncenele.

— Poţi?

— Dacă pui problema aşa... provocare acceptată! spune Maeve. Deschide laptopul fără să mai aştepte altă invitaţie.

— Dacă mama ta foloseşte o versiune mai veche de Windows, ar putea fi nişte probleme la logare.

Dar, înainte de orice, care-i anul în care s-a născut Kiersten?
îi spun, iar ea murmură:
— Hmm, nu, nu este asta parola... Dar Katie? Nu funcţionează, şi Maeve se încruntă.
— Mai am doar şase încercări, apoi mă blochează. Kelsey e născută la un an după Katie?
— Da, dar...
Mă opresc când ea rânjeşte satisfăcută, întorcând ecranul spre mine. Acolo a apărut o poză a întregii

noastre familii, dintr-o excursie făcută pe munte.
— Glumeşti. Chiar a mers?
— Părinţii nu prea se împacă cu tipurile complicate de siguranţă cibernetică, spune Maeve calmă, întorcând din nou laptopul spre ea. Bun, hai să găsim orice are legătură cu Brandon Weber.
Tastează ceva, apoi se lasă pe spate, sprijinită de spătarul scaunului.
— Nimic. Poate doar Weber. Tastează din nou, pe urmă se strâmbă.

— Vai, sunt atât de multe... Avem parte de blestemul numelor comune în ultima vreme. Sunt email-uri, numere de telefon, diferite chestii.
Continuă să caute, în timp ce eu bag farfuriile în maşina de spălat vase, apoi mai torn Sprite în pahare. îl beau pe al meu cât ea lucrează.
— Cred că mi-am dat seama cum listează mama ta documentele. Cazurile sunt puse într-un sistem conectat, aşa că dacă voi căuta prin ele numele Weber... iată,

numărul fişierelor este ceva mai mic. Spui că s-a întâmplat în urmă cu trei ani ceea ce căutăm noi, nu?

— Mda. Când mama a început să lucreze la Jenson & Howard.

Degetele îi aleargă pe taste şi zâmbeşte tot timpul.

— Perfect, am restrâns rezultatele la două documente. Hai să-l deschidem pe primul. E protejat de parolă, dar...

Fritz ridică brusc capul şi latră nervos, apoi o zbugheşte spre uşă.

Eu şi Maeve îngheţăm, mai puţin privirile noastre - ne uităm unul la celălalt cu o panică identică. Singura dată când Fritz se mişcă de la locul lui este atunci când o maşină opreşte în faţa casei noastre.

— Mi-ai spus că părinţii tăi sunt plecaţi până târziu! şuieră Maeve.

începe să închidă toate fişierele de pe computer, în vreme ce eu mă ridic şi merg după Fritz. E agitat în continuare, aşa că îl apuc de zgardă şi trag cu ochiul

afară. Sunt nişte faruri aprinse, dar mai mici decât cele pe care mă aşteptasem să le văd.

— Stai aşa, îi spun lui Maeve, din uşă. Nu închide laptopul încă. E Kiersten.

Maeve se opreşte, nehotărâtă.

— Păi şi ea ar fi OK cu ce facem?

— Nu, la naiba. Dar îi pot distrage atenţia câteva minute. Trimite-ţi pe email tot ce ai găsit, bine? apoi vino în faţa casei, după ce termini.

Deschid uşa suficient cât să pot ieşi, dar să nu ţâşnească şi câinele afară, apoi alerg în jos pe treptele din faţă. Kiersten coboară din maşină.

— Salut! strigă ea şi agită mâinile în aer. Eram prin apropiere, cu o chestie legată de job, şi am vrut doar să...

înainte să apuce să termine, o îmbrăţişez atât de strâns şi brusc, încât aproape o dărâm.

— Mă bucur aşa mult să te văăăd! urlu.

— Ăăă, păi, bine. Uau, zice ea şi mă bate uşor pe spate. Şi eu mă bucur să te văd. Dar poţi să-mi dai drumul acum.
Mă împinge, practic îmi trage un pumn în umăr.
— Pe bune. Deşi îţi mulţumesc pentru primirea entuziastă.
— Eu îţi mulţumesc, zic şi o îmbrăţişez din nou. Pentru că ne onorezi cu prezenţa ta.
— Pentru ce? Ce vrei să zici... Knox, cumva eşti *beat?*

Mă adulmecă zgomotos, apoi îmi trage cu degetele în jos pleoapa ochiului stâng.

— Sau te-ai drogat? Ai luat ceva?

Ce naiba tot face Maeve atâta înăuntru?

— Sunt în regulă, spun şi mă trag înapoi câţiva paşi, în sfârşit. Sunt doar bucuros să te văd, pentru că voiam... îmi scotocesc creierul în căutarea unui subiect care să capteze interesul lui Kiersten îndeajuns încât să uite că o ţin în faţa casei, în loc să intrăm.

Deja pare că îşi pierde răbdarea.
Suspin şi spun:
— Vreau să-mi dai un sfat legat de relaţii.
Faţa lui Kiersten se luminează brusc şi ea îşi împreunează palmele.
— *În sfârşit.*
Chiar atunci iese şi Maeve din casă, cu rucsacul aruncat pe un umăr.
Kiersten face ochii mari şi se întoarce spre mine cu o expresie plină de speranţă.

— Nu această relaţie, mormăi eu. Suntem în continuare doar prieteni.
— Ce păcat, oftează Kiersten, apoi o îmbrăţişează pe Maeve.
Când trece pe lângă mine, Maeve îmi şopteşte că a luat tot ce avea nevoie. Sper să merite ceea ce a găsit, pentru că urmează să plătesc cu o oră din viaţa mea chestia asta. Cel puţin o oră de discuţii cu sora mea
.Capitolul douăzeci Şi cinci

Phoebe Joi, 26 martie

Când ajung acasă, maică-mea e plecată la o adunare a planificatorilor de nunţi. Mi-a lăsat un bilet pe masa din bucătărie:

Emma tot nu se simte bine. Owen a mâncat şi ţi-am lăsat şi ţie ceva în frigider. Te ocupi tu de el, să-Şi facă temele?

Las biletul din mână, cu un oftat. Le-am spus prietenilor mei că nu-i voi povesti mamei ce s-a întâmplat la Café Contigo şi la Callahan Park şi am vorbit

serios. Dar o parte nu tocmai neînsemnată din mine a obosit să se comporte ca şi cum eu aş fi părintele. Ştiu că nu este vina maică-mii, ştiu asta. Face şi ea tot ce poate. Dar mă doare să-mi amintesc cum era pe vremuri, când mă ghemuiam în poala ei şi îi spuneam toate problemele mele. Era atât de *bine* să mă eliberez de tot chinul.

însă erau probleme copilăreşti, dacă mă gândesc acum. Genunchi învineţiţi, jucării stricate. Nici nu aş şti

de unde să încep, dacă ar fi acum să-i povestesc ultimele şase săptămâni din viaţa mea. Sau a Emmei. Indiferent ce se întâmplă cu sora mea, un lucru-i clar - nici ea nu are pe nimeni în care să se poată încrede.

E al naibii de trist că nu ne putem confesa una celeilalte.

în apartament e linişte, se aud doar sunete slabe din camera lui Owen, care are pornit un joc video, şi zumzetul maşinii de spălat vase. Singura chestie pe

care o avem în plus aici, faţă de vechea noastră casă, este maşina de spălat vase, care acum chiar merge. înainte, spălam farfuriile de mână şi abia apoi le băgăm la maşină, chestie care-l amuza pe tata.

— Ăsta e cel mai scump uscător de farfurii, glumea el.

De câteva ori a încercat să o repare, dar îndemânarea lui proverbială nu mai funcţiona când venea vorba de maşina aia. Ultima dată când încercase, se

fisurase furtunul şi ne umpluse bucătăria de apă.

— Ar trebui să ne luăm o maşină nouă de spălat vase, îi spusesem eu, ajutându-l cu găleţile în care strângeam apa.

Nu prea mă gândeam la bani, pe atunci. O maşină de spălat vase mi se părea la fel de scumpă ca o pereche de tenişi.

— Niciodată, zâmbise tata. Maşina asta şi cu mine purtăm un război al nervilor. într-o zi, o voi înfrânge şi o voi supune.

Acum realizez că nu ne puteam permite una nouă. După ce el a murit, brusc nu ne-am mai permis *nimic* - mama ne-a dus la Disneyland, deşi eram prea mari pentru asta, cu excepţia lui Owen. în noaptea aia, mama a plâns în pernă, la hotel. Aveam haine şi telefoane noi, iar mama îşi luase o maşină nouă, pentru ca eu şi Emma să o conducem pe a ei. Totul era perfect şi strălucitor, iar noi nu ne dorisem nimic din lucrurile alea, asa câ nu ne-a

deranjat prea tare când ele au încetat să mai vină.

Dau uşor cu piciorul în noua noastră maşină de spălat vase. O urăsc.

Nu mi-e foame, asa că deschid dulăpiorul de sub chiuvetă şi fac noul meu ritual - verific stocul de alcool al maică-mii. Aseară, mai era aici o sticlă singuratică de tequila. Azi a dispărut. E aproape şocant cum mama nu s-a prins ce se petrece cu Emma, dar, la urma urmei, Emma ne-a câştigat tuturor încrederea

de-a lungul timpului. Nici eu nu aş şti, probabil, dacă nu aş împărţi camera cu ea. Nu aş avea greaţa şi apăsarea asta de fiecare dată când păşesc în apartament.

Nu ştiu niciodată ce o să găsesc aici. Şi nici cum aş putea îndrepta lucrurile.

Totuşi, probabil acum se va sfârşi totul, din moment ce proviziile de alcool ale maică-mii s-au terminat. Sora mea introvertită şi distantă nu are relaţiile necesare ca să mai facă rost de băutură. Cu un oftat,

închid dulăpiorul şi merg în camera noastră, să văd ce face. Sunt şanse mari să fi lăsat iarăşi dezastru şi să fiu nevoită să curăţ în urma ei.

Când deschid uşa, mă loveşte un zgomot ciudat, înfundat - pare că ar fi cineva care se îneacă.

— Emma? Eşti bine?

Stă pe pat, întinsă, şi tresare din când în când. întâi mă gândesc că îşi trage nasul, ca şi cum l-ar avea înfundat, dar apoi realizez - nu poate să respire. Are ochii închişi, buzele îi sunt

albastre. Mă uit plină de oroare cum corpul îi este cuprins de convulsii.

— Emma! Emma, nu!

Cuvintele parcă mi-au fost smulse de cineva din piept. Mă reped şi o apuc de umeri, aproape alunecând pe sticla de tequila aruncată pe podea. O
întorc pe o parte. Scoate tot acelaşi sunet oribil, dar acum a apărut şi un şuierat.

— Emma! urlu şi o lovesc, panicată.

Apoi, trupul ei se contractă şi un şuvoi de vomă îi

ţâşneşte din gură, îmbibându-mi hainele şi cearşaful.

— Phoebe?, întreabă Owen din pragul uşii. Ce se întâmplă?

îi pică faţa când o vede pe Emma.

— Ce... ce a păţit?

Emma scoate un râgâit, apoi se lasă pe pat, într-o stare ca de leşin. îi ridic capul în aşa fel încât să poată vomita, dacă va mai simţi nevoia.

— Adu-mi telefonul, e pe masa din bucătărie. Sună la Salvare. Dă-le adresa

noastră şi spune că o tânără a suferit o intoxicaţie cu alcool. *Acum,* adaug, când văd că Owen nu se mişcă. Apuc colţul cearşafului şi şterg cu el buzele Emmei. Mirosul acru de vomă îmi întoarce şi mie stomacul pe dos, mai ales când tricoul plin de resturi de mâncare mi se lipeşte de corp.

— Cum ai putut să faci asta?, îi şoptesc.

Pieptul i se ridică şi coboară, dar încet. Buzele îi sunt tot albastre. îi apuc încheietura şi încerc să-i iau pulsul, dar

de abia îl simt, de parcă nici n-ar fi, mai ales în comparaţie cu al meu, care a luat-o razna.

— Owen! Să nu închizi, adu-mi mie telefonul! urlu.

Owen se întoarce în dormitor, cu telefonul meu lipit de ureche.

— Doamna spune că o să vină repede cineva, scânceşte el. De ce este intoxicată? Cine a intoxicat-o?

— Nimeni, îl reped eu. Mă rog, nu chiar la propriu. Nu ştiu cine i-a otrăvit

mintea săptămânile astea, dar încep să cred că nu a fost Derek. Dacă Emma a reuşit să nu se dezintegreze după ce a aflat că m-am culcat cu Derek, sigur nu ar fi ajuns în pragul sinuciderii doar pentru câteva mesaje primite de mine pe Instagram, cărora nici nu le-am răspuns. Trebuie să fie altceva la mijloc.
întind mâna spre fratele meu.
— Dă-mi telefonul.
Mi-l dă, iar eu îl ridic la ureche.

— Vă rog, ajutor, nu ştiu ce să fac! spun eu, tremurând. Am întors-o pe o parte şi a vomitat, acum nu se mai îneacă, dar nici nu se mişcă. De abia respiră, şi eu nu pot, nu ştiu...
— în regulă, scumpo. Ai făcut bine. Acum ascultă-mă, ca să te pot ajuta. Vocea de la celălalt capăt pare că nu spune nimic cu sens, dar e liniştitoare măcar.
— O ambulanţă este deja pe drum. îţi voi pune câteva întrebări, apoi vom şti ce poţi face până vor ajunge

medicii. Suntem împreună în asta, bine?

— Bine, spun.

Lacrimile încep să-mi curgă pe obraji şi trag puternic aer în piept, să mă liniştesc. încerc să mă concentrez pe vocea femeii şi să ţin departe cele două întrebări care nu-mi dau pace. A mea: *Cum ai putut să faci asta?* Şi a lui Owen: *Cine a intoxicat-o*

?Capitolul douăzeci Şi Şase

Maeve

Vineri, 27 martie

Sora mea mă striveşte, dar în cel mai plăcut mod posibil.

E vineri după-amiază şi de abia m-am întors de la şcoală de jumătate de oră. Bronwyn, care tocmai a ajuns de la aeroport, mă ţine strâns în braţe. Cu mâna pe care o am liberă, apăs telefonul pe ureche şi mă chinui să descifrez ce încearcă Phoebe să-mi spună.

— Păi, asta e bine, nu?, întreb.

— Aşa cred...
Phoebe pare epuizată. Când n-a apărut azi la şcoală, m-am îngrijorat că s-o fi întâmplat ceva legat de Tipul Preocupat. Knox şi cu mine i-am tot trimis mesaje, şi ea a răspuns în cele din urmă, anunţându-ne că este la spital, cu Emma. Fusese acolo aproape toată noaptea trecută, până ce mama ei insistase să meargă acasă şi să doarmă câteva ore.
Se întorsese lângă sora ei imediat ce se crăpase de ziuă.

— I-au pus perfuzii cu lichide, dar au scos-o de pe oxigen, spune Phoebe. Medicii spun că nu ar trebui să existe consecinţe pe termen lung. Dar au adus în discuţie un tratament pentru dependenţi, pentru când va ieşi din spital. La un centru de reabilitare sau ceva de genul. Nici măcar n-am înţeles prea bine.
— A spus Emma de ce a tot băut?, o întreb.
— Nu. Dar nici nu prea a fost trează.
Phoebe oftează lung.

— în familia asta, o nenorocire vine imediat după alta.
Mi se pune un nod în gât. înainte să aflu ce a păţit Emma, mă mânca limba să-i povestesc lui Phoebe tot ce am aflat cu o seară în urmă despre Tipul Preocupat. Să o presez să se gândească dacă nu l-a întâlnit cumva în trecut, într-un context sau altul. Dar nu-i pot face asta acum.
Trebuie să luăm fiecare criză pe rând.

— Am cum să te ajut cu ceva?, o întreb.
— Mulţumesc, dar nu mă pot gândi la nimic anume. Ar trebui să fug. Trebuie să insist să mănânce şi maică-mea ceva. Am vrut doar să-ţi spun că Emma va scăpa cu viaţă.
O zice cu un fel de relaxare forţată, ca şi cum ar fi ceva ce s-a ştiut de la bun început, dar eu mi-am făcut griji încă de când am primit primul ei mesaj. Nu mă puteam gândi decât că

Phoebe nu mai poate să piardă pe încă cineva.

— Scrie-mi dacă te pot ajuta, spun, dar ea a închis deja.

Las telefonul din mână, ca să-mi îmbrăţişez ca lumea sora. Mirosul de măr verde al şamponului ei este atât de familiar, încât mă relaxez cu adevărat pentru prima dată după multe zile.

— Bine ai venit acasă, îi zic, cu buzele lipite de umărul ei. îmi pare rău că Bayview e tot un haos, din nou. Mi-a fost dor de tine.

Când îmi dă drumul din îmbrăţişare, ne aşezăm pe scaunul meu de la fereastră. Locul nostru obişnuit. E ca şi cum ea n-ar fi plecat niciodată. Părinţii noştri sunt încă la lucru, aşa că în restul casei este linişte.

— Nici nu ştiu de unde să încep, ţinând cont de tot ce s-a întâmplat pe aici, spune Bronwyn, aşezându-se cu un picior sub ea.

Poartă colanţi negri şi un tricou mulat cu logo-ul celor de la Yale. O ţinută foarte potrivită şi confortabilă

pentru zborul cu avionul, trebuie să recunosc.
— Măcar Emma este bine?
— Mda, Phoebe spune că îşi va reveni.
— Bun, zice Bronwyn, dând din cap. Oraşul ăsta parcă se destramă. Iar tu... îmi apucă mana şi mi-o scutura.
— Sunt supărată pe tine. M-am certat cu tine în capul meu toată săptămâna. Cum ai putut să nu-mi spui ce ţi se întâmplă?
Faţa ei e un amestec de afecţiune şi reproşuri.

— Credeam că ne spunem totul una alteia. Dar nu am avut nici cea mai vagă idee despre ce ţi se întâmplă până ce nu s-a terminat.

— S-a dovedit a fi nimic, până la urmă, zic, însă ea îmi scutură mâna şi mai tare.

— Să-ţi petreci săptămâni întregi temându-te că eşti la un pas de moarte nu înseamnă *nimic.* Dacă ai fi pierdut timp în care ai fi putut începe un tratament esenţial? Nu poţi face asta, Maeve. Nu-i corect faţă de nimeni.

— Ai dreptate. Am fost... Ezit, privind degetele noastre înlănţuite, căutându-mi cuvintele.

— Chestia e că probabil nu am crezut niciodată că voi apuca să termin liceul fiind în viaţă. Aşa că am încercat să nu prea mă ataşez de oameni sau să-i las să se apropie de mine prea tare. Era mai uşor pentru toată lumea în felul ăsta. Dar cu tine n-am putut să o fac. Nu m-ai lăsat. Mereu mi-ai fost aproape, ai fost chiar

acolo, m-ai făcut să simt lucruri.
Bronwyn scoate un suspin, ca şi cum ar fi gata să înceapă să plângă, şi îmi strânge mâna mai tare.
— Cred că, după ce ai plecat, mi-a lipsit ce însemnai pentru mine.
Bronwyn plânge de-a binelea acum, şi încep şi eu. Ne agăţăm una de alta câteva minute şi lăsăm lacrimile să curgă. Parcă mi se curăţă sufletul de luni întregi de regrete pentru ce aş fi putut face diferit, spune

diferit. *Nu poţi schimba trecutul,* îmi zisese Luis în seara în care îmi gătise ajiaco în bucătăria de la Café Contigo. *Dar poţi să te străduieşti să faci mai bine data viitoare.*

Şi chiar aşa voi face. Nu voi mai răsplăti iubirea celor din jur cu o indiferenţă mimată din partea mea. Nu mă voi mai preface că nu-mi preţuiesc viaţa şi oamenii din ea. Nu mă voi mai minţi, încercând să mă conving că nu le voi sfâşia inimile dacă

s-ar întâmpla tot ce este mai rău.
Bronwyn se desprinde de mine în cele din urmă, ştergându-şi ochii.
— Jură-mi că nu mai faci aşa ceva.
îmi trec degetul de două ori peste piept.
— Jur, şi sper să nu mor dacă nu mă ţin de cuvânt.
E promisiunea pe care ne-o făceam în copilărie, modificată de Bronwyn în felul ăsta, cu zece ani în urmă, după ce petrecusem o perioadă lungă în spital. Ea

avea opt ani, eu aveam şapte.
Râde şi îşi priveşte ceasul Apple.
— La naiba, e aproape patru. Nici n-am ajuns la partea mai palpitantă în care îmi povesteşti despre Luis, dar trebuie neapărat să merg la Addy. Facem repetiţii pentru cina de dinainte de nuntă, am preluat şi atribuţiile doamnei Lawton, ca ea să poată sta alături de Emma.
— Rămâi şi la cină?, o întreb.

— Nu, o să plec după ce pun totul la punct cu Addy, iar apoi mă voi întoarce pentru petrecerea de după.
— Aveţi nevoie de ajutor?, întreb, deşi privirea mi-a fugit deja spre laptop. Am tot încercat să deschid fişierele pe care le-am furat din laptopul mamei lui Knox înainte ca Bronwyn să ajungă acasă, dar nu am avut succes. Doamna Myers este mai atentă cu parolele legate de documentele de lucru decât cu cele pentru

internet. Dar cred totuşi că sunt destul de aproape.

— Nu, ne descurcăm noi două. Probabil că oricum ne agităm prea mult, dar nu vreau ca Addy să se simtă abandonată cu toate pe cap. Are cele mai bune intenţii, însă nu e cea mai organizată persoană din lume.

— îţi vine să crezi că Ashton şi Eli chiar se mărită mâine?, întreb eu. Uneori, am senzaţia că de abia s-au logodit.

— La fel şi eu, spune Bronwyn. Viaţa are un ritm al naibii de rapid.
— Ai nevoie să te duc cu maşina până la Addy?
Buzele lui Bronwyn se rotunjesc într-un zâmbet.
— Are deja cine să mă ducă.
îi urmăresc privirea pe fereastră, tocmai când o motocicletă opreşte în faţa casei noastre, şi nu mă pot abţine să nu râd.
— Bun, bun. Asta-i un déjà vu, clar.
Stăteam chiar în locul ăsta, prima dată când Nate a venit

la noi. Bronwyn este topită când îl priveşte pe Nate scoţându-şi casca.

— Care e treaba?

— L-am sunat după ce mi-ai povestit ce s-a întâmplat la meciul de baseball al lui Cooper. Când am auzit că a fost acolo pentru tine. După asta, toate chestiile în baza cărora ne certam au părut lipsite de importanţă. Am ţinut zilnic legătura de atunci. Ne-am uitat la filme împreună. Ochii îi lucesc când se ridică şi îşi netezeşte părul.

— în ciuda distanţei, am mereu senzaţia că este chiar lângă mine. Nu am mai simţit asta de când am plecat.
— Hmm, interesant. Deci, dacă înţeleg eu bine, presupusa mea leucemie v-a readus unul în braţele celuilalt? Cu plăcere.
Bronwyn se încruntă.
— Nu e neapărat concluzia corectă.
îi lovesc pantoful cu al meu.
— Ia uite cine păstrează secrete acum, Bronwyn. Şi

eu care credeam că trebuie
să ne spunem totul.
Vocea mea nu-şi poate
ascunde totuşi relaxarea,
fiindcă nu aş avea cum să fiu
supărată pe ea.
Obrajii i se înroşesc, dar nu-
mi înfruntă privirea. în
primul rând, pentru că nu-şi
poate desprinde ochii de pe
fereastră. Nate aşteaptă
liniştit acolo, sunt convinsă
că ştie exact unde suntem.
Nu se deranjează să vină
până la uşă.

— Au fost doar câteva zile, spune ea. Nu am vrut să atrag ghinionul.
— Ştii că e înnebunit după tine, da?, o întreb. Mai mult ca oricând? Practic, eu muream în faţa lui, iar el nu se gândea la altceva decât la tine.
Bronwyn îşi dă ochii peste cap.
— Nu mureai.
— Ei bine, dar Nate nu ştia asta, nu-i aşa?
— Chiar îl iubesc, spune ea, încet.

— Spoiler: cu toţii ştim. Nu ne poţi păcăli.
îi trag un ghiont amical.
— Plimbare plăcută. Bănuiesc că aveţi planuri pentru după cină, aşa că ne vedem la petrecere.
Bronwyn pleacă, iar eu rămân la fereastră, privind-o. Nate coboară de pe motocicletă şi o prinde în braţe. O ridică şi o învârte în aer, apoi eu îmi întorc privirea, ca să le ofer intimitate când se sărută.

Pe termen lung, spun ca pentru mine, în camera tăcută

.Capitolul douăzeci Şi Şapte

Maeve

Vineri, 27 martie

— Oare există un termen pentru urmărirea urmăritorului unui amic de-al tău?, întreabă Knox, pe un ton meditativ.

— Urmărire reciprocă, spun eu, fără să ridic privirea din laptop.

— Astea sunt două cuvinte. Şi sunt nepotrivite.

E aproape opt şi jumătate, vineri seara, şi stăm la o masă dintr-o cafenea din Rolando Village. Bronwyn este cu Nate, Luis munceşte, părinţii mei sunt la un eveniment caritabil, iar eu n-am suportat să mă perpelesc singură două ore la mine acasă, în timp ce aşteptam petrecerea lui Ashton şi Eli. Aşa că l-am sunat pe Knox. Niciunul nu puteam să vorbim despre altceva decât despre Tipul Preocupat. Din vorbit am ajuns să ne urcăm

în maşină, să conducem, şi iată-ne aici.
Cafeaua este îngrozitoare în restaurantul ăsta, dar priveliştea e ce trebuie. Ne aflăm chiar vizavi de casa unde a intrat Tipul Preocupat, când l-am urmărit până aici din Callahan Park.
— Măcar stăm ceva mai liniştiţi fiind siguri că e acasă, spune Knox.
Nu era nicio maşină parcată în faţa casei respective când am ajuns, dar automobilul albastru a sosit doar câteva

minute mai târziu şi l-am urmărit pe Tipul Preocupat intrând singur în curtea fermei. Nu a mai ieşit de atunci.

— Ştiu, zic absentă, cu ochii la ecran.

L-am luat cu mine, ca să continui să lucrez la fişierele din computerul mamei lui Knox. Are şi el adus aici propriul computer, iar acum îl caută pe Google pe David Jackson - fără rezultat.

Bea jumătate din paharul de Sprite dintr-o singură înghiţitură şi întreabă:

— La ce oră trebuie să plecăm ca să ajungem la petrecere, acolo unde o fi ea?

— Restaurantul Talia, pe Charles Street. Mai putem sta aici vreo douăzeci de minute.

— Minunat, spune el. Pereţii cafenelei sunt de un gri murdar, mesele şi scaunele amintesc de cantina liceului, iar prăjiturile din vitrină par că au fost expuse acolo de ceva vreme. Barmanul cască în

timp ce taie produsele scrise cu cretă pe tăbliţă.
— Crezi că vine şi Phoebe?
— Mă îndoiesc, spun. S-a cam mutat la spital zilele astea.
Brusc, documentul la care lucram se deschide şi îi zâmbesc lui Knox triumfător.
— Am intrat! L-am deschis pe primul. Este... hmmm. Cred că nu e foarte relevant. Are legătură cu un caz încheiat, în care a fost implicat Grupul de Consultanţă Weber Reed din

Florida. Hai să mai încerc şi cu altul.

— Bună treabă, Sherlock, zice Knox. Mi-aş dori totuşi să avem noroc şi în ce priveşte investigaţia asupra individului ăsta... Suntem chiar vizavi de el şi încă n-avem idee cine este. Pe forumul ăla s-a mai scris ceva interesant recent? Sau ceva care să ne îngrijoreze? Am mai primit notificări, dar sunt doar aberaţii ale unor persoane ascunse sub nickname-uri pe care nu le recunosc.

— Nimic de la Darkestmind, spun. A fost tăcut după acea postare despre Phoebe.
Knox se foieşte pe scaun.
— Ce naiba mai scria în biletul ăla pe care l-a lăsat la Café Contigo, mai ţii minte? Nu-l semnase cu o iniţială sau ceva, nu?
— Nu, spun eu hotărâtă, apoi mă opresc.
Citisem biletul în grabă şi eram şi cam agitată.
— Cred că nu, dar stai să verific.

îmi iau ochii de la ecran, pe care a apărut titlul ÎNŢELEGERE DIN PARTEA L^ORPORATIEI DE **IVL**NUFACTURĂ A **G**RANITULUI**,** **E**ASTLAND, şi scotocesc după telefon. Caut printre fotografii până găsesc.

— Am fotografiat biletul, îi zic lui Knox. Uită-te şi tu.

Faţa lui Knox devine palidă. Ridică brusc ochii spre mine.

— Ce mama naibii! De ce nu mi-ai arătat asta până acum?

Clipesc confuză. E supărat pe *minei*

— Ce vrei să spui? Ţi l-am citit la Café Contigo.

— Dar nu e acelaşi lucru! insistă el.
Scalpul începe să mă furnice de nerăbdare.
— Cum adică nu-i acelaşi lucru? Ştii ce a scris în el.
— Dar nu ştiam cum *arată.*
— Nu pricep...
îmi bagă telefonul sub ochi.
— Uită-te la font. La cum a fost scris biletul. Ştii genul ăla de caractere care par a fi de mână, dar nu sunt? Le-am mai văzut înainte. Cel care trimite ameninţări cu moartea la *Până la Proba*

Contrară le foloseşte în scrisori.
— Ce?, întreb eu. Ce?!
— Mda... Stai aşa, spune Knox.
Lasă telefonul meu şi se întoarce la laptopul lui, cu degetele zburându-i pe taste.
— Sandeep credea că ameninţările au legătură cu cazul D'Agostino, aşa că o să... am nişte chestii pe hardul D.
întoarce spre mine ecranul.
— Aici e lista tuturor persoanelor implicate în

cazul D'Agostino. O să-l caut pe David Jackson.
Tastează numele în bara de căutare, apoi ne ţinem răsuflarea până apare rezultatul.
Nimic.
— încearcă doar Jackson, spun.
Obţinem imediat un rezultat: Poliţistul Ray Jackson, acuzat. Bănuit de complicitate cu sergentul Cari D'Agostino în şantajarea şi înscenarea de posesie de droguri, cu şaptesprezece victime

nevinovate. Vârsta - 24. Statut: în închisoare, aşteaptă să fie judecat.
— Ha, zic eu. Ray Jackson. Poate e înrudit cu David Jackson?
— Poate, spune Knox. O să caut şi articole din presă, le am indexate. Să vedem dacă se menţionează pe undeva familia.
Rămâne tăcut câteva minute, apoi întoarce din nou ecranul spre mine.
— Aici e vorba despre *Jackson şi fratele său.*

O poză de pe un site de ştiri apare pe ecran, înfaţişându-l pe care D'Agostino cu braţul pe după umerii unui tânăr care ţine în mână o plăcuţă.

— îmi amintesc articolul ăsta, zice Knox. L-am citit împreună cu Bethany. E despre D'Agostino, care dădea nişte premii celor cărora le fusese mentor.

îmi arată intro-ul articolului.

Cu o săptămână înainte să fie arestat, poliţistul Cari D'Agostino a înmânat diplome studenţilor de la Facultatea de Stat din San

Diego, pentru merite deosebite în comunitate.

— Bun, deci ăsta e D'Agostino, spun eu. Dar ce zice despre Jackson?

Citim restul articolului, iar eu sunt mai rapidă.

Scot un suspin când găsesc informaţia.

— *În mod ironic, unul dintre tinerii premiaţi a fost Jared, fratele mai mic al lui Ray Jackson. În vârstă de 19 ani, eliberat condiţionat după ce a fost găsit vinovat de furt. Aparent, s-a integrat perfect în programul de*

recuperare Şi acum lucrează cu program redus pentru o companie locală de construcţii. E vreo poză a lui Ray Jackson pe undeva?

— Da, nu în articolul ăsta, dar...

Knox deschide un alt articol, care are fotografiile tuturor poliţiştilor implicaţi în caz. Dă click pe cea marcată ca *Ray Jackson,* apoi o măreşte, astfel încât ocupă jumătate de ecran. Deşi este uşor blurată, e imposibil să nu recunoşti asemănările dintre acest Ray Jackson şi tipul pe

care l-am spionat de la Callahan Park.

— Tipul Preocupat e Jared Jackson, spun eu, entuziasmată. Fratele lui Ray Jackson. El trebuie să fie. Vârsta coincide, iar faţa seamănă... cu siguranţă sunt rude.

— Mda, confirmă Knox. Şi mesajul pe care i l-a lăsat lui Phoebe e identic cu acelea pe care le primim la *Până la Proba Contrară,* asa că... Jared Jackson trebuie să fie aceeaşi persoană care îi trimite ameninţări lui Eli.

Ceea ce într-un fel are sens, din moment ce Eli l-a băgat pe fratele lui la închisoare. Dar ce treabă are el cu Phoebe?

— Nu ştiu, dar ar fi bine să-l punem în temă pe Eli, spun.

Knox se întinde după telefon, însă deja am apăsat pe numărul lui Eli de pe al meu. în câteva secunde, îi aud vocea:

Sunt Eli Kleinfelter. Nu-mi voi verifica mesajele până luni, treisprezece martie. Dacă aveţi o urgenţă profesională, vă rog să-l

contactaţi pe Sandeep Ghai de la Până la Proba Contrară, la 555-239-4758. Dacă e vorba despre altceva, lăsaţi un mesaj.

— Mi-a intrat căsuţa vocală, îi spun lui Knox.

— Ah, cred că ştiu. I-a promis lui Ashton că îşi va închide telefonul în weekend. Ca să aibă linişte cât se căsătoresc.

— Atunci ar trebui să-i spunem faţă în faţă. Oricum, e cam timpul să mergem la petrecere, zic.

— Ia stai, spune Knox. Am căutat numele lui Jared Jackson pe Google şi avem o grămadă de chestii aici. Deci, a fost arestat după ce a furat dintr-un supermarket, imediat ce a absolvit liceul. A primit pedeapsă cu suspendare, a urmat acel program de recuperare şi a început să lucreze la compania de construcţii. Nu a mai avut altercaţii cu legea de atunci... Dar sunt unele lucruri legate de arestarea fratelui său mai mare. Nu este menţionat numele

tatălui lor, dar pariez că este David Jackson. Are cancer pulmonar. Şi-au pierdut casa după ce fratele lui Jared a fost arestat. Deci a fost al naibii de urât pentru ei. Iar mama lor... o, la naiba.
Knox trage aer în piept şi mă priveşte.
— Mama lor s-a sinucis în Ajunul Crăciunului. Mă rog, se bănuieşte că a fost sinucidere. A luat o doză mare de somnifere, dar nu a lăsat un bilet de adio.
— Of, nu.

Inima mi se îngreunează când mă uit la casa familiei Jackson, toată în întuneric, mai puţin o lumină aprinsă la primul etaj. Totul pare dărăpănat şi trist acolo.

— Asta-i groaznic.

— Da, aşa e, încuviinţează Knox, urmărindu-mi privirea. Acum îmi pare rău pentru Jared. A avut o viaţă de rahat. Poate că doar încearcă să-şi ia un fel de revanşă pentru chestiile prin care a trecut.

— Poate, zic eu, apoi tresar când şi ultima lumină

din casa de peste drum se stinge.
Uşa se deschide şi o siluetă apare în prag. Knox se repede la rucsac, trage fermoarul şi scoate binoclul.
— Pe bune?
Suntem singuri în toată cafeneaua, cu excepţia barmanului, care ne ignoră de când ne-a adus băuturile, dar chiar şi aşa. Nu am vrea să atragem prea mult atenţia în operaţiunea noastră de urmărire.
— L-ai adus cu tine?

— Sigur că da. Are vizibilitate şi pe timp de noapte.

Knox potriveşte lentilele, apoi se apleacă spre fereastră.

— E Jared.

— Puteam să-ţi spun şi eu asta, fără binoclu.

— Are un rucsac în spate şi se urcă în maşină.

— Knox, îl văd şi eu foarte bine...

O notificare îmi apare pe ecran. Deschid forumul *Răzbunarea e a mea.*

Tic-tac, timpul a expirat. O să o fac eu singur, la dracu'. - Darkestmind

Simt fiori pe şira spinării. Nu ştiu exact ce semnifică acele cuvinte pe care tocmai le-am citit, dar ştiu sigur că nu e nimic de bine. îmi închid laptopul şi-l bag în geantă. — Haide, trebuie să-l urmărim, spun. Pune la cale ceva

.Capitolul douăzeci Şi opt

Knox

Vineri, 27 martie

Maeve mi-a aruncat geanta ei în braţe înainte să urce la volan, iar acum am mâinile

ocupate şi nu-mi pot prinde centura. Ieşim în grabă de pe strada lui Jared Jackson. Las rucsacul meu la picioare şi ţin în continuare geanta
— Ai nevoie de ceva de aici?, o întreb.
— îmi poţi scoate tu telefonul? Doar să fie. îl poţi pune aici, în suportul pentru pahar.
Fac ce îmi cere, apoi dau cu ochii de laptopul ei, ieşind din geantă, şi-mi amintesc ce făcea înainte să ne concentrăm complet pe Jared Jackson.

— Ce era al doilea fişier pe care l-ai deschis? Din computerul maică-mii, o întreb. Conţinea ceva legat de Brandon?

— Nu ştiu. N-am apucat să mă uit cu atenţie. Vrei să-l citeşti acum? E deschis.

— Aş putea, zic eu.

Scot laptopul lui Maeve, arunc geanta lângă rucsacul meu, pe jos. Cu laptopul în braţe, dau click şi măresc documentul pe care ea îl lăsase deschis.

— Asta? I NTELEGERE DIN PARTEA V^ORPORATIEI DE M ANUFACTURĂ A GRANITULUI, EASTLAND? Stai asa...
de ce îmi sună familiar?
— E o firmă din zonă, nu?, întreabă Maeve. Are o adresă din Eastland.
— Mda.
încep să citesc:
— *înţelegerea privind recompensa financiară a muncitorilor a fost negociată de Jenson şi Howard, în baza morţii accidentale a lui...* Oh, la naiba.
Ochii mi se lărgesc când ajung la partea cu numele atât de familiar mie.

— Ce e?
Maeve pare distrasă - Jared conduce haotic, iar ea trebuie să ţină pasul ca să nu-l piardă din ochi.
— Moartea accidentală a lui Andrew Lawton. Tatăl lui Phoebe. Mi-am amintit că mama s-a ocupat de cazul ăla...
Mă gândesc la Owen, fericit că a primit mâncare gratis la Café Contigo, apoi la apartamentul lui Phoebe, care e drăguţ, dar mult prea mic pentru o familie cu patru membri.

— Mama a zis mereu că doamna Lawton nu a primit suma de bani meritată, spun.
— Păcat, spune Maeve. Jared iese de pe autostradă şi ne ţinem după el. Ridic privirea şi văd un indicator familiar, ceea ce ne arată că nu mai avem mult până acasă. Maeve apucă mai bine volanul şi adaugă:
— Ai căutat după Weber?
— Acum o fac.
Mi se face greaţă când citesc într-o maşină aflată în mers, dar îmi plimb privirea peste fiecare paragraf, până dau

de urma numelui, într-un final.

— *Lance Weber, vicepreşedintele executiv al Eagle Graniţe Manufacturing Corporation,* citesc.

— E tatăl lui Brandon, nu?

— Dap. Părinţii mei tocmai vorbeau despre el aseară. Tata a mai făcut afaceri şi înainte cu domnul Weber, şi pare să fie un nume important în industrie. Ajung la un paragraf care îmi face să se ridice părul de pe corp. îl citesc de două ori,

să mă asigur că am înţeles corect.

— Maeve. La naiba.

— Ce?

îmi dau seama că nu e în întregime atentă la discuţie, concentrându-se şi pe urmărirea maşinii, aşa că îi ating mâna.

— Fii atentă. Pe bune.

Domnul Lance Weber recunoaşte că pe data de 1 octombrie, ziua în care părinţii Şi-au putut aduce copiii la muncă în cadrul corporaţiei, fiul lui în vârstă de treisprezece ani a fost

prezent pe etajul prelucrării mărfi. Deşi a fost avertizat de mai multe ori să nu atingă echipamentul, fiul minor al domnului Weber a început să opereze un lift de marfă, timp de cinci minute, după cum a relatat un martor. Acelaşi lift s-a prăbuşit la scurt timp după asta, transportând o bucată de ciment, care l-a omorât pe Andrew Lawton.

Ridic privirea şi văd chipul palid şi rigid al lui Maeve.

— Sigur a fost Brandon. El trebuie să fi fost, spun. S-

a jucat la liftul care în cele din urmă l-a ucis pe tatăl lui Phoebe. Rahat. Nenorocitul de Brandon Weber.
Acum, discuţia pe care am auzit-o, cea purtată de părinţii mei, are tot sensul din lume. Tata era de părere că nu ar fi trebuit să se încheie cazul în felul acela. Cred că se referea la secretul privind identitatea lui Brandon, despre care nu s-a vorbit deloc în presă. *Asta i-a arătat lui Brandon că acţiunile nu au consecinţe.* Pentru o

secundă, sunt atât de furios gândindu- mă la ce a făcut Brandon - el, care mereu făcea ce avea chef, fără să-i pese dacă îi va afecta pe ceilalţi - încât şi uit că acum e mort.
Apoi, dintr-odată, îmi amintesc.
Gândul îmi cade greu, îmi apasă plămânii şi parcă nu mai pot respira.
— Deci, cred că asta ne răspunde la întrebare, nu?, întreb.
— Ce întrebare?

— Legat de cine ar fi avut motiv să-l urască îndeajuns pe Brandon încât să-l vrea mort. Phoebe.
— Phoebe?, întreabă Maeve, ca un ecou.
— Ne-am tot întrebat dacă îl cunoştea pe Tipul Preocupat, nu? După felul în care i-a luat urma prin oraş, tot vorbind despre o înţelegere pe care au facut-o pe un forum dedicat răzbunării.
îmi tresaltă stomacul când recapitulez cum tot ce am aflat despre Jared în ultimele

ore conduce la fata pe care am ajuns să o cunosc. Impulsiva Phoebe Lawton, cu faţa ei dulce şi limba ascuţită.

— Maeve, crezi că există şi o mică şansă ca ea să fi...

— Nu, spune Maeve, fără să stea pe gânduri.

— Nu m-ai lăsat să termin.

— Phoebe chiar n-a ştiut nimic din toate astea, spune Maeve, grăbită. Nu are cum. Doar se cuplase cu Brandon! N-ar fi facut-o niciodată dacă ar fi ştiut că el a avut o legătură cu accidentul

tatălui ei. în afară de asta, sub nicio formă nu ar fi împrăştiat bârfe oribile despre ea *însăşi.*
Apoi… ezită. Aproape îi văd rotiţele din cap învârtindu-se, rememorând chestiile absolut ilogice, nebuneşti pe care le-au pus la cale Simon Kelleher şi Jake Riordan anul trecut pentru a se răzbuna - pe oameni care nu le greşiseră aşa mult cum o făcuse Brandon Weber faţă de Phoebe, în cazul de faţă.
— Vreau să spun, ar trebui să ai suflet de

criminal cu sânge rece şi să joci perfect teatru ca să duci aşa ceva la bun sfârşit. Nu?
— Corect.
încerc să râd ca şi cum ar fi o idee ridicolă, pentru că, la urma urmei, chiar este. Mai puţin partea în care chiar are sens, la fel de mult sens ca orice s-a mai întâmplat în ultimele câteva săptămâni. Dacă nu ar fi fost neglijenţa lui Brandon, tatăl lui Phoebe ar mai fi încă în viaţă. Viaţa ei ar fi complet diferită.

Cum poate reacţiona cineva când ştie lucrurile astea? îmi ia un minut să mă familiarizez cu locul unde ne aflăm şi realizez că avem o cu totul altă problemă acum. Şi e teribilă.

— Maeve, tu observi unde suntem?

— Ce?, întreabă ea, încordată. Nu, mi-am ţinut tot drumul ochii lipiţi pe plăcuţa cu numărul de înmatriculare al lui Jared, şi nici nu...

Ochii ei se rotesc un minut, apoi devine palidă.

— Oh. O, Dumnezeule! Suntem în Bayview, pe Charles Street, iar firma Restaurantului Talia străluceşte de partea cealaltă a drumului. Petrecerea de dinainte de nuntă, organizată de Eli şi Ashton, este în toi, şi noi ar trebui să fim deja acolo. Dar am întârziat, pentru că am fost ocupaţi să-l urmărim pe tipul care i-a trimis de săptămâni bune ameninţări cu moartea lui Eli.
Iar tipul respectiv tocmai a oprit maşina în faţa

restaurantului şi se pregăteşte să coboare
.Capitolul douăzeci Şi nouă
Knox
Vineri, 27 martie
— Stai aşa, nu, spune Maeve, cu vocea încordată. Trebuie să fie o coincidenţă. Sigur nu merge la cina organizată de Ashton şi Eli. De unde ar şti unde se ţine, în definitiv?
— Mereu spui că nu există coincidenţe, îi reamintesc. Capul începe să mă doară.

— Şi oamenii pot găsi absolut orice pe internet. Nu tocmai ce am demonstrat şi noi asta?
Vocea îmi este calmă, deşi eu nu sunt deloc aşa. La naiba, lucrurile au luat-o razna rău. De abia încep să înţeleg ce aiurea e totul.
Maeve a parcat pe marginea străzii, la câţiva metri distanţă de maşina lui Jared. El încă nu a coborât.
— Oh, Doamne, mormăie ea. Trebuie să încercăm să-l mai sunăm o dată pe Eli.

— Nu va răspunde, îi amintesc eu.

Disperarea îmi face glasul să pară răguşit. Prost moment şi-a ales şi el să taie legăturile cu lumea!

— Atunci o sun pe Bronwyn. Trebuie să fi ajuns aici deja. Of, Doamne, Bronwyn e *acolo,* înăuntru. *Toată lumea e acolo,* mă gândesc. Mai puţin Phoebe şi familia ei, deşi ar fi trebuit să fie şi ei prezenţi, dacă nu ar fi fost urgenţa cu Emma, ieri. Nici nu mă pot gândi la asta acum.

Maeve tremură atât de tare încât nici nu poate ţine telefonul ca lumea în mână, aşa că i-l iau.
— Mă descurc eu, îi spun.
Dar nici Bronwyn nu răspunde - intră căsuţa vocală.
— încearcă la Addy, zice Maeve.
O fac, dar cu acelaşi rezultat.
— De ce dracu' nu răspunde nimeni?, scot un strigăt frustrat, lovindu-mi genunchiul cu pumnul.
Suntem Generaţia Z, ce

mama naibii! Se spune că ne-am născut cu telefoanele lipite de mâini.
Răspunsul lui Maeve este un oftat. Când ridic privirea, îl observ pe Jared, coborât acum din maşină, aşteptând la trecerea de pietoni ca să traverseze, îi întind lui Maeve telefonul ei şi îl apuc pe al meu. Apăs pe video şi îl filmez în timp ce merge.
— Trebuie s-o luăm şi noi din loc, spune ea. Continuă să filmezi. Dar hai să ne ţinem după el, bine? O să sun la poliţie şi o să le

spun... Nici nu ştiu ce. Ceva. Vin şi eu după tine imediat.
Aud un claxon când cobor din maşină şi îmi pun mâna streaşină la ochi, să mă apăr de luminile farurilor care vin spre mine. Aştept să treacă convoiul, apoi traversez şi ajung pe trotuar.
Restaurantul se află între o clădire de birouri şi o bancă, ambele închise la ora asta, în întuneric total. Bate vântul şi este un pic de ceaţă - picături mici de ploaie se observă în dreptul felinarelor aprinse, unele

chiar în faţa restaurantului. Mă aştept ca Jared să se îndrepte spre uşa principală, dar el preferă să ocolească blocul.
Ezit când dispare după colţ, iar Maeve mă ajunge din urmă, gâfâind.
— Undee?
— A luat-o pe după colţ, cred că vrea să intre prin spate. Să-l căutăm pe Eli înăuntru?
— Hai să vedem mai întâi ce pune la cale.
Când ne apropiem de restaurant, auzim dinăuntru

multe voci vesele, zgomotul specific unei petreceri. Din colţ, putem vedea terasa restaurantului. Muzica e tare, luminile sunt aprinse, iar oamenii stau în grupuri mici, vorbind şi râzând. Din unghiul dificil în care mă aflu, pot distinge totuşi capul lui Cooper.
Jared s-a oprit şi caută ceva în rucsac. încă îl filmez, şi pentru o clipă în care inima mi se opreşte am impresia că va scoate un pistol. Dar, când ridică mâna, e goală.

îşi aruncă rucsacul peste gard, sub terasă.
Alergăm şi noi într-o suflare într-acolo.
— Pe scări, şuier eu.
Brusc, Jared apare din nou, privind direct în faţă, mergând pe lângă clădire.
— Ce face?, mormăie Maeve.
Trimit lui Eli clipul filmat cu Jared.
— N-am idee, dar cred că ar trebui să recuperăm rucsacul ăla, îi spun lui Maeve şi o apuc de mână. Haide.

Are mâna rece şi uscată, iar asta mă linişteşte puţin. Ajungem la gard, dar nu găsesc nicio poartă - nu e un spaţiu deschis, cum îmi imaginasem când l-am văzut aruncând rucsacul. Este mai degrabă un loc viran, destinat cândva probabil depozitării de marfa, bănuiesc, îngenunchez, bag o mână printre zăbrele şi pipăi, dar nu dau decât de pământ şi pietre. Chiar deasupra e terasa restaurantului.

Maeve aprinde lanterna telefonului. Văd în cele din urmă rucsacul, dar este la vreo doi metri depărtare.

— E acolo. Eu intru, îi spun, trăgând aer în piept.

Când dau să mă strecor, realizez că nu încap. Mi se blochează umerii şi nu pot înainta. Oricum, urăsc spaţiile închise...

— Poate ar trebui să anunţăm toţi invitaţii să plece, zic. A pus ceva nasol în rucsacul ăla, altfel nu l-ar fi aruncat acolo.

Maeve se lasă în genunchi, lângă mine.

— Stai să încerc şi eu.

îşi strecoară capul prin intrândul dintre gard şi podeaua terasei, contorsionându-se. Are umerii mai înguşti decât ai mei şi reuşeşte după ceva efort să intre cu totul. în câteva secunde, rucsacul ţâşneşte afară, cu tot cu mâinile murdare de pământ ale lui Maeve. Ridic rucsacul şi mi se pare greu. Desfac fermoarul şi scotocesc prin

el cu lanterna telefonului lui Maeve aprinsă.
Maeve tuşeşte şi îşi dă la o parte o plasă de păianjen din păr. E acoperită de murdărie, iar braţul drept îi e zgâriat şi sângerează.
— Ce-i în el?
— Un obiect rotund, metalic. Are nişte fire şi... nişte butoane.
Panica îmi străbate corpul, făcându-mă să transpir.
La naiba, îmi doresc să fi fost mai atent când mi-a explicat taică-miu cum

funcţionează chestiile de genul ăsta.

— N-aş putea spune cu siguranţă, dar pare o tentativă de bombă artizanală.

Vocea mi se taie.

Ochii lui Maeve sunt măriţi de panică.

— Ce să facem?

Am îngheţat şi nu mai pot gândi. îmi doresc să fie problema altcuiva, să fie altcineva acum în locul nostru. Mi-aş dori ca Eli să se uite naibii la filmul pe care i l-am trimis pe telefon.

E aici, înăuntru, şi probabil că aş putea striga şi aşa i-aş atrage atenţia.
Dar nu am idee cât timp avem la dispoziţie.
— Trebuie să scăpăm de ea, concluzionez, cuprinzând cu privirea împrejurimile.
Spaţiul din spatele restaurantului este o întindere mare de iarbă, urmată de o pistă pentru biciclete, deci bănuiesc că se putea şi mai rău de atât.
Dacă nu mă înşel, de acolo începe Grădina Botanică din

Bayview. Care a închis la ora şase, deci acum este pustie. O iau la fugă spre pista de biciclete, cu Maeve pe urmele mele. Nu asta am vrut - speram ca ea să rămână sub terasă, dar acum nu avem timp pentru o discuţie în contradictoriu. N-am alergat atât de repede în viaţa mea, însă tot am senzaţia că pista se îndepărtează în loc să se apropie. Când ajung, mă opresc câteva secunde, să-mi trag răsuflarea. Oare sunt destul de departe?

Chiar sper să fiu, pentru că nu mai vreau să ţin chestia asta în braţe, mai ales că Maeve e la câţiva paşi de mine.
Mă pregătesc ca şi cum aş fi la o probă de aruncare a discului.
— Bine ar fi fost dacă era Cooper aici, mormăi.
Trag aer în piept, îmi răsucesc trupul şi arunc cât de departe pot, peste tufişurile de la intrarea în Grădina Botanică. Urmăresc rucsacul pierzându- se în

beznă, apoi apuc mâna lui Maeve.

— Bun, hai să o ştergem de aici şi să vorbim cu cineva. Suntem pe cale să ne întoarcem şi să o luăm la fugă, când o voce familiară ajunge până la noi. E a cuiva aflat chiar lângă tufişuri.

— Ce mama naibii a fost aia?

Maeve îngheaţă, cu ochii la fel de măriţi de spaimă, ca nişte farfurioare.

— Nate?, întreabă ea, gâtuită. *Nate, fugii,* urlă. Sunt Maeve. Am aruncat un

rucsac cu o bombă înăuntru, adusă de cineva care îl tot ameninţă pe Eli. Trebuie să fugi spre restaurant chiar acum!
O trag de mână.
— Trebuie să fugim şi noi. Nu ştiu cât timp...
— Maeve?, se aude şi vocea unei femei.
Maeve începe să strige din nou, panicată.
— *Bronwyn'1*
Iisuse. Nate şi Bronwyn şi-au ales cel mai nepotrivit moment pentru o plimbare în natură sub clar de lună.

Maeve se repede spre ei, dar o apuc cu un braţ de talie ca să o opresc.

— în partea cealaltă, Maeve! îmi pare rău, nu putem merge în direcţia aia!

Strig şi eu spre grădină, în timp ce o târăsc pe Maeve:

— Nu e o glumă! Fugiţi!

Două siluete apar dintre copaci, ţinându-se de mână, şi observ o fustă răsucindu-se în vânt. O trag pe Maeve de-a lungul peluzei, dar nu înaintăm pe cât de repede mi-aş dori. Mă uit în urmă şi observ că Nate face la fel cu

Bronwyn. Dar suntem de abia la jumătatea distanţei dintre pista de biciclişti şi restaurant.

— Haide! zbier şi scrâşnesc din dinţi. Nate este cu ea! Nu ai cum s-o ajuţi tu!

Ajungem aproape de terasă şi observăm că unele feţe ne privesc, mirate.

— Intraţi înăuntru! strig la ei şi fac un gest cu mâna liberă.

Pentru că nu-mi acordă atenţie, prinşi în discuţiile lor, urlu:

— Este o bombă în grădină! Toată lumea să intre înăuntru!
Strigătul ăsta mi-a golit de tot plămânii, aşa că aproape mă prăbuşesc, trăgând aer în piept cu disperare. Nate şi Bronwyn s-au mai apropiat şi ei. încă nu s-a întâmplat nimic, aşa că îmi permit un moment în care să răsuflu uşurat. Cineva care ştie cum să se comporte în astfel de situaţii poate prelua de acum problema. Poate nici nu e chiar aşa de rău, poate că mai avem destul timp, sau

poate că în rucsac era cu totul altceva...
Când explozia răsună în aer, am senzaţia că am asurzit. Eu şi Maeve ne aruncăm amândoi la pământ şi privim cum o minge uriaşă, portocalie, se ridică deasupra arborilor şi tufişurilor. Panicat, îndrept privirea spre întinderea de iarbă unde erau Nate şi Bronwyn cu un minut în urmă, dar văd doar fum ridicat în aer şi fragmente din Dumnezeu ştie ce plutind prin el.

Nimic altceva.

Capitolul treizeci

Phoebe

Vineri, 27 martie

— Atenţie, nu atât de aproape. O să te arzi. Am opt ani Şi stau între tatăl meu Şi sora mea, în faţa unui foc de tabără, pe o bancă. E o excursie specială în care am mers doar noi trei. Mama a rămas acasă cu Owen, care e prea mic pentru a face bezele la foc. Dar eu mă pricep, ţin băţul la înălţimea ideală deasupra flăcărilor, până ce fiecare

parte se rumeneşte. Sunt mai bună decât Emma, pentru că ea e fricoasă Şi nu vrea să se apropie prea mult de foc.
Este o satisfacţie să fiu Şi eu mai bună decât Emma la ceva. Nu se întâmplă aproape niciodată.
— A mea nu e bună, spune Emma Şi pare că stă să plângă.
— Lasă-mă să te ajut, se oferă tata.
Pune mâna pe mânuţa ei Şi o împinge mai aproape de foc. Apoi mă supăr fiindcă

cu a trebuit să o prăjesc singură pe a mea. îndes băţul în foc Şi mă uit cum arde bezeaua.

— Şi eu am nevoie să mă ajuţi! spun.

Tata chicoteşte exasperat Şi îmi ia băţul din mână, scuturând din vârful lui bezeaua arsă.

— Phoebe, te descurcai de minune. Nu cere ajutor decât atunci când ai cu adevărat nevoie de el.

— Chiar aveam nevoie, spun bosumflată, iar el mă îmbrăţişează.

— Sora ta avea nevoie mai mult ca tine, îmi şopteşte la ureche. Dar eu sunt aici pentru voi amândouă. Ştii asta, nu?
Mă simt bine în braţele lui Şi începe să-mi pară rău că n-am lăsat-o pe Emma să se bucure de bezeaua ei.
— Da, zic.
îmi sărută fruntea.
— Să aveţi grijă Şi voi una de cealaltă, mereu. Toţi trei, de fapt. Lumea e un loc aspru Şi haotic, iar voi trebuie să fiţi uniţi. Bine?

închid ochii Şi las flăcările
să formeze imagini
portocalii în spatele
pleoapelor mele.
— *Bine.*
Alarma mă trezeşte.
Un aparat din camera unde este Emma revine la viaţă şi odată cu el şi eu, sărind în picioare de pe fotoliul din colţ pe care adormisem. îmi dau părul la o parte de pe faţă, în timp ce amintirile trezite de vis mi se spulberă încet, îmi amintesc de ce sunt aici.
— Emma, scâncesc eu.

O asistentă intră în cameră.
— Este în regulă, spune ea, verificând ceva pe monitor. îi vom mai da nişte lichide.
Sora mea este în continuare nemişcată, pe pat. Camera e întunecată. Emma, singurul pacient de aici. Nu am idee cât este ceasul şi gâtul mi-e foarte uscat.
— Puteţi să-mi daţi nişte apă?, întreb.
— Sigur. Vino la camera de gardă cu mine, dulceaţă. Să-ţi mai dezmorţeşti picioarele.

Asistenta dispare pe hol. înainte să mă iau după ea, mai arunc o ultimă privire spre Emma. E atât de tăcută şi nemişcată, încât ar putea fi moartă. Apoi îmi scot telefonul din buzunar şi dau mesajul pe care l-am evitat de săptămâni bune.

Bună, Derek, sunt Phoebe. Sună-mă.

Mă simt ameţită când ies din cameră. Asistenta m-a aşteptat pe hol.

— Unde e mama?

— L-a dus pe fratele tău acasă, să doarmă puţin. A

chemat pe cineva să stea cu el şi ea se va întoarce imediat ce-l va şti în siguranţă.
Un ceas pe hol arată ora zece şi un sfert, iar întregul etaj doarme scufundat în tăcere, cu excepţia murmurului asistentelor adunate în jurul biroului de la recepţie.
— Cineva trebuie să se ocupe de copiii ăia din sala de aşteptare, spune una dintre ele.
— Cred că încă sunt în stare de şoc, zice alta.

Femeia care mi-a dat apă se întinde peste birou, ca să-şi dezmorţească braţele.

— Oraşul ăsta se duce naibii. Copii morţi, bombe care explodează...

— Ce?, întreb eu, aproape înecându-mă cu apa. O *bombă?* Despre ce vorbiţi?

— Da, în seara asta, spune asistenta. La o petrecere dinaintea unei nunţi, culmea culmilor. A fost un explozibil artizanal pus acolo de un tânăr care îşi pierduse minţile.

— Toţi şi le-au pierdut, zice colega ei, tăios.
Mă furnică pielea şi totul se învârte cu mine.
— Petrecere dinaintea unei nunţi? în Bayview? Cumva a fost la...
îmi bag mâna în buzunar să scot telefonul, să verific nişte mesaje, dar una dintre infirmiere mi-o ia înainte:
— La Restaurantul Talia.
Scap paharul din mână şi apa se împrăştie pe jos.
încep să tremur din cap până-n picioare, iar asistenta cea mai apropiată de mine

îmi apucă protectoare umerii.

— îmi pare rău, trebuia să ne fi gândit că îi cunoşteai pe unii dintre tinerii care au fost la petrecere. Este totul în regulă, cineva a îndepărtat bomba înainte să facă prea multe daune. Un singur băiat are ceva mai grav decât răni superficiale...

— Sunt aici?

Mă uit disperată înjur, ca şi cum prietenii mei ar putea fi chiar după colţ şi eu nu i-am

observat încă. Asistenta îmi ia paharul vărsat.
— Este un grup în sala de aşteptare, chiar lângă Urgenţe, jos.
înainte să mai apuce să mai spună ceva, o iau la fugă pe scări, cu tenişii lovind furios linoleumul. Ştiu exact încotro mă îndrept - am stat acolo, în sala de aşteptare, chiar în seara în care Salvarea a transportat-o pe Emma la Urgenţe. Imediat ce ajung pe etajul cu pricina, aud zgomot, multe voci care se suprapun. E acolo şi Liz

Rosen de la Channel Seven, intervievează câteva persoane. E îmbrăcată într-un costum roşu, impecabil, cu un machiaj lucrat în cele mai mici detalii.

— Presa nu are voie mai departe de aici, spune un bărbat care se strecoară lângă ea.

Camera de aşteptare este plină ochi.

Inima mi se strânge la imaginea atâtor chipuri cunoscute, care arată mai devastate decât le-am văzut vreodată. Bronwyn are faţa

murdărită de lacrimi şi rochia ei elegantă, roşie, acum e sfâşiată. Stă între mama ei şi o femeie între două vârste pe care nu o recunosc. Cooper şi Kris se ţin de mână lângă Addy, care îşi roade unghiile. Luis, lângă Addy, o ţine în braţe pe Maeve, care pare adormită. Mâna ei dreaptă e bandajată. Nu-i văd pe Ashton sau Eli, sau pe Knox...
Un băiat a avut răni grave, îmi amintesc că a spus asistenta.

îmi croiesc drum spre Maeve.
— E bine?, şoptesc, cu vocea sugrumată.
— E bine, spune Luis. Doarme. A aţipit acu' vreo zece minute.
îşi strânge mai bine braţele în jurul ei.
— A fost o noapte lungă.
— Mi-a spus o asistentă despre bombă. Ce s-a întâmplat?
Parcă aş fi într-un film suprarealist.
Addy îşi trece o mână peste faţă.

— Cât timp ai la dispoziţie?
Kris se ridică şi îmi face semn spre scaunul lui.
— Uite, stai jos. Trebuie să merg la baie. Vrea cineva ceva de băut?
— Aş ucide pentru o cola zero, spune Addy, cu un ton obosit.
Mă aşez pe scaunul lăsat liber de Kris.
— Knox e bine? De ce nu-i aici?
— E bine, mă anunţă Addy, iar eu răsuflu uşurată. A fost eroul serii, împreună cu domniţa aici de faţă.

Mângâie uşor braţul lui Maeve.

— Knox, Ash şi Eli vorbesc acum cu poliţia. Ar fi trebuit să fie şi Maeve acolo, dar s-au gândit să o lase să se odihnească puţin. Knox le poate spune întreaga poveste, bănuiesc. Au fost împreună toată seara.

— Cine e rănit? Asistenta mi-a spus că are cineva răni grave.

Cuprind cu privirea încăperea, ca să-mi dau seama cine lipseşte.

— Este...

Ochii mei se opresc pe faţa plină de durere a lui Bronwyn, chiar înainte ca Addy să apuce să-mi răspundă:

— Nate. Dar au spus că va fi bine. El şi Bronwyn au fost cei mai apropiaţi de bombă când a explodat. A acoperit-o pe Bronwyn cu corpul lui, ca un fel de scut uman, şi a avut parte de ceva arsuri. A fost ca... îţi aminteşti explozia de la Boston Marathon? Când au găsit apoi bucăţi de unghii şi

chestii, după ce a sărit în aer bomba? La fel a fost şi aici. Slavă Domnului că nu erau prea aproape, dar braţul lui Nate este cam sfâşiat, şi trebuie să-l opereze ca să taie...

— îi taie *braţul?*

— Nu, nu, nu, mă linişteşte Addy, repede. încercam să-mi amintesc exact ce au spus... Să înlăture particule din bombă care i s-au înfipt în braţ.

— Şrapnel, spune Luis.

— Dar o să fie bine?

— Aşa au spus. Nu ştiu însă cât de rănit este, de fapt, spune Addy, coborând vocea, cu ochii la femeia de lângă Bronwyn. Dacă nu va mai putea munci, va fi îngrozitor. Nate are nevoie de bani ca să-şi permită să rămână în apartament. Mama lui locuieşte cu tatăl lui, deşi nu mai au propriu-zis o căsnicie, stă cu el mai mult ca să-l îngrijească în perioadele în care iese de la reabilitare. Nate nu se poate întoarce în casa aia unde tensiunea este atât de mare.

Nu se poate întoarce la viaţa aia.

Prea multă informaţie care vine spre mine din senin, şi totuşi sunt aşa multe lucruri pe care nu le înţeleg.

—De ce ar vrea cineva să facă una ca asta?, întreb. Ai spus că Knox şi Maeve sunt eroi. Ce au făcut?

Addy expiră prelung.

— Nu prea am apucat să stăm de vorbă cu vreunul din ei, aşa că nu avem în minte tabloul complet, însă... era tipul ăsta, parcă Jared

Jackson? Fratele lui este unul dintre poliţiştii care le-au înscenat unor oameni nevinovaţi ceva cu posesie de droguri. I-a trimis scrisori de ameninţare lui Eli şi în seara asta s-a decis să pună ameninţările în practică. Knox şi Maeve i-au luat urma - nu am idee de unde au ştiut cine era - şi l-au urmărit fix până la Talia. Dacă n-ar fi facut-o, probabil am fi fost morţi cu toţii acum. Bomba a fost pusă chiar sub terasa restaurantului.

— Măcar poliţia l-a arestat pe tip, spune Luis, înnegurat.

— Mulţumită lui Maeve şi Knox, precizează Addy. Knox a filmat toată chestia. Treaba cea mai aiurea e că poliţia chiar se afla în incinta restaurantului. Din cauza ameninţărilor primite, Eli a vrut să se asigure că nu se va întâmpla nimic rău la petrecere. Dar poliţiştii erau şi ei înăuntru şi nimeni nu se aştepta la *asta.*

îşi strânge buzele.

—Vreau să zic, aşa o să fie viaţa soră-mii de acum înainte? Va trebui să aibă de-a face cu terorişti şi ameninţări cu moartea? Chiar ţin enorm la Eli, chiar da, însă treaba asta este înfiorătoare.
Maeve tresare, dar nu se trezeşte, iar Luis o sărută pe creştet.
— Nunta mai are loc mâine?, întreabă el.
Addy oftează.
— Nici nu mai ştiu.
Telefonul începe să-mi sune în buzunar. îl scot şi las să-

mi scape un sunet de nemulţumire când constat că mă sună Derek. Este cel mai nepotrivit moment, dar nu vreau nici să-l amân. Mai bine termin odată pentru totdeauna. Poate că, până închei eu convorbirea, se va întoarce şi Knox şi îmi va explica tot ce s-a petrecut în seara asta.

— Trebuie să răspund, îi spun lui Addy.

Mă ridic şi mă îndrept spre coridor, străbătând mulţimea.

— Salut, răspund, acoperindu-mi cealaltă ureche ca să-l pot asculta.
— Phoebe, sunt Derek. Mă bucur că ai luat legătura cu mine.
Vocea lui pare îndepărtată. Dacă nu aş şti deja cu cine vorbesc, nu i-aş fi recunoscut-o. Mă sprijin de perete şi mă gândesc că, în realitate, chiar nu am habar cine-i tipul ăsta.
— De ce?, întreb sec.
Derek îşi drege vocea.
— Păi, să fiu sincer, de la petrecerea aia din casa

prietenei tale, nu mă pot opri din a mă gândi la tine. Simt că am fi putut avea ceva special dacă...

— Tu glumeşti, la naiba?! Nu-mi dau seama că ţip până ce o asistentă se uită urât la mine. îmi cobor vocea.

— Măcar îţi dai seama că Emma este acum în spital?

— Unde este?...

Derek pare sincer uimit.

— Nu. De unde să ştiu? N-am mai vorbit cu Emma de luni întregi. Ce s- a întâmplat?

— A luat-o razna! Şi cred că are de-a face cu ceea ce s-a întâmplat între mine şi tine - iar ce s-a întâmplat, apropo, nu a fost deloc *special.* A fost prostesc. Dar, în orice caz, Emma a aflat luna trecută despre noi, iar acum bea până îşi pierde minţile. Deci, cui i-ai făcut confesiuni? Te-ai gândit măcar o secundă că trăncănitul tău ar putea ajunge la urechile Emmei?

— Eu...

Derek tace brusc, doar respiraţia lui îmi spune că se

mai află la capătul celălalt. Simt o satisfacţie puternică gândindu-mă că i-am atins punctul vulnerabil.

— Phoebe, *eu* i-am spus Emmei. A doua zi după ce s-a întâmplat.

Am senzaţia că nu l-am auzit bine.

— Scuze, ce ai zis?

— I-am spus Emmei despre noi doi. M-am simţit aiurea rău şi m-am gândit că tu oricum îi vei spune, aşa că... bănuiesc că am vrut să-mi iau o povară de pe suflet.

— I-ai spus Emmei, repet.

îmi iau telefonul de la ureche şi mă holbez la el, ca şi cum asta m-ar face să înţeleg mai bine cuvintele. O serie de mesaje de la maică-mea se deschid:
Phoebe, mai eşti aici?
Asistentele au zis că ai coborât.
Am nevoie de tine în camera Emmei.
Chiar acum.
Oh, la naiba. Nu se anunţă nimic bun. Duc telefonul la ureche doar ca să- 1 informez pe Derek că trebuie să fug.

Apoi o iau la goană pe scări.

* * *

Mă pregătisem sufleteşte pentru multe variante până să ajung la uşa rezervei unde este Emma, dar la un poliţist lângă pat nu mă aşteptasem.

— Ăăă, bună ziua, zic, uşor nervoasă, băgând telefonul în buzunar.

Mama stă pe marginea patului, iar poliţistul, la picioarele lui. Asistenta scrie ceva în dosarul pacientei. Emma doarme în continuare. Mă uit la faţa ei

care pare liniştită şi îmi doresc să-i pot citi direct în creier.
Emma a ştiut despre mine şi Derek.
A *ştiut.*
Chiar şi atunci când m-a confruntat la Café Contigo, cu faţa roşie de furie, aproape plângând, agitând telefonul în aer de parcă fix în clipa aia aflase adevărul.
Doar dacă nu cumva Derek minte. însă de ce ar face-o?
Mă doare capul, creierul meu lucrează la foc automat ca să completeze spaţiile

libere din tot ce am aflat în seara asta. Să dau naibii odată pentru totdeauna de capătul poveştii.
Vocea mamei îmi risipeşte gândurile.
— Phoebe, acesta este domnul detectiv Mendoza, de la Poliţia din Bayview. Are câteva întrebări pentru tine.
— Pentru mine?
— Puteţi rămâne aici, spune asistenta. Pot trage uşa, să vă ofer puţină intimitate. Apăsaţi butonul dacă pacienta are nevoie de mine.

Femeia iese, eu mă aşez în dreptul uşii, iar detectivul îşi drege vocea.

— Phoebe, i-am explicat deja şi mamei tale: nu eşti acuzată de nimic ce are legătură cu evenimentele din seara aceasta. Ştim unde ai fost pe durata întregii seri. Totuşi, ne-am dori să cooperezi cu noi pentru a ne ajuta să construim cazul împotriva lui Jared Jackson, iar pentru asta avem nevoie să înţelegem care era relaţia ta cu acesta.

— Relaţia... ce?

Gâtul îmi este foarte uscat şi mi-ar prinde bine încă un pahar cu apă.

— Nu am o *relaţie* cu el. Un pic mai devreme i-am auzit pentru prima dată numele, aici, cu un etaj mai jos.

— Ne-am petrecut ultima oră intervievându-l pe domnul Jackson în legătură cu motivaţiile sale pentru ce a făcut la Restaurantul Talia. I-am confiscat telefonul, unde pretinde că are luni întregi de convorbiri cu tine salvate. Spune că te-a

cunoscut pe un forum online, numit *Răzbunarea e a mea,* la sfârşitul lunii decembrie, că v-aţi făcut confesiuni legate de tragediile din familiile voastre, iar apoi aţi căzut de acord... să-i eliminaţi pe adversarii voştri. Domnul Jackson spune că el şi-a dus la bun sfârşit partea lui de înţelegere când a organizat un joc, Adevăr sau Provocare, printre liceenii din Bayview, joc care a dus la moartea lui Brandon Weber luna aceasta.

Picioarele mi se înmoaie şi de abia reuşesc să ajung la scaunul din colţ.
— Nu înţeleg. Brandon... ce-i cu Brandon?
Mă uit la mama, care a rămas pironită lângă patul Emmei, ca o somnambulă.
— Brandon Weber?, întreabă ea, ca în transă. Nu l-aţi menţionat până acum.
Detectivul analizează un bilet pe care-l are în mână.
— Potrivit domnului Jackson, a folosit nişte bârfe legate de elevii de la Bayview - de asemenea,

despre tine şi sora ta - ca să pună jocul în mişcare.
îmi aruncă o privire, apoi se întoarce la bilet.
— Circumstanţele care au dus la moartea lui Brandon Weber erau rezultatul unei Provocări pe care acesta a primit-o. Domnul Jackson s-a folosit de experienţa sa în domeniul construcţiilor ca să îndepărteze nişte bârne de suport, cauzând căderea şi moartea lui Brandon. în schimb, ar fi trebuit să-l ajuţi să se răzbune pe Eli

Kleinfelter, care l-a băgat în închisoare pe fratele domnului Jackson. El mai spune că ai dispărut din peisaj după moartea lui Brandon Weber şi că ai evitat toate modalităţile lui de a lua legătura cu tine. Apoi, a avut loc atacul din această seară, ca o consecinţă. A decis să ia frâiele în propriile mâini şi să-ţi dea o lecţie.
Ai evitat toate modalităţile lui de a lua legătura cu tine. Trebuie să vorbim.

E ceea *ce* spunea biletul pe care l-am primit cu o zi în urmă la Café Contigo. Dacă înţeleg corect ce spune detectivul, biletul trebuie să fi fost trimis de Jared Jackson. Cel care a pus la cale jocul Adevăr sau Provocare... pentru mine. Ceea ce nu are deloc sens. Chiar dacă aş lăsa la o parte ideea nebunească de a fi fost eu de acord să-i fac rău lui Eli - cum ar putea un individ pe care nu l-am întâlnit niciodată să creadă că avem o înţelegere?

Şi că îi doream moartea lui Brandon?
Simt că mi se face rău.
— Nu. Asta nu este deloc ce... n-aş face lucrurile acestea nici într-un milion de ani, spun.
O imagine îmi trece repede prin minte - Brandon în apartamentul meu, atacându-mă, scuipând insulte. în secunda aia l-am urât. Oare i-am mărturisit persoanei nepotrivite? Cui i-am spus ce s-a întâmplat? Cum ar fi putut ajunge la urechile lui Jared Jackson?

— De ce aş fi facut-o? Brandon şi cu mine nu eram... nu ne înţelegeam prea bine tot timpul, dar nu îmi era *duşman.*

Tonul detectivului rămâne neschimbat - calm, lipsit de emoţie, ca şi cum ce şi-a notat pe bilet ar fi lecţia pe care trebuie să o predea clasei.

— Domnul Jackson spune că i-ai povestit cum Brandon Weber a avut o contribuţie la moartea tatălui tău, cauzând o defecţiune la un lift de marfa, care apoi n-a mai

operat cum trebuie într-un moment esenţial.
Totul în mine se opreşte în loc.
Uit cum să mai respir.
Lacrimile care mi se adunaseră în spatele pleoapelor îngheaţă. Inima, care înainte îmi bătea cu putere, acum devine parcă nemişcată.
Pentru o scurtă bucată de timp mă întreb dacă nu cumva am murit.
— Ce...

Cuvintele vor să formeze o întrebare, dar sunt amorţite, plate, reci.
Trebuie să mai scotocesc în creier şi după altele.
— Ce aţi spus?
Mama scoate un suspin, apoi începe să plângă încet.
— N-am vrut să ştiţi, voi, copiii. Care ar fi fost rostul să vă spun aşa ceva? îmi pare tare rău că nu te-am pregătit pentru asta. Dar ai fi putut să vorbeşti cu mine, Phoebe. De ce nu ai venit la mine...
Brandon. Tata. E un coşmar.

Dorm şi am cel mai oribil coşmar din viaţa mea. Mă ciupesc de pielea de pe braţ, cât de tare pot. Nu simt nimic, dar nici nu mă trezesc.

— Nu am ştiut... nimic, spun.

— Potrivit domnului Jackson, aţi discutat toate detaliile, zice detectivul. Când i-ai povestit prima dată despre accident, te-a căutat pe internet şi a găsit în presă anunţul despre afacerea mamei tale, cu planificarea nunţilor. De asta

ţi-a propus fix ţie un pact al răzbunării - ştia că îi poţi oferi acces la domnul Kleinfelter.
Pentru prima dată, vocea lui devine mai blândă:
— încă nu îţi reveniseşi din traumă când l-ai întâlnit. Legea îţi acordă circumstanţe atenuante, mai ales dacă vei coopera cu noi. Putem conta pe aşa ceva?
' — Nu.
Vocea mea şi-a recăpătat forţa, în cele din urmă. La naiba! Singurul lucru pe care îl ştiu sigur acum este

că nu am avut habar cine era Jared Jackson până în seara asta.

— Jared Jackson se înşală sau minte. Nu l-am întâlnit nici în persoană, nici online. Nu am ştiut că Brandon a avut vreo legătură în ceea ce i s-a întâmplat tatălui meu până în *secunda asta.*

Inima îmi bate din nou cu putere, lacrimile îmi curg, vocea îmi tremură.

— Nu am făcut nimic din ce spuneţi.

— Atunci, cum ar putea şti Jared că Brandon a fost

implicat în accidentul tatălui tău, Phoebe?
Deschid gura, apoi o închid.
— I-am spus eu.
Clipesc, confuză. Eu am vorbit?
Detectivul Mendoza se întoarce spre patul Emmei. Ochii mei îl urmăresc. Sora mea s-a ridicat - e palidă, dar pare complet trează. O ţine de mână pe mama.
— Eu i-am spus, repetă ea. Şi i-am zis că mă cheamă Phoebe.

Faţa mamei devine rigidă din cauza şocului, iar detectivul se apropie mai mult de pat.

— Vrei să spui că tu ai pus la cale acest plan de răzbunare împreună cu Jared Jackson, Emma?, o întreabă.

— Eu... nu. Nu aşa cum aţi spus. L-am întâlnit online şi am pretins că sunt sora mea pentru că eram supărată pe ea pentru... alte lucruri. I-am spus ce s-a întâmplat cu tatăl meu şi el a propus să ne ajutăm unul pe altul.

Vocea Emmei începe să tremure. îşi trage mâna din a maică-mii şi începe să-şi facă de lucru cu pătura de pe pat.

— Dar el nu l-a menţionat niciodată pe Eli. Nici nu aveam idee că se cunoşteau. Şi, imediat ce a dat drumul jocului Adevăr sau Provocare, am detestat tot ce se întâmpla. Am regretat totul. I-am spus lui Jared să se oprească şi a zis că o va face.

Ochii surorii mele se umplu de lacrimi.

— Dar jocul a continuat. Nu am înţeles de ce, dar mi-a fost teamă să mai iau legătura cu Jared. Am tot sperat să se plictisească şi să renunţe. Iar Brandon... Emma se îneacă, plângând tot mai tare.

— Brandon n-ar fi trebuit să moară.

— Dar ce ar fi trebuit să se întâmple cu Brandon?, zice detectivul.

Tonul blând i-a dispărut complet.

Emma ezită, iar mama vorbeşte înainte să mai apuce ea s-o facă.

— E suficient pentru moment.

Umerii i se îndreaptă, apoi adaugă:

— Cred că ar trebui să amânăm orice altă discuţie până ce va fi şi un avocat de faţă.

Capitolul treizeci Şi unu

Maeve

Sâmbătă, 28 martie

— Doamnelor şi domnilor, iată-i! Pentru prima dată în

mijlocul vostru în calitate de soţ şi soţie, vă rog să-i aplaudaţi pe Eli Kleinfelter şi Ashton Prentiss!
Mulţimea din sala de festivităţi a hotelului se ridică în picioare şi ovaţionează, iar Eli o conduce pe Ashton până pe ringul de dans. Aplauzele sunt atât de puternice, încât aproape nu se mai aude muzica. Seara trecută, Ashton şi Eli le-au spus tuturor că încă intenţionează să se căsătorească, însă ar

înţelege dacă invitaţii nu ar mai apărea.
Dar am venit cu toţii, până la ultimul. Mai puţin familia Lawton. Practic, suntem o ceremonie dezorganizată, fiindcă doamna Lawton este prinsă în altă parte.
Nimeni nu ştie exact ce s-a întâmplat între Emma Lawton şi Jared Jackson.
Eli a reuşit să adune doar frânturi de informaţie seara trecută şi în dimineaţa asta.
Din ce şi-a dat seama, Emma a dat peste nişte acte de la înţelegerea dintre firme,

legată de moartea tatălui ei, la scurt timp după Crăciunul trecut. A fost nervoasă şi a căutat vechiul forum al lui Simon, unde l-a întâlnit pe Jared Jackson şi i-a povestit ce a făcut Brandon. Jared a venit cu ideea unui pact al răzbunării, iar Emma nu i-a tăiat-o de prima dată.
De aici, devine tot mai greu de urmărit, iar datele nu sunt certe.
Potrivit lui Eli, Emma spune că a încetat să mai comunice cu Jared imediat ce acesta a lansat jocul. Insistă că nu a

ştiut că Brandon urma să moară sau că Eli era ţinta. Iar Jared, de partea cealaltă, insistă că ea a ştiut.
Noi, ceilalţi, aşteptăm doar ca adevărul să iasă în cele din urmă la iveală.
Nu ştiu cum Eli a avut timp în miezul haosului să-şi mai facă griji şi pentru mine şi Knox, dar a ţinut să ne asigure că Phoebe nu a avut niciun amestec în asta.
— Poliţia nu o mai investighează pe Phoebe, ne-a spus el.

Phoebe ne-a dat un mesaj mie şi lui Knox, la scurt timp după ce am plecat la nuntă:
Vă iubesc pe amândoi.
Vă mulţumesc pentru ce aţi făcut.
Mă bucur că sunteţi bine.
Nu vă pot spune mai multe acum, îmi pare rău.
îmi doresc ca lucrurile să fi stat altfel, iar ea să poată fi acum aici. Nunta celor doi s-a dovedit antidotul ideal pentru trauma pe care am suferit-o cu toţii ieri. Felul în care au schimbat jurăminte ne-a amintit tuturor că mai

există iubire, speranţă şi frumuseţe, chiar şi în mijlocul întunericului. Starea mea de spirit a fost una bună întreaga zi, iar acum, când îi văd pe ei doi pe ringul de dans, mă simt aproape normal.
Addy, care a plâns mult seara trecută, acum zâmbeşte larg de pe marginea ringului de dans, îmbrăcată cu rochia ei superbă de domnişoară de onoare. Ţine un buchet de trandafiri albi, iar de braţ îl are agăţat pe arătosul biolog

Daniel. El îi şopteşte la ureche ceva care o face să râdă atât de tare, că aproape scapă florile.

— Ashton arată minunat, spune Bronwyn.

Stă lângă mine, la masa noastră, şi îl ţine de mână pe Nate. Cred că nu s- a mai dezlipit de lângă el de când a fost externat, în dimineaţa asta. Nate este îmbrăcat cel mai puţin formal dintre noi toţi, pentru că are mâna bandajată şi nu a putut trage pe el decât un tricou. Chirurgii i-au extras cu o

seară în urmă cinci bucăţi de metal din braţul stâng şi acum este bandajat până sus, la umăr. Va avea cicatrici pe viaţă, probabil, dar e incredibil de norocos fiindcă nervii nu i-au fost afectaţi.
Şi mai are norocul că lucrează pentru domnul Myers. Tatăl lui Knox a venit la spital seara trecută ca să o anunţe pe doamna Macauley că firma îi va plăti în continuare lui Nate salariul, până se va recupera.

— Pentru cât timp?, întrebase mama lui Nate, îngrijorată.
— Cât timp va fi nevoie, a răspuns el.
Acum, Nate ne zâmbeşte mie şi lui Bronwyn.
— Eli pare că o să se împiedice şi o să cadă lat.
— Sunt convinsă că se află pentru prima dată în viaţă pe un ring de dans, îi răspund.
— Te cred, încuviinţează Nate.
Bronwyn inspectează sala de festivităţi.

— Unde-i partenerul tău?
— Discută cu mama şi tata, spun şi îi arăt scena de la o masă un pic mai încolo, unde mama zâmbeşte fericită la Luis şi tata îl bate pe umăr.
Sora mea se încruntă.
— Dar nu-i corect. Luis este iubitul tău doar de vreo cinci minute şi ei deja sunt cuceriţi. A durat un an până ce mama şi tata de abia s-au obişnuit cu ideea că...
Trage cu ochiul la Nate.
— Că există cineva lângă mine. Nate o trage spre el.

— Despre ce vorbeşti? Părinţii tăi mă adoră. Mereu m-au plăcut. DJ-ul ia microfonul şi muzica se schimbă în ceva cu ritm alert.

— Toată lumea, haideţi alături de fericitul cuplu pe ringul de dans! Kris îl apucă pe Cooper de mână şi începe să-l tragă.

— Haideee. Pregăteşte-te, sunt ca o maşină de dansat când vine vorba de nunţi. Nu ne oprim decât atunci când se opreşte muzica.

Cooper îl urmează, derutat.
— Mai sunt multe lucruri pe care nu le ştiu despre tine?
— Hai să dansăm, îi spune Bronwyn lui Nate.
— Nu pot. Sunt rănit, zice el şi ridică braţul bandajat.
— Picioarele tale nu sunt. Nate se strâmbă şi duce o mână la frunte.
— Ca să vezi, parcă m-a luat şi ameţeala. Cred că o să leşin. Bronwyn se apleacă spre el, îngrijorată, dar Nate o apucă de mijloc şi o trage în braţele lui.

— Cred că voi avea nevoie de respiraţie gură la gură. Eşti autorizată să o faci, da?

— Eşti incredibil, se plânge Bronwyn, dar deja a început să-l sărute. Trag cu ochiul la masa părinţilor mei, unde Luis întreţine conversaţia. Un nou punct bifat pe lista calităţilor lui - se descurcă bine cu părinţii. I-aş sugera să-i dea lecţii şi lui Nate, deşi bănuiesc că şi el i-a cucerit în cele din urmă, dat

fiind că tocmai i-a salvat
viaţa lui Bronwyn.
Când mama se uită încoace,
nici măcar nu tresare când îi
vede pe ei doi, lângă mine,
sărutându-se pasional.
Luis îmi surprinde privirea şi
îmi zâmbeşte - uau, cum
arată băiatul ăsta în costum.
Ne întâlnim pe marginea
ringului de dans.
îmi întinde mâna.
— Mergem?
— Aşa ar trebui.
Mă învârte, iar rochia mi se
ridică puţin, într-un cerc
mătăsos, apoi Luis mă trage

spre el. îmi las capul să se odihnească pe pieptul lui, respirând mirosul de săpun.
— Cum eşti?, îmi şopteşte la ureche.
Este o întrebare grea. Dau capul pe spate, ca să-l privesc în ochi.
— în secunda asta, destul de bine. Azi a fost o zi minunată. Dar aşa, în general...
Simt un fior în tot corpul.
— Lucrurile nu stau grozav, nu? îmi fac griji pentru Eli şi Ashton şi pentru toţi cei care lucrează

la firmă. Şi nimeni nu ştie ce se va întâmpla cu Emma. Iar Brandon e tot mort.
Vocea mi se frânge.
— Dacă ne-am fi dat seama mai devreme cine era Jared...
— Chiar nu aveai cum să intri în mintea tipului mai devreme decât ai facut-o. Nici nu te mai gândi la asta. Te-ai comportat excelent, Maeve. Ai salvat vieţi, să ştii. Pe a ta şi a lui Knox.
Partea aia nici nu pare reală. Creierul meu nu-mi dă voie să-mi imaginez un scenariu

alternativ în care nu ducem bomba lui Jared departe de restaurant.

— Dacă zici tu…

Vreau să simt ceva plăcut, ceva fericit, aşa că mă ridic pe vârfuri şi îi fur un sărut de pe buze.

— într-o bună zi, zice el zâmbind. într-o bună zi, o să încep să fac şi eu primul pas cu tine.

— Aştept cu nerăbdare. Deja zâmbesc, deci a funcţionat.

— Poate când te voi scoate la o întâlnire adevărată.

Mă uit înjur.
— Asta nu se pune ca adevărată?
— Nu, prea mulţi oameni înjur. în plus, am stat înăuntru exagerat de mult. Ştii ce cred eu despre asta.
— Ai o părere proastă despre spaţiile închise, ştiu. Unde ai merge? Dacă să zicem că am vrea să facem ceva mâine împreună?
— La Jolla Cove, spune el, fără să stea pe gânduri. Cu barca.
înghit cu greu. O, Dumnezeule, nu pe plajă. Nu

lângă ocean. Dar poate că totul ar fi diferit alături de Luis. Multe lucruri aşa sunt.
— Cu barca? Pare muncă grea.
— O să fac eu toată treaba, promite el.
— Aşa va fi relaţia noastră? O să-mi arăţi diferitele panorame din San Diego? '
Dar nu sună rău, dacă stau să mă gândesc.
— Te pot învăţa caiac canoe, dacă vrei. E distractiv, jur. Familia mea

merge cu barca toată vara. Le-ar plăcea să vii şi tu. îmi place direcţia în care se îndreaptă discuţia, dar...

— S-ar putea să nu fiu aici.

Luis ridică sprâncenele.

— Cred că mă voi înscrie pentru postul de îndrumător la şcoala asta din Peru, cu Addy. Dacă voi fi acceptată, va însemna că rămân acolo lunile iulie şi august. M-am gândit la posibilitatea asta încă de când am văzut broşura în apartamentul lui Addy şi din ce în ce mai mult după ce doctorul Gutierrez

mi-a zis că nu am o problemă serioasă de sănătate.
Noaptea trecută, pentru că nu puteam să adorm, am încercat să fac o listă cu lucrurile bune care au ieşit din experienţa aceasta oribilă.
Luis, evident.
Faptul că m-am împrietenit cu Phoebe.
Faptul că eu şi Knox putem conta mereu unul pe altul.
Şi încrederea mea în viitor, o siguranţă suficientă cât să-mi fac planuri.

— Două luni întregi? La naiba.
Dar Luis îşi şterge repede regretul de pe chip.
— Vreau să zic, chiar sună minunat. Evident. Doar... ai grijă să te întorci acasâ.
— O să mă întorc. Promit.
Cu colţul ochiului, reperez o siluetă familiară stând singură la o masă retrasă. Am încercat să fiu mereu lângă Knox, pentru că uneori masca veselă, atentă şi politicoasă i se mai dă la o parte şi lasă să se întrevadă

ce are dedesubt - apăsarea nopţii care a trecut. Acum... are faţa aia.
Strâng braţul lui Luis.
— Mă duc să văd ce face Knox, bine? Pare că are nevoie de companie.
— Sigur, spune Luis.
Mă întorc să plec, dar el mă apucă de mână, apoi îmi cuprinde obrajii în palme şi mă sărută, un sărut lung, minunat, care îmi taie respiraţia.
— Asta a fost primul pas, zice, zâmbind.

— Mda, dar mai ai destul de recuperat.
îi suflu un sărut din vârful degetelor şi mă îndrept spre Knox.
îl găsesc pe picior de plecare.
— Cred că o voi lua din loc.
Bună! zice el.
— Ce? Nu. De abia a început.
— Ştiu, dar... sunt sleit de puteri.
îşi slăbeşte nodul de la cravată. Părul îi este ciufulit, are cearcăne adânci.

— A fost o zi lungă. în plus, aş vrea să trec şi pe la Phoebe, să văd ce face şi să-i duc şi ei tort.
Ridică un şerveţel şi văd că a învelit în el o felie glazurată de tort.
— Au tăiat tortul deja?, întreb eu. Cum de am ratat asta?
— Nu l-au tăiat, mă lămureşte Knox. Dar unul dintre chelneri mi-a spus că sunt nişte felii în plus în bucătărie, în caz că vrea cineva să ia la pachet. Mi-a dat o felie pentru Phoebe.

— Drăguţ din partea ta.
într-un impuls de moment, fac un pas spre el şi îl apuc de mână.
— Eşti un prieten adevărat, ştii asta?
Cândva, probabil curând, relaţia noastră ciudată, romantică, va ieşi dincolo de cercurile de bârfe din liceu. Povestea lui Jared Jackson a trezit un interes uriaş, iar reporterii deja îşi bagă nasul peste tot. Echipa lui Mikhail Powers tot dă telefoane la mine acasă. Mikhail în persoană mi-a trimis un

buchet enorm de flori exotice, cu biletul *Admiraţia şi respectul meu, ca întotdeauna, pentru fetele puternice din familia Rojas.*

— Nu te lăsa cucerită de farmecul lui, m-a sfătuit Bronwyn, când i-am arătat buchetul.

Pe ea a convins-o dată trecută să-i dea mai multe interviuri - nu au ieşit rău, dar după fiecare sora mea a spus că nu va mai da altul. Apoi, însă, a facut-o din nou.

— Dacă totuşi vorbeşti cu el, transmite-i salutări şi din partea mea.
Nu îmi fac planuri. însă am mai trecut printr-un circ mediatic şi când a murit Simon. Oamenii nu-şi vor găsi liniştea până ce nu vor analiza în detaliu jocul Adevăr sau Provocare, până ce toate mesajele nu vor fi expuse - inclusiv ce s-a întâmplat între mine şi Knox. M-am împăcat cu asta, şi sper ca nici lui să nu-i pese prea tare. Nu avem de ce să dăm explicaţii

necunoscuţilor sau să ne fie ruşine de trecut.
Suntem doar norocoşi. Norocoşi că ne avem unul pe celălalt.
îmi strânge mâna şi îmi oferă un zâmbet puţin strâmb.
Şi tu eşti o prietenă adevărată

.Capitolul treizeci Şi doi

Knox

Sâmbătă, 28 martie

Doamna Lawton mă întâmpină în pragul uşii şi arată ca şi cum n-a mai dormit de o săptămână. Dar

face tot posibilul să mascheze asta, zâmbindu-mi larg.

— Bună, Knox. Tare frumuşel eşti azi.

Nu mă întreabă cum a decurs nunta şi nici eu nu încep să-i povestesc. E mai bine să nu deschizi anumite subiecte, când rănile sunt atât de proaspete.

— Mulţumesc.

Aud zgomotele specifice ale unui joc video undeva în apartament şi sper ca Owen să nu apară, totuşi. Nu mă

pot preface acum că aş fi captivat de *Boimty Wars*.

— Phoebe este pe aici?

Doamna Lawton ezită.

— îmi pare rău, Knox, dar Phoebe nu ar trebui acum să stea de vorbă cu alţi martori implicaţi în cazul Jackson. Este o perioadă delicată, înţelegi.

— Da, înţeleg perfect. Promit să nu o întreb nimic... Dar cred că ar avea nevoie de un prieten. Am vrut de asemenea să vă dau şi asta.

Scot o foaie de hârtie împăturită din buzunar.

— Este de la Eli. O listă cu avocaţii pe care îi puteţi contacta - mi-a spus că toţi sunt foarte buni.
Eli mi-a trimis pe mail lista înainte să plece la nuntă.
Până la Proba Contrară va trebui să stea departe de acest caz, evident, ţinând cont de implicarea noastră, mi-a scris el. *Dar Emma va trebui să-şi ia un avocat cât mai curând posibil. Există precedente unde adolescenţii au primit condamnări serioase, dacă s-a considerat că au incitat la*

comiterea unor infracţiuni, atât în viaţa reală, cât şi pe internet. Chiar şi când au făcut un pas înapoi, cum a fost cazul Emmei.

Dacă o fi facut-o. Vreau să o cred pe Emma, dar este greu să-mi imaginez cum Jared ar fi putut duce până la capăt jocul Adevăr sau Provocare fără ajutorul ei. în plus, sunt dovezi că i-a livrat tipului bârfe nu doar despre Phoebe şi Derek - chestie care oricum este aiurea, dar şi despre mine şi Maeve. Deşi niciunul dintre noi nu i-

am greşit vreodată cu ceva. Chiar credeam că mă place, de fapt.
Aşa că... cine ştie de ce este capabilă Emma în realitate?
Eşti sigur că spune adevărul?, i-am scris lui Eli.
A răspuns imediat.
Fie că da, fie că nu, oricum are nevoie de un avocat.
într-o bună zi, sper să reuşesc să mă transform în acel băiat care să-şi facă griji despre starea unei persoane care a pus la cale un plan să-l distrugă. Dar încă nu am ajuns acolo,

emoţional vorbind. Mă bucur că Emma a mai rămas în spital, sub supraveghere, şi nu sunt în pericol să dau ochii cu ea aici.

— Cât de amabil eşti!

Ochii doamnei Lawton se umezesc când îmi ia foaia din mână.

— Te rog, mulţumeşte-i din partea mea.

îşi masează tâmplele.

— Ei bine, cred că nu au cum să strice câteva minute în care s-o vezi pe Phoebe. Chiar i-ar prinde bine un prieten, da. O va înveseli,

sunt convinsă. E pe terasa de pe acoperiş.

— Mulţumesc, atunci... Scuze, unde aţi spus că este?

— S-a construit o terasă nouă pe clădire. Tocmai au terminat balustrada săptămâna trecută. Poţi lua liftul până la ultimul etaj, iar apoi găseşti o scară care duce direct pe acoperiş.

— Ah.

Teama mea de înălţime s-a înrăutăţit de zece ori de când a murit Brandon, iar un acoperiş este ultimul loc unde mi-aş dori să fiu acum.

Dar e în regulă. O să stau cât mai departe de margine şi nu o să privesc în jos. Va fi... ca şi cum m-aş afla pe un balcon obişnuit. Doar că fără pereţi sau acoperiş.
La naiba.
— Bun, atunci... o să urc pe acoperiş.
Liftul are oglinzi pe toate părţile. Cămaşa mi-e şifonată, cravata pe jumătate desfăcută. Părul arată ca şi cum l-am pieptănat cu grebla. Cel puţin a început să-mi mai crească. Când

cobor din lift, văd scăriţa. Duce la o uşă metalică. Imediat ce ies, sunt lovit în faţă de o rafală de vânt. Evident. Pentru că mai rău decât să fii pe un acoperiş este doar să fii pe unul unde bate vântul aşa tare, încât te poate arunca direct până jos. îmi alung gândul şi fac câţiva paşi în faţă, până ce apuc s-o văd pe Phoebe sprijinită de o balustradă şubredă.

— Bună, ţi-am adus nişte tort.

Phoebe ridică spre mine
capul, cu un gest anemic,
dar nu se clinteşte din loc.
Aşa că trebuie să merg spre
ea. Mă simt ca şi cum îi
datorez ceva, după ce seara
trecută, în maşina lui Maeve,
am bănuit-o de lucruri
oribile.
— Ce mi-ai adus?, mă
întreabă când mă apropii
suficient încât s-o aud.
Are părul strâns într-un coc
în vârful capului, iar câteva
şuviţe îi zboară
în bătaia vântului. Poartă
nişte pantaloni ca de pijama

şi un tricou. Cred că îi e frig, dar nu pare să o deranjeze.
— Tort, îi spun şi îi întind felia învelită în şerveţel. Tort de nuntă. De la... nuntă.
Pare că o să înceapă să plângă şi simt o undă de regret străbătându-mi pieptul. Oare a fost o prostie?
Apoi îmi zâmbeşte şi se întinde să-l ia.
— Mersi. Ce drăguţ, spune ea şi rupe o bucată, apoi îmi întinde şi mie. Vrei?
— Nu, mulţumesc.

îmi bag mâinile în buzunare şi încerc să-mi dau seama în ce parte e mai sigur să mă uit. Simt transpiraţie pe frunte. Ameţesc, pentru că în jurul meu nu-i altceva decât cerul. Mă concentrez pe faţa lui Phoebe.
E o privelişte frumoasă.
— Cum te simţi?, o întreb.
Phoebe îşi îndeasă cu poftă bucăţi de tort în gură, de parcă n-ar fi mâncat de zile întregi. Ceea ce ar putea fi posibil.
Zice ceva cu gura plină.
— ... ca dracu'.

— îmi imaginez. îmi pare rău.
îşi şterge firimiturile rămase în colţul gurii.
— Tu, însă! Nici n-am prins ocazia să-ţi mulţumesc. Pentru că ai desluşit toată nebunia asta, apoi fiindcă i-ai salvat pe toţi. Lucrurile ar fi stat mult mai rău dacă... Dacă şi altcineva în afară de Brandon ar fi... Doamne. Duce şerveţelul la ochi.
— îmi pare rău. De fiecare dată când îmi promit că nu mai plâng, încep din

nou. Nu mă pot opri. Nu ştiu când o să se termine.
îngheţ câteva clipe, sfâşiat între durerea ei şi golul pe care îl are în spate. Apoi fac un pas spre ea, ignorându-mi ameţeala şi greutatea din stomac, tot mai intense pe măsură ce mă apropii de margine.
O îmbrăţişez.
— E în regulă. O să fie bine, îi spun, în timp ce ea îmi plânge pe umăr.
— Cum?, se tânguieşte. Totul e îngrozitor. Tata a murit din cauza lui Brandon

şi Brandon a murit din cauza noastră!

— Nu din cauza ta, îi spun, iar ea continuă să plângă. îşi ţine o mână pe pieptul meu. în cele din urmă, când plânsul se mai domoleşte, ridică ochii înlăcrimaţi spre mine.

— Knox, inima îţi bate mai să-ţi iasă din piept.

— Mda, spun, cu privirea împăienjenită. Chestia e că mi-e frică de înălţime şi... aici nu suntem prea în siguranţă.

— O, Doamne, zice ea şi începe să râdă.
Apoi, spre uşurarea mea indescriptibilă, mă trage mai departe de margine.
— Şi de ce nu ai spus nimic? Puteam să-ţi plâng pe umăr şi în altă parte.
— Păi, ştii tu... Am încercat să nu fac mare caz din fricile mele. De faptul că sunt un laş.
— Laş?, întreabă ea şi îşi şterge obrajii. Tu glumeşti? Eşti cea mai curajoasă persoană pe care am întâlnit-o!

Las ochii în jos, iar ea râde din nou.

— Ştii la ce m-am gândit când eram pe margine? Că inima îţi bate aşa din cauza mea.

— Ce?, întreb eu, cu un fel de chiţăit.

— Nu trebuie să pari aşa oripilat.

— Nu sunt oripilat. Deloc, spun repede. Doar că e o situaţie pe care nu mi-am imaginat-o, fiindcă... evident, fiindcă nu am nicio şansă. Eşti mult prea grozavă pentru mine, mult prea

sexy... Nu că aş fi petrecut o perioadă nepotrivită de timp analizând cât de sexy eşti, dar...
Iar apoi nu mai pot spune nimic, fiindcă Phoebe mă sărută.
Gura ei e moale şi fermă în acelaşi timp, şi fiecare nerv de existenţa căruia nu ştiam parcă îmi ia foc. Are gust de zahăr, iar pielea îi este caldă, îmi ridică cămaşa, trecându-şi degetele pe stomacul meu, apoi spre betelia pantalonilor, pe urmă creierul mi se

scurtcircuitează. Mă rog, nu chiar complet, fiindcă mai sunt încă în stare să duc mâinile spre faţa ei şi să-i simt lacrimile.

— Phoebe. A fost minunat, dar... Cred că eşti foarte tristă acum. Şi îngrijorată, şi... cred că nu te simţi în apele tale.

Lasă să-i scape un geamăt.

— Doamne, sunt aşa un dezastru. Probabil că mă urăşti.

— Ce? Nu! Glumeşti? Crede-mă, nu mi-aş dori nimic mai mult decât să

încerci din nou să faci asta,
peste o săptămână, să zicem.
Dacă vrei. Dacă nu vrei,
iarăşi este bine.
Expiră prelung.
— Ai idee ce grozav eşti?
— Nu chiar, nu, spun, şi
îmi aranjez pantalonii, care
au acum o umflătură în faţă.
îmi observă gestul şi
zâmbeşte printre lacrimi.
— Să se consemneze că
toate aparatele funcţionează
corect, adaug eu. în caz că
exista vreun dubiu, după...
ştii tu.

începe să râdă aşa tare,
încât probabil că aş fi jenat,
dacă nu aş fi atât de bucuros
că i-am îmbunătăţit starea
de spirit.
— Nu credeam că mă mai
poate face cineva să râd,
spune ea, ştergându- şi
urmele de lacrimi.
Mulţumesc. Chiar aveam
nevoie de asta. De tot.
— Bun. Mă bucur.
O apuc de mână şi o trag
spre scări.
— Acum, te rog, putem
coborî de pe acoperiş?
* * *

E târziu când ajung acasă. Am mers pe jos peste tot - de la hotelul cu petrecerea de nuntă până la apartamentul lui Phoebe, apoi de la apartamentul lui Phoebe acasă la mine. Aerul rece mi-a reîmprospătat mintea. Buzele încă mă mai gâdilă plăcut de la sărutul lui Phoebe. Am rememorat clipele alea pe tot drumul spre casă. A fost probabil ceva ce se întâmplă o singură dată, dar e în regulă. Nu are de ce să fie ciudat. Dacă eu şi Maeve am

supravieţuit după ce întreaga şcoală a aflat cum a fost prima dată când am încercat să facem sex, un sărut singuratic pe acoperiş reprezintă o nimica toată. Şi, cine ştie, poate că Phoebe a facut-o fiindcă aşa a vrut. Nu ar fi ceva? Luminile sunt aprinse în bucătărie şi sufragerie, şi aud zumzetul televizorului când intru - cred că se transmite un meci de baschet. A trecut ora la care mama se culcă de obicei, asa că probabil la televizor a

rămas doar tata, iar lui nu-i place să fie întrerupt când se uită la meci. îmi las cheile pe masa din hol şi pornesc spre scări.

— Knox?, mă opreşte vocea tatei.

Aud paşi, apoi el apare în pragul bucătăriei, cu o sticlă de Bud Light într- o mână. Lumina gălbuie îi accentuează toate ridurile.

— Cum a fost nunta?

— Ah...

Am senzaţia că nunta a fost cu luni în urmă.

— A fost bine, cred. Ştii tu. Pe cât de bine se putea, date fiind circumstanţele.
Dă din cap.
— Da. Sigur.
— A venit şi Nate, adaug eu. Arăta bine. Glumea, părea că şi-a revenit.
îmi dreg glasul.
— Chiar e grozav ce faci pentru el. Treaba cu salariul, până ce se recuperează. Toţi vorbeau despre asta. Spuneau că a fost un gest minunat. Că este. Un gest minunat.

Iisuse, nu te mai bâlbâi, Knox.

— Este doar politica companiei, spune tata, sec.

— Ştiu, dar... este politica pe care tu ai stabilit-o.

Spre surpriza mea, faţa lui se îmblânzeşte într-un zâmbet cald.

— Cred că da.

E un moment la fel de potrivit ca oricare altul să îi spun ce aveam de gând de ceva vreme.

— Tata, îmi pare rău că am tăiat-o de mai multe ori prin şantier. Nu ar fi trebuit

s-o fac. Nu e ca şi cum nu te ascult sau că nu-ţi respect munca. Chiar o fac. Doar că am fost nesăbuit.
Expresia feţei i se înmoaie.
— Ei bine, ai şaptesprezece ani. Se mai întâmplă să fii nesăbuit.
Ia o gură de bere şi se uită în podea.
— Şi eu îţi datorez scuze, spune el. Nu ar fi trebuit să sugerez că ai fi leneş - ştiu că nu este aşa. Şi încă un lucru. Ai fost curajos şi înţelept seara

trecută. Deşi mi-ar fi plăcut să te ştiu în afara oricărui pericol, sunt foarte mândru de ce ai făcut. Sunt mândru de tine şi punct. întotdeauna.

Oh, la naiba. Am reuşit să trec de ultimele douăzeci şi patru de ore fără să plâng şi acum *tatăl meu,* dintre toţi oamenii, mă face să îmi dea lacrimile.

Apoi va crede că sunt un pămpălău şi va regreta că m-a lăudat. Dar, chiar înainte să încep să plâng, tata lasă berea pe masă, scoate un

suspin şi mă cuprinde într-o îmbrăţişare puternică. Care mă cam striveşte şi mă doare, dar, ţinând cont de împrejurări?
Chiar merită
.Capitolul treizeci Şi trei
Phoebe
Miercuri, 1 aprilie
Miercuri dimineaţa, nu mă grăbesc prea tare să cobor din maşină, în parcarea liceului.
Am fost plecată încă de duminică, am stat cu Owen la mătuşa mea, la câteva

oraşe depărtare de aici. Mama a considerat că avem nevoie de o pauză şi cred că a avut dreptate. Owen încă mai este acolo pentru că, geniu fiind, oricum şi-a făcut temele înaintea colegilor de şcoală.
Dar eu nu pot sta departe la infinit.
Mi-e teamă, totuşi, să fiu aici. Sunt speriată de ceea ce vor crede colegii, de ceea ce vor spune, acum când adevărul a început să iasă la iveală. Mi-e teamă că o vor urî pe Emma şi că mă vor urî

şi pe mine. Pe Emma fiindcă a pornit nebunia asta, şi pe mine fiindcă am împins-o pe marginea prăpastiei când m-am cuplat cu Derek, în cel mai nepotrivit moment.
îl urăsc pe Brandon pentru ce a făcut cu trei ani în urmă, dar nu îndeajuns încât să nu simt şi regret fiindcă acum este mort. Ştiu că greşeala prostească a unui puşti de treisprezece ani nu merita pedeapsa pe care a primit-o.
Mă doare totul, practic. Tot timpul.

Telefonul îmi vibrează în geantă. Un mesaj de la Knox. *Nu fi stresată. Te apărăm noi. Suntem aici, dacă ai nevoie de noi.*
Trimit nişte emoticoane cu degetul mare ridicat, drept răspuns, dar stomacul tot îmi tresaltă, plin de fluturi. în mintea mea, retrăiesc momentul nostru de pe acoperiş - nu doar sărutul, care mi-a încălzit tot trupul, dar şi felul în care Knox a stat atâta timp cu mine lângă balustradă, deşi murea de frică. Şi cum m-a făcut să

râd, într-un mod atât de neaşteptat. în plus, chiar arăta foarte sexy, cu cămaşa aia şifonată şi cu părul ciufulit, cu faţa bântuită de fantomele nopţii care trecuse.
Poate că am eu o pasiune secretă pentru eroi vulnerabili.
Sau poate acea Phoebe din viitor, care ar putea ajunge să se îndrăgostească de cineva precum Knox, nu este aşa departe pe cât credeam.
Telefonul îmi vibrează din nou. Maeve, de data asta.

Hai înăuntru. Tocmai se sună de intrare.

Arghhh. Bănuiesc că nu pot evita momentul la nesfârşit. Cobor din maşină, o încui şi pornesc spre intrarea din spate. Ţin ochii în pământ, şi când ajung la baza scărilor aproape mă ciocnesc de cuplul care se sărută cu patimă.

— îmi cer scuze, mormăi eu, dar rămân pe loc, nemişcată, când le observ chipurile.

Sean şi Jules. Practic ultimii oameni pe care doream să-i

văd. Nici nu vreau să-mi imaginez cuvintele pe care o să mi le arunce el - deja a deschis gura aia idioată şi urmează să fie nasol, mai ales că parcă sunt pironită în faţa lor.

— Bună, Phoebe, zice. Foarte diferit de ce mă aşteptam eu.

Jules îi mângâie braţul.

— Mergi înăuntru şi ne vedem pe hol, la dulapul meu, îi spune.

Spre uimirea mea, Sean se supune, fără să scoată un cuvânt de protest.

— L-ai dresat bine, zic. Apoi îmi vine să intru în pământ de ruşine, fiindcă a fost urât s-o spun aşa, şi niciunul dintre ei nu merită în clipa asta să fiu eu necioplită.

Dar Jules zâmbeşte.

— Sean a avut nişte modele masculine toxice în viaţa lui, dar îşi dă silinţa. Nu e persoana îngrozitoare pe care ţi-o imaginezi tu, Phoebe.

Cred că are dreptate. Mai ales că eu, într-adevăr, mi-am imaginat grozăvii: că a

început jocul ca să îl împingă la moarte pe cel mai bun prieten al său. Ironia este că propria mea soră a făcut asta. Mă rog, se presupune. Dar este totuşi un lucru pe care vreau să-l ştiu. Poate că deja l-a lămurit presa, dar eu ştiu că am evitat televizorul zilele astea, de parcă ar fi fost ciumat. Mă sprijin de balustrada scărilor şi întreb:

— De ce aţi minţit, Jules? Când aţi spus despre motivul pentru care a sărit Brandon.

Obrajii ei se înroşesc.

— A fost vorba că... Sean a spus că vom da de bucluc. Sean a crezut că-i mai bine să pretindem că a fost doar un accident, ca să nu fim nevoiţi apoi să explicăm... totul.
îşi dă o şuviţă de păr după ureche.
— Inclusiv ce a spus jocul despre tine şi Emma.
— Nu cred că lui Sean i-a păsat prea tare de asta.
— Nu, recunoaşte ea. Dar mi-a păsat mie.
O cred. Acum o cred.

— Iar intenţia lui Sean nu a fost să-l lovească aşa tare pe Knox, să ştii. Doar că s-a panicat.
— Deci nu a crezut niciodată că Knox o va lua pe urmele lui Brandon şi va sări, spun.
— Nu. Sean o luase razna, iar Knox... era acolo.
— O să daţi de bucluc, până la urmă?, întreb. Pentru că aţi minţit în declaraţii?
Scoate un oftat.
— Poliţia nu este tocmai mulţumită, da, însă nu

suntem în prim-plan acum. Au alte lucruri cu care să-şi bată capul. Ne-au spus că, dacă vom coopera mai departe, va fi bine.
îşi lasă ochii în jos.
— Emma o să...
Nu o las să termine.
— Chiar nu pot vorbi despre Emma acum.
Jules dă din cap repede, aproape ca şi cum s-ar simţi uşurată.
— înţeleg.
Dar nu cred că înţelege, de fapt. Nu-i vorba doar că avocatul Emmei nu îmi dă

voie să vorbesc despre cazul surorii mele - avocat pe care îl voi întâlni pentru prima dată azi, dar şi pentru că nu ştiu ce a aflat deja restul lumii. Nu am mai văzut-o pe Emma şi nu am mai vorbit cu ea de când am vizitat-o la spital vineri seara.
Ştiu ce i-a spus detectivului Mendoza. Ştiu că a intervenit la timp, să-mi salveze pielea, când eram la un pas de-a fi acuzată pe nedrept. Dar asta-i tot.
Sună de intrare. Jules şi cu mine încă ne mai privim în

ochi, mutându-ne greutatea de pe un picior pe altul.

— îmi doresc să fi vorbit mai mult cu tine în perioada asta, spun în cele din urmă.

— Şi eu îmi doresc, zice ea. îmi pare rău că nu am fost aici pentru tine. Am fost atât de absorbită de Sean.

— Mă bucur că eşti fericită. E o minciună, pentru că nu-mi pot imagina o posibilă fericire a cuiva alături de Sean Murdock, una care să nu se termine cu regret profund şi eventual cu o boală cu transmitere

sexuală. Dar o să tac din gură, pentru moment.
Cred că sunt lucruri mai grave decât să ai un iubit necioplit.
Jules mă ia de braţ şi mă trage spre scări.
— Haide, Phoebe cea Zăpăcită. Să te repunem pe picioare.
— Am nevoie să fii sută la sută sinceră cu mine, Emma, spune Martin McCoy, legănându-se pe scaunul nostru din bucătărie.
Ţine braţele întinse în faţă şi sunt acoperite de pistrui.

Avocatul surorii mele are părul portocaliu, aşa cum îl avea şi tata. Nu ştiu de ce, amănuntul ăsta mă face să am încredere în el.

— Faptele lui Jared Jackson sunt consemnate clar, din moment ce a fost filmat, şi astfel nu există dubii cu privire la vinovăţia lui. Ştim că este responsabil cu plasarea bombei la Restaurantul Talia. În plus, a recunoscut că a cauzat moartea lui Brandon Weber, deşi nici măcar nu era suspect în cazul acela.

Martin îşi masează tâmpla, ca şi cum confesiunea nesolicitată a lui Jared i-a încurcat planurile avocăţeşti.

— Din ce pot spune până acum, a facut-o doar ca să te implice pe *tine.* Să te tragă la fund, odată cu el. Iar avocatul lui are un teanc de declaraţii în care Jared spune că ai fost de acord cu planul de răzbunare şi cu jocul Adevăr sau Provocare. Iată-le.

împinge un puc pe masă, iar Emma se uită la el, panicată.

— Aţi citit declaraţiile?

Şi-a făcut duş înainte să ajungă Martin aici, aşa că arată mai aproape de cum era ea înainte. Părul ei roşu închis este încă puţin ud, dat pe spate cu o bentiţă, şi poartă una dintre cămăşile ei preferate. Şi-a încheiat greşit un nasture de sus, dar oricum...

E un progres.

— încă nu, spune Martin. Mi-au ajuns la birou chiar înainte să plec spre tine. Dar, în orice caz, aş vrea să ascult mai întâi versiunea ta.

Stau lângă Emma, întrebându-mă dacă la un moment dat mi se va cere să mă retrag şi să-i las să discute între patru ochi. Deja i-am spus lui Martin tot ce ştiu despre Jared. Mama se uită la mine impacientată, ca şi cum şi-ar dori ca eu să fi rămas cu Owen acasă la mătuşa. într-un fel, şi eu simt aşa.
Dar, dacă tot sunt în apartamentul ăsta, prefer să ştiu ce se întâmplă şi să fiu de faţă, în loc să mă închid în camera mea.

Aşa că stau tăcută, dar pe poziţii.
Emma îşi muşcă buzele.
— Păi, mama v-a spus deja, nu? La început, am vorbit cu el destul de mult.
Mama se foieşte pe scaun, iar Martin zice:
— Explică-mi detaliat cum l-ai întâlnit pe Jared, despre ce aţi vorbit şi cum s-au sfârşit lucrurile între voi. Nu lăsa nimic deoparte, nu înfrumuseţa. Nu te pot ajuta decât dacă ştiu povestea completă.

Sora mea trage adânc aer în piept.
Iată-ne, acum e acum.
Vocea Emmei este mecanică, ca şi cum ar începe un lung discurs.
— E adevărat ce a spus Jared - ne-am cunoscut online. Treceam printr-o perioadă nasoală. Aflasem că Phoebe şi fostul meu iubit se cuplaseră şi eram destul de supărată.
Fixez cu ochii lemnul mesei şi evit privirea maică-mii.
Aia chiar a fost o conversaţie

de rahat între noi, pe care nu vreau s-o repet.

— Fusese oricum destul de aiurea chiar şi numai partea aia, mă adusese într-o stare proastă, la limită. Dar apoi am umblat prin hârtiile mamei, încercând să-mi dau seama câţi bani avem puşi deoparte pentru facultate, şi am găsit hârtiile cu înţelegerea făcută după moartea tatălui meu. După accident. Am fost... atât de nervoasă.

Ochii i s-au dilatat, i se vede doar pupila.

— Când am citit despre ce a făcut Brandon, l-am urât atât de tare. Ura mi-a întunecat mintea. Am vrut... nici nu mai ştiu. Am vrut să fac ceva. Să iau atitudine. Mi-am amintit de forumul de răzbunare al lui Simon Kelleher şi l-am căutat pe internet. Se mutase, dar l-am găsit în cele din urmă. Mi-am ales un nickname şi m-am înscris. Am început să discut cu Jared. Bănuiesc că ne-am apropiat. Mi-a sugerat să vorbim offline cu ChatApp. Acolo neam folosit

numele reale. Mă rog... eu am folosit numele lui Phoebe.
Mă priveşte cu o expresie vinovată, iar eu încerc să par indiferentă. Mă doare că Emma a facut-o, dar, vorba lui Jules, nu asta reprezintă problema din prim-plan acum.

—M-am descărcat şi i-am spus lui totul, zice Emma. Era un bun ascultător. Jared a spus că Brandon pare genul de puşti care niciodată nu a plătit oalele sparte în viaţa lui. Că a scăpat mereu

de consecinţe. Mi-a mai spus că mă poate ajuta să-mi fac dreptate, dacă îl ajut şi eu pe el.

— Dar nu ţi-a spus povestea lui?, o întreabă Martin. Nu ştiai de legătura lui cu Eli Kleinfelter?

— Nu, spune Emma. Nu am ştiut nimic până ce mi-a zis detectivul Mendoza. Acesta a spus că Jared şi-a dat seama că mama planifica nunta lui Eli şi a decis... să se folosească de mine. Tot ce mi-a dezvăluit Jared a fost că o anumită persoană a distrus

viaţa fratelui său şi că mama lor s-a sinucis din cauza asta. Mi-a părut aşa de rău pentru el.

Emma lasă privirea în podea.

— Jared a propus să începem cu mine. Să-l rănim cumva pe Brandon. Să facem în aşa fel încât să nu mai poată juca fotbal, şi aşa să îşi dea seama că a pierdut ceva important în viaţă.

— Ai fost de acord?, întreabă Martin, sec.

Emma îşi umezeşte buzele.

— Da, spune repede.

Mama scoate un sunet ca de şoc.

— La vremea respectivă, părea ceva... corect.

Am un nod în gât, care ameninţă să mă sufoce. Tonul lui Martin este în continuare calm:

— Şi cine a venit cu ideea jocului?

— Jared. I-a plăcut să folosească... *moştenirea* lui Simon, cum a numit- o, *inspiraţia* lăsată de el în urmă. Să creeze un joc bazat pe bârfe, la care elevii de la

Bayview High să nu poată rezista. Planul a fost să construiască jocul încetul cu încetul, tensionant, până în punctul în care Brandon ar accepta o Provocare fără să-şi pună prea multe întrebări. Jared spunea că oamenii sunt uşor de citit. Dacă ai mai jucat chestia asta, ştii că majoritatea aleg Provocare. Pentru că vor să lase impresia că ar fi curajoşi. în plus, nimeni nu vrea să înfrunte adevărul. Dar, mai înainte de orice, trebuia să captăm atenţia oamenilor.

Trebuia să lansăm jocul cu o bârfa care să fie complet neaşteptată, ceva urât, suculent, dar adevărat. După asta, a zis Jared, doar ne bazam pe oamenii care îşi vor dori să se implice, iar jocul va continua de la sine putere.

— Bun, zice Martin. Deci aveaţi nevoie de o persoană care să demareze jocul şi trebuia să fie cu un mare şi neaşteptat secret de dezvăluit. Tu i l-ai livrat lui Jared?

Emma bate ritmic din picior, iar singurul sunet din bucătărie a rămas ticăitul ceasului.
Apoi ea trage aer în piept şi spune:
— Da. M-am prefăcut că sunt Phoebe şi i-am spus că m-am culcat cu fostul iubit al surorii mele.
Tresar, de parcă am fost pălmuită, iar Emma continuă:
— Jared m-a întrebat dacă sunt sigură că vreau să arunc în joc secretul acela. Iar eu am spus... că sigur, de

ce nu? Nu-i ca şi cum îmi pasă de sora mea. Dacă mi-ar fi păsat, n-aş fi facut-o de la bun început. Să mă cuplez cu iubitul ei.
O să încep să plâng sau să vomit. Probabil ambele. Aş vrea ca Emma să se oprească din vorbit. Dar Martin nu-şi doreşte asta, din nefericire.
— OK. Şi i-ai mai dat şi alte nume lui Jared? Persoane despre care ştiai că se vor prinde în joc?
— Da, încuviinţează Emma. L-am meditat pe

Sean, iar pe Jules o duceam la şcoală cu maşina, aşa că eram sigură că ei doi adoră să fie în centrul atenţiei. Le cunoşteam partea aceasta destul de bine.

— Dar Maeve Rojas?, întreabă Martin.

— A fost ideea lui Jared, spune Emma. îşi dorea s-o implice şi pe Maeve, pentru că l-a deconspirat pe Simon. Era o chestie ciudată la Jared - îşi petrecea *mult* timp reflectând la Simon. îşi dorea să fie mai deştept decât el şi să întindă plasă

unei persoane pe care Simon nu reuşise s-o păcălească. Obrajii Emmei par că iau foc.

— Maeve ar fi trebuit să aleagă Provocare, la fel ca toată lumea, dar a fost imprevizibilă. Şi nu am idee cum a aflat Jared despre ea şi Knox. Eu nu... nu i-aş fi spus secretul acela lui Jared, nici dacă l-aş fi ştiut. Maeve şi Knox îmi sunt dragi. Doare mai mult decât îmi imaginam s-o aud pe Emma spunând asta, după ce a recunoscut că m-a aruncat

pe mine în gura lupului fără să stea pe gânduri, fără remuşcări.

— Şi ce s-a întâmplat după ce s-a pornit jocul?, întreabă Martin.

— A fost oribil.

Vocea Emmei se frânge.

— Oamenii s-au comportat îngrozitor. Nu mă puteam gândi decât la un citat, care nu mai ştiu cui îi aparţine şi pe unde l-am citit. *Să păstrezi resentimente e ca Şi cum ai bea tu otravă Şi te-ai aştepta ca persoana pe care o urăşti*

să moară. Exact aşa m-am simţit. Nu-mi mai doream să mă răzbun. Voiam doar să se oprească.
Se uită la mine, cu ochi care cerşesc implorare.
— îmi pare rău, Phoebe. Pentru tot.
îmi strâng mâinile pumni în poală şi mă abţin să nu scap din gură cuvintele care îmi stau pe limbă:
Poţi să-ţi bagi scuzele alea în fund, Emma.
Ştiu cum e când sora ta refuză să-ţi ierte cea mai gravă

— Lasă… e în regulă, spun, strângând din dinţi.

— în declaraţia pe care ai dat-o poliţiei, ai spus că l-ai rugat pe Jared să înceteze jocul şi că el a fost de acord, zice Martin. E corect?

Emma dă din cap.

— Da. S-a enervat şi ne-am certat. Dar, în cele din urmă, a promis că o va lăsa baltă, pentru că oricum nu avea cum să mai funcţioneze treaba dacă eu ieşeam din ecuaţie. Mi-am şters aplicaţia ChatApp din telefon

şi am crezut că aşa se
încheie totul.
Vocea i se frânge din nou.
— Dar jocul a continuat.
Apoi Brandon a murit şi…
Lacrimile încep să-i curgă
repede, de-a lungul obrajilor,
pe buzele ei uscate, crăpate.
— Nu ştiam ce să spun,
ce să fac. îmi era frică tot
timpul. Am început să beau
ca să mă calmez şi pe urmă
n-am mai putut să mă
opresc. Mi-am spart
telefonul şi l-am aruncat,
fiindcă am crezut că mă va

băga în belea. Şi îmi pare
rău, îmi pare rău pentru tot.
Mama o ia în braţe şi o
mângâie ca pe un copil, deşi
este puţin stângace.
îmi strâng pleoapele ca să
nu încep şi eu să plâng. E
mai mult decât oribil. Nu mă
pot gândi decât că lucrurile
nu ar fi decurs niciodată aşa
dacă eu şi Emma am fi fost
apropiate. Am fi fost în
continuare apropiate dacă
tata nu ar fi murit. Tata nu
ar fi murit dacă nu ar fi
existat Brandon.

E cel mai rău cerc vicios posibil, şi îmi dau seama cum poţi înnebuni dacă te gândeşti prea mult la asta. îţi învenineză mintea.
Martin o lasă pe Emma să plângă câteva minute. Când ea se desprinde de mama, avocatul spune:
— Ştiu că a fost dificil. Poţi continua?
Emma încuviinţează.
— îmi poţi spune care a fost exact momentul în care ai încetat să corespondezi cu Jared? Data exactă? Dacă se poate şi ora?

— Păi, a fost cam imediat după ce mesajul despre Phoebe s-a împrăştiat. Mi-am petrecut noaptea acasă la prietena mea Gillian, dar nu am putut dormi. Am început să-i scriu lui Jared, şi ne-am tot certat până când el a fost de acord să oprească jocul. Am închis telefonul şi m-am culcat - era cam pe la miezul nopţii. Atunci am vorbit cu el ultima dată.

Martin priveşte hârtiile din faţa lui.

— Ar însemna… nouăsprezece februarie. Aceasta este conversaţia la care te referi?
îi întinde Emmei o foaie de hârtie, iar ea îşi trece limba peste buze, neliniştită.
— Sunt discuţiile noastre de pe ChatApp? Printate?
— Da, spune Martin. Luate din telefonul pe care l-a folosit Jared. Trăgând fugitiv cu ochiul prin ele, totul pare să fie în acord cu ce mi-ai povestit. Până la nouăsprezece februarie. într-adevăr, l-ai rugat să

oprească jocul. După ce iniţial a fost reticent, a căzut de acord să o facă.
Pentru prima dată, chipul avocatului pare să se întunece. Pielea începe să mă furnice chiar înainte ca el să spună:
— Dar, după această dată, avem o problemă.
— Ce vreţi să spuneţi?
Avocatul îi întinde o altă hârtie.
Aici avem transcrierea conversaţiei din dimineaţa de douăzeci februarie. Când discuţia dintre

Phoebe şi Jared a fost reluată de unde rămăsese

.Capitolul treizeci Şi patru

Phoebe

Miercuri, 1 aprilie

Parcă am un bolovan în stomac.

— Emma, spune mama, pe un ton dojenitor. Trebuie să-i spui lui Martin totul.

— Dar i-am spus, insistă Emma, părând şocată. Nu e posibil. Pot să mă uit? Martin îi dă foaia, iar eu mă trag mai aproape de sora mea, ca să pot citi.

Phoebe: Scuze pentru ce am spus mai înainte. Nu vorbeam serios.
Jared: Ce anume? Că am dus lucrurile prea departe şi că vrei să ieşi?
Phoebe: Mda. M-am speriat o sec dar sunt ok acum.
Phoebe: Hai să facem asta.

— Nu, nu, nu! strigă Emma şi aruncă hârtia din mână, de parcă ar fi cuprinsă de flăcări. Aia nu sunt eu! Nu am mai comunicat niciodată cu Jared, după noaptea în care am dormit la Gillian. Jur pe Dumnezeu. Jur pe *mormântul* tatălui meu. Nu puteţi... să verificaţi adresa IP sau ceva?

Martin se întunecă din nou la faţă.

— Aplicaţiile acestea de mesagerie sunt buclucaşe. Dacă am avea telefonul tău, am putea încerca ceva. Mobilul tău sigur nu mai poate fi recuperat?

Emma lasă privirea în pământ.

— Nu. L-am spart cu un ciocan şi l-am aruncat în tomberon. Nici nu mai ştiu pe unde anume.

— înţeleg, spune Martin, calm, dar nu foarte fericit.

Mama vorbeşte pe un ton încordat:

— Dar nu este posibil ca acel tânăr să-şi fi trimis singur mesajele, odată ce Emma n-a mai vorbit cu el? Evident, băiatul nu-i în toate minţile.

— Este posibil, spune avocatul. Jared a avut probleme mentale serioase după ce fratele său a fost arestat, tatăl lui s-a îmbolnăvit şi mama s-a sinucis. Ar putea fi o teorie pe care s-o avansăm, mai ales dacă discuţiile

ulterioare arată un model diferit în exprimare.
Emma întinde mâna, ca un om aflat în pericol de înec care tocmai a văzut un băţ de care poate să se agaţe.
— Pot să văd mai multe transcrieri?
— Sigur.
Martin îi întinde tot teancul, plus pixul.
— Aici e restul discuţiei din douăzeci februarie. Dacă vezi ceva demn de menţionat, fa o notă.
încep şi eu să citesc, odată cu Emma. După ce *Phoebe*

se întoarce şi promite să continue jocul, Jared se laudă în fraze pompoase cu realizările lui şi cu planul pus la cale. *Phoebe* e de acord. Când citesc replicile ei, inima aproape îmi saltă de bucurie - se vede că nu sunt scrise în stilul Emmei. *Phoebe* foloseşte o grămadă de *tot* şi semne de întrebare. în plus, dintr-odată, îl tot flatează pe Jared. Poate că teoria mamei este corectă şi el şi-a trimis singur mesajele.
Apoi citesc:

Jared: Jocul ăsta e genial. îi poţi convinge pe oameni să facă tot ce vrei tu.
Jared: Nu contează ce absurd e, oamenii se conformează oricum.
Phoebe: Cu cât mai bazar cu atât mai bine nu? lol

Inima îmi bate cu putere, devine dureros fizic să citesc din nou ultima propoziţie. Nu *bizar*. *Bazar*. Trag cu ochiul la Emma, a cărei fată s-a înroşit.

Când ochii noştri se întâlnesc, ştiu, fără să-mi spună, că şi ea şi-a dat seama.

Rămân îngheţată pe scaun.

Nu am idee ce să spun sau
să fac.
Mă tot gândesc la detalii, la
lucruri care nu aveau sens
până în secunda asta.
Fratele meu mai mic,
trăgând mereu cu urechea
pe la uşi închise.
Fratele meu tocilar, care se
pricepea de minune la tot ce
înseamnă tehnologie.
Fratele meu cel singuratic,
pierzând vremea la Café
Contigo, unde Maeve i-a
spus lui Bronwyn ce s-a
întâmplat între ea şi Knox.

Fratele meu, speriat, martor
când Brandon mă insultă.
Fratele meu trist, spunând
că familia noastră e distrusă,
după ce ne-a văzut pe mine
şi pe Emma certându-ne.
Şi, da. Fratele meu, olimpic
la litere şi gramatică, făcând
o singură eroare
memorabilă.
Reîntâlnirea dintre *Phoebe*
şi Jared s-a petrecut înainte
să am eu şansa să-l corectez.
Simt că ameţesc şi trag aer
în piept, apoi încep să pun
cap la cap programul lui
Owen, cu evenimentele din

ultimele săptămâni. Totul se potriveşte la fix. Owen a monitorizat discuţiile dintre Emma şi Jared de la început. Totul, de la accidentul suferit de tata, până la planurile jocului Adevăr sau Provocare, până la hotărârea Emmei de a se retrage. Şi, la cât de priceput e, probabil a ştiut să-şi acopere chiar mai bine urmele decât sora lui. Când ea a ieşit, a intrat el. Probabil că totul a fost ca un joc video pentru el - să plănuiască o mutare după alta.

Până la moartea lui Brandon.
Emma lasă foile pe masă.
Doar dacă te uiţi atent, poţi vedea că îi tremură mâna.
— îmi puteţi arăta şi ultima pagină? Finalul?
— Corespondenţa încetează în ziua în care Brandon Weber moare, spune avocatul.
începem amândouă să citim:
Phoebe: Asta nu trebuia să se întâmple.
Jared: Ba sigur că da. E ceea ce ţi-ai dorit.
Phoebe: Nu cred că mi-am dorit...
Jared: A meritat-o. S-a terminat. Spune mulţumesc şi gata. Cu plăcere.
Jared: Dar suntem abia la jumătate. Acum vine rândul meu.

Jared: Spune ceva.
Jared: Să nu îndrăzneşti să dai bir cu fugiţii.
Şi acolo se opreşte.
Nu mă mişc, doar îmi mut privirea spre Emma, aşteptând o reacţie din partea ei. îmi întâlneşte privirea şi, pentru prima dată în ultimii ani, avem o conversaţie fără cuvinte. Aşa cum faceam când eram copile, citind gândurile imprimate pe faţa celeilalte. Gânduri invizibile pentru ceilalţi, dar uşor de descifrat de către noi două.

Emma priveşte în jos, remarcă nasturele închis greşit de la cămaşă. îl desface, apoi îl încheie cum trebuie. Netezeşte o cută.

Pe urmă ridică privirea, cu chipul palid, dar hotărât, şi împinge foile spre Martin.

— Cred că mama mea are dreptate, spune ea. Jared vorbeşte în dodii. Se autoiluzionează. Aici e clar că vorbeşte cu sine însuşi, odată ce eu am încetat să-i mai răspund.

Şi nimeni nu poate dovedi
contrariul, nu-i aşa

?Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI
Capitolul unu
Capitolul doi
Capitolul trei
Capitolul patru
Capitolul cinci
Capitolul şase
Capitolul şapte
Capitolul opt
Capitolul nouă
Capitolul zece
Capitolul unsprezece

Capitolul doisprezece
Capitolul treisprezece
Capitolul paisprezece
Capitolul cincisprezece
PARTEA A DOUA
Capitolul şaisprezece
Capitolul şaptesprezece
Capitolul optsprezece
Capitolul nouăsprezece
Capitolul douăzeci
Capitolul douăzeci şi unu
Capitolul douăzeci şi doi
Capitolul douăzeci şi trei
Capitolul douăzeci şi patru
Capitolul douăzeci şi cinci
Capitolul douăzeci şi şase
Capitolul douăzeci şi şapte

Capitolul douăzeci şi opt
Capitolul douăzeci şi nouă
Capitolul treizeci
Capitolul treizeci şi un
uCapitolul treizeci şi doi
Capitolul treizeci şi trei
Capitolul treizeci şi patru